

Povídky radostné i strastné

Povídky radostné i strastné
Getd z Ruindoru

Zápisky Llandaffa z Quonsettu
aneb Mé poznámky z cest
Llandaff z Quonsettu

Sebrané spisy

Příběh z bažiny
Krochta Moskyt z Bažiny

*

Z písemností Irrionových
Irrion z Ellienu

*

Rod Ruindorský
Getd z Ruindoru

OBSAH

Život v Liscannoru	5
--------------------------	---

Povídky radostné i strastné

Kouzelná sekera	12
Jak se Rolld stal chodcem	19
Targunská soutěž	30
Pirátská povídka	44
Pirátská balada	48
Zlaté rybky v třešnovici	50
Hledání ztraceného jezera	59
Ukrytá pozůstalost	66
Epos o Jacobovi	74
Arrawnova láska	95
Píseň pro Aelin	103

Zápisky Llandaffa z Quonsettu aneb Mé poznámky z cest

První krev aneb Jak to vlastně všechno začalo	106
Přátelé a ti druzí aneb Každý se nejdřív rozkoukává	110

Kouzla, čáry, kouzelníci	
aneb Zpověď toho, kdo ví	112
Spojenec	
aneb Ve dvou se to lépe táhne	114
O špíně za nehty	
aneb Co chutná jako písek v zubech	116
První ovoce	
aneb Vůdce je taky jen člověk (elf)	117
Úspěch	
aneb Trochu mnoho štěstí najednou	118
Zlý sen	
aneb Sbohem, Gruniel	120
Chvilé zahálky	
aneb Rostu	123
Poznámky k pamětem	
aneb Perličky liscannorské	125
Doslov	130

Sebrané spisy

Příběh z bažiny	134
Z písemností Irrionových	147
Rod Ruindorský	152

Život v Liscannoru

V roce 1028 jsem se doslechl, že zemřel můj bratranec Arrawn a zanechal po sobě dům v obci Liscannor. Tak jsem se tam nastěhoval. Arrawn dům pěkně vybavil, takže jsem měl hned po svém příjezdu slušný komfort. To bylo v době, kdy ještě žil kroll Jacob, který často pořádal sympósia s přáteli a tím pádem se téměř každou noc nesl nočním Liscannorem zpěv opilců.

Za nějaký čas se liscannorští obyvatelé, kteří spolu tvořili družinu zvanou Nurnská, odebrali do Mallikornu na nějakou hrdinskou výpravu a nějaký čas byl ve vsi klid. Netrvalo však dlouho a družiníci se vrátili s vozem peněz, jehož zisk řádně zapili U hrocha. Tu noc se vůbec nedalo spát. Ráno však bylo ještě horší, probudilo mě hrozné vřeštění a nadávky. Když jsem se podíval na náves, uzřel jsem vrátivší se dobrodruhy, kterak zmateně běhají sem a tam a vysypávají své pytle plné zlata na holou zem. Když jsem se oblékl a vyšel ven, věnovali se všichni přebírání hromad zlatáků, kterých bylo neméně pět set kop. Podařilo se mi z nich dostat pouze to, že byli okradeni. Více jsem se dozvěděl až večer, kdy byli všichni s počítáním hotovi. Ukázalo se totiž, že většina přivezených zlatáků je falešných. Tu noc padla většina soudků kořalky, které měl hostinský Jeremiáš ve svém sklípku, a i hobitka Christla, jinak známá svou láskou k alkoholu, vypadala ten večer ve srovnání s ostatními jako ryzí abstinent. Druhý den k večeru, jen co všichni vstali, se okradení druzi vydali zpět do Mallikornu.

Jejich druhý návrat nebyl příliš veselý, zvláště pro elfa Linfalase, jenž přišel o ruku, a dlouho vládla v Liscannoru pochmurná nálada, kterou se marně pokoušel rozehnat hostinský Jeremiáš, jemuž obecným nechutenstvím unikaly peníze.

Všechno změnil až gorganský posel, který přivezl vzkaz od krále Gorandira, a dobrodruzi se opět vydali dobrodružít. Život se pak vrátil do normálních kolejí a dlouho se v Liscannoru a okolí nic nedělo.

Až jednoho dne jsem se probudil a zdálo se mi, že z okna ložnice je poněkud jiný výhled než normálně. A opravdu, na návsi stál strom, a nebyl to jen tak obyčejný strom, byl to huorn. Celá vesnice se seběhla a připravila se k obraně. Přesila zkušených dobrodruhů byla příliš velká, a tak se huorn na mnoho nezmohl a padl do prachu. Hlavní zásluhu na tom měly především kouzelnické blesky, kterými ho počastovali Llandaff, Erlanth, Herbert, Jeremiáš a moje maličkost.

Za nějaký čas družina podnikla výpravu do tajemné země Orridor. V této zemi zahynul kroll Jacob, bezesporu největší postava Nurnské družiny, kterého zahubila nesoudržnost druhů, poněvadž několik zrádců využilo jeho momentální indizpozici.

Nedlouho po návratu družiny ze ztracené země se v Liscannoru zastavila skupina vojáků, kteří vezli korunovační klenoty na sever do Mondragonu. Většina dobrodruhů se pak dlouho do noci dohadovala v hospodě, zda by nebylo dobré kolonu z povzdálí sledovat a v pravý čas vojáky pobít a klenoty si přivlastnit. Věci se však vyvinuly zcela jinak, neboť druhý den se

přihnal zpět jediný voják, tvrdíc, že byli přepadeni nedaleko odtud. Ten večer se vesnice dokonale vylidnila, téměř všichni se vydali hledat poklad, ani ne tak pro nápravu spravedlnosti, jako ve vidině snadného zisku. Po několika dnech se skupina vrátila a, jak jsem později vyrozuměl, korunovační klenoty byly nalezeny, ale dost pochybuji, že se dostaly na místo svého určení do Mondragonu, spíš bych typoval na jednu z nurnských překupnických sítí.

Velice nervózní byl po návratu trpaslík Páin, jenž běhal s mečem po okolí a sháněl se po elfu Herbertovi, kterého nazýval nejrůznějšími hanlivými přívlastky. Elf byl naštěstí právě na nějakém výcvikovém kouzelnickém kursu, a tak unikl jisté smrti v trpaslíkových rukách. Rozjitřené vášně už pominuly, ale přesto se Herbert Páinovi stále obezřetně vyhýbá.

Slavnou událostí byly rovněž královy narozeniny, o nichž se v Nurnu konala slavná hostina. Během ní se zřejmě většina dobrodruhů pomátla, neboť druhý den všichni strávili v nurnském velkoskladu zboží, kde nakupovali nejrůznější potraviny. Na formanských vozech pak zamířili do země Karwell, kde je prý hlad a ceny šly hodně nahoru. Podle informací se však obchodní výprava nakonec změnila v obvyklou řez s úspěšným koncem.

Zanedlouho se v Liscannoru objevil další zákazník a chtěl najít ztracené jezero v jižní zemi Hamilkar. Začalo mě to zajímat, a tak jsem se na tuto výpravu také vydal. Skončila úspěšně, jezero bylo nalezeno a cestou jsme ještě získali dostatek peněz při menší politické machinaci.

Po té přišla nešťastná výprava do Olvornu, kam se družina vypravila po stopách zloděje, jenž ukradl nějaké knihy v Nurnské knihovně. Jednoho dne, o nějaký ten pátek později, přijelo do Liscannoru několik podivných existencí, které se ubytovaly U hrocha. Krátce po nich se přihnal na koni trpaslík Páin a jen co se o nich dozvěděl, vrátil se do hospody a všechny rozsekal na kousíčky. Zbytek dne pak strávil odvážením jejich údů na trakaři do lesa, zatímco hostinský Jeremiáš na něj vriskal, že vymalování hospody zaplatí.

Jak jsme se od Páina dozvěděli, tito zlosyni zákeřně zavraždili všechny ostatní slavné dobrodruhy, mimo jiné i Llandaffa, který mi byl, jakožto čaroděj, velkým vzorem.

Neuplynulo mnoho času a Lynhaard, který zaujmul ve vsi starostovský úřad po zesnulém Rolldovi, oznámil svůj sňatek s Wenorou Katzbalgerovou. Při té příležitosti pořádal oslavu, spojenou s nábořem družiníků. Řekl bych, že výběr nebyl zrovna nejšťastnější, neboť od té doby se po Liscannoru pohybují takové zjevy, že nechávám raději celý den zamčené dveře.

V té době mi jednou na dveře zabouchal nějaký žebrák a přinesl mi pytel peněz s lístkem. Na něm byl vzkaz od zrádce Krochty, ve kterém se hrozně omlouval a zapřísahal mě, abych mu odpustil. V první chvíli jsem měl chuť vymlátit z žebráka, kde se Krochta skrývá, a jít si s ním vyřídit některé účty, ale pak jsem si pomyslel, že jestli opravdu lituje svých činů tolik, jak píše, mohl bych mu s přihlédnutím k pytlí zlata odpustit, což bude možná lepší, než magický souboj s nejistým koncem. Poslal jsem mu tedy vzkaz, že mu promím, načež on se radostně přihnal, ubytoval se

U hrocha a projevil zájem o členství v Nurnské družině. Všem pak vyprávěl truchlivý příběh o svém něšťastném životě a nepřízni osudu, který byl sice dojemný, ale stejně si myslím, že si ho vymyslel. Nicméně tu žije a má veliké štěstí, že se Snagroth už dlouhou dobu u mě neukázal.

Družiníci mezitím přijali nabídku dvou přátel k nějaké práci v Gwendarronu. Podezřelé bylo, že hned první den zmizel Krochta, což mi osobně sice moc nevadilo, ale bylo to zarážející. Jak se ukázalo později, jeden z těch dvou byl zrádce a chtěl družiníky zajmout, což se mu nepodařilo, ale o tom vím jen z vyprávění.

Momentálně jsou družiníci někde na severu, kde shánějí dračí ocas, na podnět dopisu, jenž byl adresován osm let mrtvému Yorgovi.

Getd z Ruindoru, Liscannor 1034

Povídky radostné i strastné

Getd z Ruindoru

Kouzelná sekera

Na údolí padá soumrak. Paprsky zapadajícího slunce ještě ozařují vrcholky černých hor, ale v údolí je už tma. Občas je slyšet zahoukání probouzející se sovy nebo se vzdychen mihne netopýr. Temnotou v údolí projíždějí tři vozy. V těchto místech to není zcela obvyklé, neboť od těch dob, co tu řadí skřeti, nejsou místní cesty příliš používané.

Každý vůz řídí jeden trpaslík zabalený v houních a zdá se, že občas některý podřimuje. Jejich náklad také není příliš častý. Pod každou ze tří plachet kupeckých vozů se tísní dvacet trpaslíků v plné zbroji.

Trpaslík Bramir sedí na voze a zálibně si prohlíží svou novou sekeru. Přemýšlí, co mohou znamenat runy na topůrku a uchvacuje ho podivná narudlá barva sekery, již pokládá za důkaz jejích magických schopností. Nemá ani ponětí, že runy jsou ve skutečnosti jen zářezy, které do sekyry vyřezal její předchozí vysoce produktivní majitel. Ke své zvláštní barvě pak sekera přišla, když spadla do kovářské výhně, zaseknutá do skřetí hlavy, a byla zkalena krví vlastníka hlavy, kterému tato už stejně byla k ničemu. Bramir ještě jednou kontroluje prstem ostří sekery a pak začíná přemýšlet o následující akci.

Cílem výpravy je zničení skřetů a obnovení provozu na kupecké stezce, která je mimochodem pro trpaslíky velice výhodná, neboť vede i jejich územím a zajišťuje tak časté návštěvy

kupců. Ve skupině je několik zkušených válečníků, ale rovněž řada nováčků. Bramir sám se již účastnil několika výprav, na kterých získal značné zkušenosti, ale žádná z nich nebyla takového rozsahu. Vždyť třiašedesát trpaslíků tvoří už slušný bojový potenciál, přestože se počítá s odporem možná i několika stovek skřetů. Přesto Bramir nepochybuje o vítězství trpaslíků a už se těší, jak svou novou sekeru vyzkouší v boji.

Mezitím se venku docela setmělo a vozy se přiblížily na konec údolí, kde začíná les. Když poslední vůz zmizel mezi stromy, kde je tma ještě černější, než pod širým nebem, ozývá se z lesa nelidský jekot. Vzduchem sviští několik šípů a trpaslík na kozlíku prvního vozu se s chroptěním sesouvá k zemi. Dva další vozkové se však vyhýbají smrtícím šípům a sami vytahují kuše. Ze tmy se vynořuje mnoho párů červeně zářících očí a trpaslíci začínají rozeznávat skřeti siluety. Neváhají a střílejí první šípy, ale ty by mezi skřety příliš velkou paseku nenadělaly. Samy ne, ale s podporou šedesáti válečníků, kteří se vyhnuli z vozů, znamenají pro skřety jednu z variant smrti. Boj netrvá dlouho, poněvadž skřeti nečekali velký odpor a bylo jich tu pouze třicet. Na straně trpaslíků nejsou žádné další ztráty, jen drobná zranění od několika málo skřetů, kteří se vzpamatovali z překvapení dříve, než se do nich zasekla masivní ostří trpasličích seker. Několika skřetům, kteří se nestačili přiblížit k vozům a tím pádem ani k sekerám trpaslíků, se však podařilo uniknout, proto oddíl neváhá a jímá se utečence sledovat. Přes značné šero to není tak obtížné, neboť trpaslíci jsou ze svých jeskyň zvyklí na větší tmu, ve které vidí jako kočky.

Bramir se v boji příliš neprosadil. Hned jak vyskočil z vozu, rozsekl jednomu skřetovi hlavu i s helmou a druhému zarazil

sekeru do nekrytého hrudníku. Pak se ale všude rojili už jen sami trpaslíci a Bramir nenašel žádného dalšího skřeta, který by potřeboval ránu sekerou.

Trpaslíci pospíchají temným lesem, když ten znenadání končí a objevuje se asi stosáhová planina, zakončená skálou, na jejímž úpatí se rýsuje temný vstup do jeskyní. Trpaslíci se rozbíhají a maximálním tempem míří k jeskyni. Každý chce být první, každý si chce smočít sekeru ve skřetí krvi, ale skřetí hlídky už byly varovány, a tak trpaslíky vítá salva šípů a několik jich padá k zemi.

Trpaslík, běžící vedle Bramira, náhle vyjekl bolestí a upadl. Bramir si ještě všiml, že je raněn pouze do nohy, a tak vstává a, opíraje se o sekeru, belhá se k nepříteli. Poté Bramir odvrací zrak, a proto jeho pohledu uniká, že zpomalený trpaslík se stává snadným terčem skřetího lučišníka.

Mezitím první trpaslíci dorážejí k bráně, kterou hájí jen několik skřetů, neboť ještě neměli čas zformovat se k pořádné obraně. První trpaslík vbíhá do brány, ale vzápětí je sražen ranami několika šavlí a z jeho rozseknuté hrudi stéká krev na studenou skálu. Další trpaslíci však obranu rozprašují a těžkými botami zašlapují do skalních puklin zbytky skřetích těl.

Trpaslíci se rozbíhají do jeskyní. Většina běží hlavním tunelem, ale někteří zabočují do postranních chodeb. Bramir zahýbá doprava a utíká dlouhým svažujícím se tunelem. Za jednou zatáčkou málem vráží do trpaslíka, který v úzké chodbě porcuje přibíhající skřety. Když jsou ze skřetů jen krvavé fleky na zdech,

vydává se trpaslík, ve kterém Bramir poznává bojovníka Túrína, dál bez ohledu na své zranění, a Bramir za ním.

Po chvíli se před oběma trpaslíky objevuje prostorný sál a Túrín do něj bez váhání vbíhá. Bramir ho následuje a vidí, jak se ztrácí v záplavě skřetích těl, kterých tu je nejméně padesát. Bramir reaguje pohotově a daří se mu zaujmout pozici zády ke zdi, takže ho skřeti nemohou obklopit ze všech stran jako Túrína. Bramir rozdává rány svou sekerou a několik skřetů se už válí v prachu u jeho nohou, ale stačí ještě pozorovat, jak z míst, kde se pravděpodobně nachází Túrín, odlétají kusy skřetích těl a výzbroje. Na chvíli se mu daří zahlédnout zuřivostí zkřivenou tvář bojovníkovu, ale ta hned zase mizí ve změti těl útočících skřetů. Skřeti si Bramira zatím příliš nevšímají, a tak je fyzicky ještě poměrně svěží, ale jeho sebevědomí dostává tvrdou ránu ve chvíli, kdy se ozývá vítězný pokřik skřetů a Bramir spatřuje Túrínovu roztříštěnou hlavu. Skřetů je v místnosti ještě kolem dvaceti a všichni se nyní snaží dostat k Bramirovi. První se skácel k zemi s rozpolcenou lebkou a hlava dalšího opsala půlkruh, než přistála v klubku útočících skřetů, ale třetí zasekává Bramirovi šavli hluboko do stehna, aby o ni vzápětí přišel i s rukou. Bramir inkasuje několik dalších zásahů, ale naštěstí se většina útoků odráží od jeho brnění. Bramirovi se daří nepřátelskou přesilu eliminovat a dobrých deset skřetů se už před ním válí v krvi, ale cítí, že už začíná umdlévat, když tu přichází nečekaná pomoc. Do místnosti se vrátil trpaslík, v němž Bramir poznává jednoho z nováčků, kteří jsou tu s výpravou. Neohroženě se vrhá na skřety, které jeho útok překvapuje natolik, že se na chvíli přestávají orientovat, čehož Bramir okamžitě využívá. Jednomu skřetovi zaráží sekeru do břicha s takovou silou, že mu ani pancíř není nic platný, druhému pak vráží topůrko da

žaludku, a když padá na kolena, přidává druhou ránu do zátylku. Skřeti začínají ječet, ale nejsou schopni soustředit se v obranné postavení a oba trpaslíci mezi ně vnášejí zkázu. Brzo je po boji a Bramir děkuje mladíkovi, jenž se představuje jako Druin. Pak se rozhlíží, jestli mezi skřety není ještě někdo živý, zběžně si ošetřuje utržená zranění a rozbíhá se namátkou vybranou chodbou ze sálu, Druin za ním.

Chodba, kterou běží oba trpaslíci, se začíná prudce svažovat a nepříjemně se otepluje. Náhle se ozývá šílený řev a proti Bramirovi vybíhá odporná skřetice, kterou však trpaslík okamžitě doslova púlí sekerou. Po chvíli se objevují další dva skřeti. Bramir se opět napřahuje a vší silou rube prvního, ale topůrko sekery nevydrželo a v místě, kde byl hlubší zářez (zřejmě za mimořádně vypaseného skřeta), prasklo. Bramir rozzuřen nad zničením sekery útočí na druhého skřeta pěstí a to takovou silou, že mu zaráží obličej do hlavy a skřet klesá bez hlesu mrtev. Pak si Bramir se zármutkem prohlíží svou sekeru, ale neváhá dlouho, popadá skřeti šavli a vyráží dále.

Vbíhá do velké jeskyně, ale podlaha náhle končí a asi dvacet sáhů pod sebou vidí klokotat vařící lávu. Další cesta vede podél jeskyně, a tak se po ní neprodleně vydává. Vtom spatřuje, že na druhé straně jeskyně je podobná cesta a po ní běží několik skřetů s kušemi. Po chvíli se za nimi objevuje nějaký trpaslík, ale inkasuje zásah několika šípů a padá dolů. Bramira děsí pohled na trpaslíkovo tělo, mizící v lávě, a strašlivě řve. Tím však na sebe upozorňuje skřetí lučišníky a ti po něm hned začínají střílet. Bramir dostává nepříjemný zásah do ramene a vidí, že i Druin je zasažen, proto raději utíká dále, kde objevuje vstup do chodby.

Rozbíhá se chodbou, která začíná pozvolna stoupat, a brzo naráží na místnost, kde se právě pět skřetů sklání nad mrtvým trpaslíkem. Bramir se mezi ně zuřivě vrhá a hned jednomu zasekává šavli do krku. Vzápětí však dostává takovou ránu do helmy, že se až zapotácel a začínají se mu dělat mžitky před očima. Helma naštěstí úder vydržela, a tak se Bramir může ještě nepříliš jistou rukou ohnat po skřetovi, načež ten padá s rozseklou skrání. To už se do boje zapojuje i Druin a ohání se po jednom skřetovi. Ten se však vyhýbá jeho smrtícímu úderu a bodá trpaslíka do boku, přímo do mezery mezi pancíři. Druin vyjekl a ztratil orientaci, ale stačil se ještě vyhnout další ráně, a tak ho ostří šavle, mířící na hlavu, poznamenává pouze škrábancem na čele. To už mu přiskakuje na pomoc Bramir a usmrcuje skřeta ranou do zátylku. Mezitím se Druin jakž takž vzpamatovává a trefuje dalšího skřeta do stehna. Ten okamžitě padá k zemi, kde už pro trpaslíka není problém vyřídit ho. Poslední skřet chvíli odolává Bramirovým útokům, ale nakonec ho trpaslík zasahuje do boku, načež mu Druin dobře mířenou ranou přesekává páteř.

Je po boji, a tak Bramir ošetřuje Druinovi nepříjemně vyhlížející ránu na boku. Druin přesto nemůže jít moc rychle, a tak se oba pomalu ubírají chodbou výš, když tu náhle cítí závan čerstvého vzduchu. Po chvíli se cesta rozdvojuje a Bramir si vybírá cestu dále nahoru.

Vychází na jakýsi ochoz na skále a pod sebou vidí asi dvacet skřetů prchajících do lesa. Popadá jednu na zemi ležící kuš a snaží se po nich střílet. Žádného netrefuje a nakonec je rád, že si sám nevystřelil oko. Raději kuš odkládá a dochází k názoru, že střelba není to, v čem může vyniknout. S Druinem pak sešplhává

ze skály a vydává se k hlavnímu vchodu. Tam se nakonec scházejí všichni zbylí trpaslíci a společně pak prohledávají vyčištěné podzemí. Nakonec pohřbívají své mrtvé a vrší mohylu na věčnou památku jejich hrdinství.

Na zpáteční cestu se vydalo čtyřadvacet trpaslíků, ale smutek nad ztrátou druhů ve zbrani částečně kompenzovaly pytle zlata, vezoucí se na jejich místech.

Smutek se rozlehl
v srdcích našich,
několik přátel
odešlo nám

Padli v temnotě
smrtí hrdinnou,
vzpomínky na ně
budou tu dál

Zlo je zničeno,
tvrdá to cena,
nevinní nebudou
dál umírat

Pět tuctů a tři
přijeli k boji,
vrátily se však
jen tucty dva

Jak se Rolld stal chodcem

Město vřelo, jako vždy v čase trhů. Všude se hemžila spousta lidí a kupci se navzájem překřikovali při lákání zákazníků. Rolld procházel kolem, prodíral se mezi stánky a koukal, jestli někde nemají něco, co by se mu mohlo hodit. Vtom spatřil, jak se měšec jakéhosi občana stěhuje bez jeho vědomí do kapsy zcela jiné. Spatřil, že ruka s měšcem patří elfovi a, neváhaje ani chvíli, jak mu velelo jeho vychování, přiskočil k němu a za dotyčnou ruku ho chytil. Chtěl zavolat, že chytil zloděje, ale v tom ucítil ránu do brady. Vzápětí ještě zjistil, že nebe je úplně jinde, než by mělo být, a nakonec ještě zaregistroval dopad na záda a ránu do hlavy.

Probral se, leže na posteli, a hned zjistil, že nemá zbraň. Chtěl vstát, ale jak pohnul hlavou, ucítil v ní ostrou bolest. "Á, pán se nám probral", zaslechl cizí hlas a postřehl, že patří dotyčnému elfovi. Na elfa byl dost vysoký, měl dlouhé havraní vlasy a jasné zlomyslné oči, ale poměrně přívětivý úsměv. Na sobě měl koženou vestu, u pasu dýku a malou brašničku, která, jak se Rolld správně domníval, byla plná peněz. Rolld si poměrně správně vydedukoval i to, že když elf ráno odcházel do města, byla úplně prázdná. Spolu s elfem tu byl ještě nebezpečně vyhlízející kroll, celý zakovaný ve zbroji, pohrávající si s masivním kyjem. Rolld zpozoroval, že jeho torna a zbraně leží opodál.

"Podle vzhledu usuzuju, že si hraničář", ozval se elf. Rolld jen nesouhlasně zabručel. "Pokud bys měl zájem, vydáváme se na výpravu a jednoho hraničáře bysme potřebovali", pokračoval elf. "A co když nebudu chtít?", optal se opatrně Rolld. "Pak můžeš jít. Držet tě tu nebudu", prohlásil elf s úsměvem. "Co když přivedu vojáky?", namítl hraničář a sedl si na postel, neboť bolest v hlavě už povolovala. "Nikomu bych neradil, aby se sem snažil dostat násilím", ušklíbl se elf. "Bruff", doplnil kroll.

Rolld chvíli přemýšlel a probíral všechna pro i proti. Začínal se poslední dobou nudit, protože nikde se nic zajímavého nedělo a když, tak u toho nebyl. Poslední práci měl u knížete Irrgena, který si ho najal pro jeho stopařské schopnosti na lov nebezpečného kance, ale to už je víc než měsíc. "A vo co by jako šlo?", zeptal se nakonec. "Tak se mi to líbí", zasmál se elf, "Máme v merku jednu starou elfí hrobku. Je to v podzemí nějakýho elfího hradu, ale ten už nestojí. Mělo by to bejt dost rozsáhlý a snad tam bude taky dost zlata".

To se Rolldovi líbilo. Ne, že by byl nějak zvlášť posedlý touhou po mamonu, ale trochu toho zlata nemůže nikdy škodit. Elf, až na to, že okrádal měšťany, se mu zdál poměrně sympatický. Kroll už méně, ale od toho by to ani nečekal. Rolld předpokládal, že tito dva nejsou jedinými účastníky výpravy, a rozhodl se počkat na zbylé členy. Podle nich posoudí, zda jet, či nikoli, a neškodilo by se dozvědět něco víc o cíli cesty.

Vtom se otevřely dveře a do místnosti vstoupil další elf, následován malým kudůkem. Tento elf byl menší postavy, dost hubený, měl krátké černé vlasy a pronikavé oči. Rolld cítil, že mu

pronikají až do žaludku, a nasucho polkl. Naštěstí elf brzo uhnul zrakem jinam a Rolldovi se ulevilo. Na sobě měl elf šedý plášť a hlavu měl ozdobenou čelenkou. Rolldovi nedalo moc práce usoudit, že se jedná o čaroděje. Kudůk byl střední postavy (na kudůčí poměry), měl krátké hnědé vlasy, baculaté tváře a mezi nimi malý nosík. Vůbec byl celý trochu kulatější, ale Rolld nepochyboval, že by mu chyběla mrštnost. Měl velmi sebejistý výraz ve tváři, k čemuž možná přispívaly i jeho velmi luxusní šaty, šité zjevně z nejlepších látek.

"Kdo to je?", otázal se příchozí elf a ukázal na Rollda. "Ráno sem ho potkal na tržišti", odpověděl druhý elf, nerozebíraje blíže podrobnosti setkání, "Je to hraničář a projevil zájem jet s náma". "Výborně", zaradoval se čaroděj a obrátil se na Rollda, "Dovol abych se představil, Girrandles z Birgenu". "Rolld z Erinu, je mi potěšením", představil se hraničář zdvořile. "Já sem Kirt", ozval se zvesela druhý elf a podal Rolldovi ruku. "Tohle je Jarkus z Gnorru", pokračoval, ukazujíc na kudůka, který lehce kývl hlavou, "No a ...". "Grum", představil se kroll. "Těší mě, že sem vás poznal, a nyní, když dovolíte, bych se rád dozvěděl něco o výpravě", pronesl Rolld, jemuž byla družina sympatická a už byl skoro pevně rozhodnut, že pojede.

"Dobrá tedy", začal Girandles, "Cíl naší výpravy leží asi tři dny cesty na východ vodsad' přes Norginský les, tam, kde začíná pahorkatina. Na jednom pahorku byla kdysi elfí pevnost a pod ní rozsáhlý podzemní prostory, který sloužili jako pohřebiště. Tamní elfové měli ve zvyku pohřbívat mrtvé i s jejich zlatem, takže by tam mohlo bejt dost zlata. Neřek bych, že to votamtad' někdo vodnes, protože tohle nepatří mezi všeobecně rozšířené informace.

No a myslím, že už není proč se zdržovat, takže zejtra ráno můžem vyrazit".

Nikdo nebyl proti, a tak se družina sešla druhý den v osm hodin před hospodou U slunce, kde se Rolld po příkladu ostatních ubytoval. Všichni už byli ustrojeni do bojového. Kirt měl na sobě kožené brnění a dlouhý černý plášť s kapucí, u pasu meč a přes záda luk a toulec s šípy. Grum měl stále rytířskou zbroj, kterou zřejmě neodkládal ani v posteli. Jarkus měl šupinové brnění a helmu, krátký mečík a masivní kuš. Girrandles vypadal úplně stejně jako včera, jen u pasu měl dýku.

Počasí vypadalo přívětivě, a tak se dobrodruzi radostně vydali na cestu. Po necelé hodině minuli poslední domky a dorazili k lesu. Ten se zakrátko změnil v neprostupný hvozd, ale Rolld jako hraničář se v takovémto terénu pohybuje poměrně jistě, takže družina postupovala stále nejkratší cestou ke svému cíli. Den proběhl bez zvláštních příhod, dobrodruzi nepotkali ani živáčka (myšleno rozumné bytosti, zvěře bylo v lese dost) a večer Rolld ulovil dva zajíce k večeři.

Ráno druhy probudila rosa dost časně, ale nikdo nereptal a všichni zvesela vyrazili dále. "Uf, dum", prohlásil znenáhla Grum. To už slunce pomalu končilo svou dnešní dráhu a chystalo se klesnout za obzor, ale stále zbývaly tak dvě hodiny do šera. "Co?", nepochopil Rolld, který si ještě nezvykl na krollovu prostou mluvu. "Támhle je nákej barák", vysvětlil Kirt. "Hm, vypadá to jako mlejn", prohlížel si stavbu pozorně Girrandles. "Mrknem se tam, třeba nás tam nechaj přenocovat", navrhl Kirt a jelikož nikdo nebyl proti, vyrazila družina k domu. Dobrodruzi vešli jakousi branou na

menší dvůr a rozhlíželi se po okolních stavbách. "Je to dost velký", rozhlížel se Kirt, "Kdo tady může bydlet?". "Hej, je tu někdo?", zavolal Rolld a v odpověď se otevřely dveře a objevil se statný vousatý muž s válečnou sekerou v rukou. "Krásnej den, pane. Vy ste tu majitelem?", ozval se Kirt a po mírném mužově přikývnutí pokračuje, "A neposkyt byste přístřeší několika unavenějším poutníkům?". "Ale jistě", odpověděl muž a zkrivil při tom tvář do odporného úsměšku, "Už dlouho sem neměl pořádnou porci masa", dodal a propukl v šílený nepříjemný smích. Najednou se začaly otevírat dveře a vynořilo se asi dvacet mužů, vypadajících jako čeledíni, ozbrojených kyji a sekerami.

"A vida, překvapení", zasmál se temně Kirt, vzápětí se prudce vymrštil a z jeho ruky jako blesk vylétla dýka a zastavila se až v krku jednoho z čeledínů. Ostatní se okamžitě vrhli vpřed, ale družina už se stačila zformovat do obranného postavení, jehož kraj tvořili Grum, Rolld a Kirt. Na Kirta se vrhli hned dva muži, ale prvnímu elf zarazil loket hluboko do žaludku a druhému vyrazil dva zuby přesně mířenou ranou pěsti. Rolld dostal nepříjemný zásah kyjem do ramene, avšak na oplátku zabodl soupeři meč mezi žebra. Ke Grumovi se nikdo nestačil ani přiblížit, neboť jednomu útočníkovi rozmlátil kyjem hlavu na kaši a druhého odhodil ranou do boku na deset sáhů daleko. Mistr Jarkus rovněž nezahálel a proklál jednoho z čeledínů šípem své kuše.

Ostatní muži se poněkud zarazili, ale přesto dál postupovali s cílem dobrodruhy vyřídit, když tu se náhle na dvoře rudě zablesklo (nutno podotknout, že to nebyla náhoda, ale zasloužil se o to Girrandles) a několik dalších mužů se skácelo k zemi. To byl signál k útoku na zkoprnělé čeledíny. Kirt vytasil meč a vrhl se

kupředu. Jednomu překážejícímu čeledínovi dobře mířenou ranou usekl obličej, načež zmizel ve stínu stodoly. Rolld bodl jednoho nepřítele do břicha a druhého odhodil štítem, zatímco Grum jednomu urazil hlavu a dalšímu dal takovou ránu do hrudi, že mu žebra vylezla zády. Jarkus mezitím vnášel do řad nepřátel zkázu svými šípy.

Zarostlý muž, velitel mlýna, stál zatím na místě a pozoroval své zoufale bojující služebníky, když tu se náhle z jeho hrdla vydral bolestivý výkřik a on se sesul k zemi. Za ním se objevil Kirt s obnaženým mečem, jenž vrazil muži do zad, když se předtím nepozorovaně připlížil stínem podél zdi. Nyní nastal mezi čeledíny absolutní zmatek a dobrodruzi jen dobíjeli ty, co nestačili utéct. Když bylo po boji, začali hrdinové prohledávat statek. Za jedněmi dveřmi uslyšel Rolld zlobné štěkání. "A hele, pes", řekl si hraničář a otevřel dveře, načež se proti němu vyřítila ohromná psí bestie, která nejenže byla pořádně velká, ale ještě z ní šlehaly plameny. "Pomoc", zaječel Rolld a začal do psa sekat mečem. Na jeho volání naštěstí zareagoval dobře slyšící Grum a pes po několika jeho zásazích zcela vyhasl. Přesto si Rolld odnesl z boje nepěkná kousnutí a četné popáleniny.

Dobrodruzi objevili v domě velkou hromadu kostí, jež Rolld identifikoval jako lidské, dále tu byla jakási spižirna, kde visely na hácích různé části lidských těl a nakonec byl kus masa nalezen v komíně. K radosti dobrodruhů tu však byla rovněž truhla a v ní několik cenných šperků, které se rychle nastěhovaly do jejich bezedných kapes. Přes ponurost místa tu byly poměrně slušné postele, které se zdály družiníkům pohodlnější než mech v lese, a tak tu přespali.

Ráno toto bezútěšné místo opustili a putovali dál za svým cílem. Cesta jim trvala déle než předpokládali, a tak už padl soumrak, když dorazili na kupeckou stezku a zhruba po míli narazili na hostinec. Před vchodem bylo uvázáno sedm koní, kteří podle nákladu houní a provazů pravděpodobně patřili nějakým dobrodruhům a Rolld poznal, že jsou to velice dobří koně. Druzi neměli v úmyslu zastavovat se tu, ale Kirt se rozhodl, že se raději přeptá na cestu, aby družina příliš nebloudila v neznámém terénu. Uvnitř sedělo sedm doslova po zuby ozbrojených mužů, jejichž zábava při pohledu na elfa začala povážlivě utichat. Mimo to tu bylo ještě pár lidí, zřejmě poutníků či kupců, kteří seděli vesměs tiše, a tlustý zamračený hostinský. K němu Kirt zamířil. "Přeju dobrej den", promluvil Kirt a zatvářil se přívětivě, "Mohu se optat, dobrý muži, kudy vede cesta ke zřícenině staré pevnosti?". Než stačil hostinský odpovědět, ozvalo se od stolu s tlupou sedmi mužů: "Hezky rychle vypadni, vandráku, a nesviň tu ovzduší. Neradi pijem v přítomnosti zvířat". "Vás sem se na nic neptal", prohlásil Kirt ledovým hlasem a zpražil bandu pohledem. Muži chvíli setrvali v zaraženém mlčení a vyjeveně zírali na elfa, ale nakonec jeden vzkřikl: "Za to zaplatí, na něj, zabijte ho!", načež se všichni začali zvedat od stolu a chopili se zbraní. Kirt okamžitě popadl první židli a prohodil ji zavřeným oknem a pak zaujal obranný postoj. Využil prudkého výpadu prvního útočníka a vrazil mu koleno do břicha. Vzápětí se v jeho ruce objevil meč a tím sekl prudce z boku do druhého, který se právě napřahoval obouručákem k úderu zeshora, jenž měl elfa rozdělit na dvě půlky, až čepel zajela hluboko mezi žebra. Třetího Kirt zasáhl do krku přesně na tepnu, což mělo za následek zničení omítky celé místnosti, nehledě k ubrusům. V následující chvíli došlo k dalšímu zničení hospodského inventáře, neboť se dveře rozletěly na třísky

a dovnitř se vrátil Grum. Prvnímu, kdo mu přišel do cesty, zarazil hlavu do krku i s helmou a druhému přerazil páteř ranou do zad. Třetímu prorazil lebku zásahem do čela a poslednímu zpřelámал žebra i přes nyní nepoužitelný pancíř. Kirt mezitím dorazil prvního útočníka, takže, když se ve dveřích, respektive v díře ve zdi, kde byly ještě nedávno dveře, objevil Rolld, nebyla už pro něj práce. Dobrodruzi prozkoumali věci zesnulých, ale k malé radosti toho moc nenašli. Nakonec dali hostinskému pár zlatek za hlídání koní a vyrazili udaným směrem ke zřícenině. Došli k ní asi za dvě hodiny, kdy už se blížila půlnoc, a rozhodli se před začátkem prohledávání posílit spánkem.

Ráno dobrodruzi začali prohledávat zříceninu a objevili rozbitý vstup do podzemí, ve kterém si však založila svá doupata kolonie trpořů. Půl dne strávili dobrodruzi vybíjením nevábnych zvířat a druhou půlku čekali, až podzemí vyčichne od jejich nepříjemného pachu. K večeru se družiníci za svitu Girrandlesovy lucerny vydali prozkoumat bývalá trpoří doupata a našli dveře do dalšího podzemí. Ty však byly chráněny hádankou, jejíž text byl napsán ve starých runách, kterým rozumí toliko Girrandles. Čaroděj se však příliš nerozmýšlel a vytáhl z pytle objemnou knihu v tlustých deskách. "Soubor elfích hádanek a hlavolamů", četl udiveně titul Rolld, "Sestavil Eglin z Rothenu. To s sebou taháš vždycky?". "Jistě", odpověděl elf, "Spousta hádanek, na který můžeš v jeskyni narazit, je psaných ve starosindarštině, která nepoužívá samohlásky a tím pádem se některý rozdílný slova píšou stejně. V některých hádankách bys tím pádem dostal několik možných odpovědí podle toho, jak bys to zrovna přeložil. Ale v týchle knize všechny hádanky najdu i s odpověďma, takže si nemusím lámat hlavu a úspěch je jistý", dokončil své vysvětlení elf a jal se listovat

v knize. "Už to mám", zvolal po chvíli, kterou ostatní vyplnili spánkem. "Hvězdy", zahřměl pak mocným hlasem. Ozval se skřípot pár set let nepoužívaných pantů a dveře se začaly pomalu otvírat. Nedočkavá družina se rychle zformovala do bojového postavení a vešla dovnitř.

Zde bylo podzemí ještě nevlídnější, než předtím, a celé bylo zamořeno pavouky a jiným obtížným hmyzem. Druzi se prosekávali a propalovali množstvím pavučin, ke značné nelibosti jejich majitelů, kteří se snažili rozdrtit těla hrdinů svými mocnými kusadly. Pokud se však některému z pavouků podařilo přiblížit se na dokus, většinou si vylámal zuby na zbroji. Přesto byl Kirt značně přiotráven jedním pavoukem, kterého si nevšiml, neboť právě velice efektně půlil druhého. Když vymizeli pavouci, začaly se na družinu hrnout hnusné přerostlé mouchy, tygří a ohniví brouci a odporné vosy. Když se zdálo, že je po boji, přihrnula se s nechutným mlaskáním tlupa kopromlasků, přilákána krví dobrodruhů. Bojem vysílení druzi se rozhodli trochu se prospat a odpočinout si, k čemuž právě našli vhodnou, relativně čistou místnost, bez jakýchkoli známek přítomnosti obtížné havěti.

Na další pout' se druzi vydali až po řádném odpočinku a vyléčení všech utržených zranění. Části podzemí, jež byli družiníci nuceni projít, už neobsahovaly obtížný hmyz, kterému čelili doposud, zato se tu vyskytovalo značné množství kostlivců a sem tam i nějaká ta zombie. Tito nemrtví však nebyli pro zkušené dobrodruhy výraznější překážkou, a tak cestu družiny lemovaly hromady kostí a zbytky dávno mrtvých těl, které dosud držely pohromadě jen díky černé magii. Zvrat nastal teprve tehdy, když se objevili ghúlové, jejichž pařáty ochromily Rollda a Gruma, ale nebylo jich naštěstí mnoho a Girrandles se svou magií si s nimi

dokázal poradit. "Uch", prohlásil kroll, když se probral z ochromení. "Taky sem se necítil nejlíp", dal mu za pravdu Rolld a ošetřil si ošklivou ránu na boku, způsobenou pařátem.

Další část podzemí byla podezřele prázdná a brzo se dobrodruzi dozvěděli, proč. Znenadání se ozval velice nezdravě znějící zvuk, připomínající mlaskání, a vzápětí se objevila podivná modrá hmota, vyhlížející ještě nezdravěji. Někteří dobrodruzi se už s podobným stvořením setkali, a tak věděli, jak s ním bojovat, ale přesto vinou nechutného slizu přišel Rolld o štít a Grum o část brnění.

Na dobrodruhy nyní čekala poslední, i když nejnebezpečnější část boje. Ve velkém obřadním sále byla svedena bitva se dvěma rozzuřenými spektrami, ale díky nezměrné odvaze všech hrdinů, která byla posílena vědomím blízkého nalezení pokladu, byli obávaní nemrtví zlikvidováni.

"Někde tady musí být vstup do hrobek", oznámil druhům Girrandles po nezbytném odpočinku, to jest po té, co se dobrodruzi po namáhavé bitce byli schopni pořádně nadechnout, "Podle elfí architektury se do hrobek vchází vždy z obřadního sálu". Prohledávání místnosti trvalo několik hodin, ale nepřineslo žádný výraznější efekt. "To nemá cenu", prohlásil pojednou Kirt, "Vypadá to, že tu nic není". "Uch, uch", souhlasil Grum. "Má pravdu. Já už skoro nevidím. Navrhuju odpočinek", přidal se Rolld a opřel se o stěnu, ale vzápětí následoval jeho výkřik a třesk chřestící zbroje a v místě, kde před chvílí stál hraničář, zelo ve zdi ústí chodby, přesněji řečeno schodiště. Ostatní dobrodruzi neváhají ani takovou chvíli, za kterou by Grum spočítal všechny zlatky v

pokladnici krále Urgolina, a vzhledem k tomu, že se nic dalšího neozvalo, vydali se po schodech dolů.

Rolld dopadl tvrdě, ale náraz do hlavy naštěstí zmírnila jeho helma. Když se trochu vzpamatoval, podíval se do torny a k nemalé radosti zjistil, že jeho náhradní lucerna v pořádku vydržela pád a je tudíž použitelná. Ihned ji rozsvítil a jeho radost se stala ještě větší a jen stěží potlačil výkřik radosti, když zjistil, že se nachází ve zlatem obložené hrobce. Tak se stalo, že Rolld objevil zlato vlastně docela sám, což mu přineslo neocenitelné zkušenosti. Nedlouho po té sešli dolů i ostatní družiníci a den na to už nebylo v této hrobce ani tolik zlata, co by se vešlo za hobití nehet.

Cestou z pevnosti si dobrodruzi vyzvedli své nové koně, čímž si další cestu značně usnadnili. Vydali se hledat nějaké útulné město, kde by mohli svůj úspěch oslavit a i nadále si nějaký čas pěkně užívat. Rolld navíc uvážil, že už nasbíral dostatek zkušeností, aby mohl podstoupit náročný výcvik v oboru chodec, proto se rozhodl tak učinit.

Dálavy vzdálené
jsou tak nádherné,
žijem příběhy
hrozně tajemné

Naše životy
jsou příliš krátké,
aby pojaly
všechno to krásné

Targunská soutěž

Když jsem přijel do města Targun, netušil jsem ještě, že mě tu potká něco zajímavého. Vracel jsem se tudy na západ do Gwendarronu, kde mám dům od jednoho mága, jenž se dal na život poustevníka. Můj učitel říkal, že to byl kdysi mistr magie, od něhož bych se mohl něčemu přiučit. Starý pán však nezářil ochotou zasvěcovat mě do tajů magie a spíše se mě snažil přimět k poustevnickému životu a sděloval mi, jaký příznivý účinek má na jeho organismus strava, složená z kořínků a bobulí. Nechci odsuzovat lesní stravu, ale smrkové kořeny, ochucené bukovým listím, se asi nestanou mým oblíbeným jídlem. Nicméně, teď jsem byl v Targunu a hned po příjezdu jsem zjistil, že se tu něco děje.

Ulice byly plné lidí, kteří se do města nemohli absolutně vejít, přestože bylo poměrně velké. Když jsem se přeptal, co tu všichni ti lidé dělají, dozvěděl jsem se, že právě probíhají jakési svátky, při nichž místní král pořádá hostinu pro lid na louce za městem a součástí slavností je rovněž soutěž pro začínající dobrodruhy. Napadlo mě, že trochu si zasoutěžit nikdy neškodí a malá výhra by nebyla k zahoezení, ale jelikož jsem tu nikoho neznal, usoudil jsem, že bude lépe najít si dobrý hostinec, v klidu přespat a zítra jít na louku zadarmo posvačit. Hledání noclehu se však ukázalo býti poněkud složitým, ale nakonec jsem získal jedno místo za značně přemrštěnou cenu v hospodě U pěnícího moku.

Při večeři jsem se seznámil se dvěma dobrodruhy, Bregylem a Durimirem. Oba vyprávěli své zkušenosti z podobných akcí, neboť ty byly pro oba zdrojem obživy. Sem přijeli z Gorganu, kde se konala tradiční oslava narozenin princezny Arnúthien. Doufali, že se zúčastní místního turnaje, ale ten už byl bohužel plně obsazen. Raději vyprávěli o svém úspěchu ve střeleckém turnaji v Nurnu, který se konal po vítězství gwendarronské armády nad skřety. Pivo bylo dobré a my se dobře bavili, když se k nám přidal další člověk, jménem Kutloch. Přestože ve skutečnosti nebyl o mnoho starší než já, měl prořídle bílé vlasy a dlouhé vousy, rovněž bílé. Na sobě měl dlouhý hábit, černý se stříbrným lemováním, a na první pohled by člověk usuzoval, že je to nějaký mocný čaroděj. Nijak však nepředstíral, že jím ve skutečnosti není a že je pouhým kouzelnickým začátečníkem, stejně jako já. Od něj jsem se dozvěděl něco více o místním turnaji. Turnaj se konal na počest nějakého starého krále místního významu, který se vydal hledat žezlo, odznak své moci, jež bylo ukradeno jistým démonem jeho otci spolu s korunou, mečem a hlavou. Mladý král se tedy vydal po démonových stopách a, jak bylo lze soudit z nynější existence turnaje, uspěl. Turnaj se konal v královské oboře, kam mělo být vpuštěno pět skupin o pěti členech a ty že svedou souboj o předmět, který je tam někde ukryt. Dovnitř si účastníci nesměli brát své zbraně, čímž by mělo být zabráněno vzájemnému pozabíjení.

Kutloch netajil své zklamání nad tím, že se do turnaje nedostal, ačkoli o to usiloval už druhý rok, a pouze proto přerušil nakrátko své studium, aby se mohl vrátit sem. Nakonec se v hospodě objevil ještě jeden dobrodruh. Byl to půlelf, ovšem vypadal poněkud drsně a jako zbraně měl šavli a malý štít. Nicméně si k nám přisedl, představil se jako Snagroth a připojil se

k naší zábavě, i když o své osobě nechtěl příliš mluvit. Tak jsme strávili příjemně večer a hodiny už ukrajovaly značný čas druhého dne, když jsme se v dobré náladě odebrali na kutě. Ráno nás při snídani zastihla nečekaná zpráva. Jedna z družin, které měly soutěžit, se předešlého dne zapletla do bitky v hospodě a byli i nějací mrtví, takže její členové strádali momentálně v šatlavě a soutěže se proto nemohli zúčastnit. Tím pádem byl organizován nábor dobrodruhů, z nichž měla být vybrána náhrada. Uvědomili jsme si, že je nás zrovna pět, což byl počet potřebný pro soutěž, proto jsme nechali snídani a běželi na radnici přihlásit se. Tam už bylo řádně těsně, ale většina lidí, kteří se chtěli přihlásit, byli prostí ubožáci, co si chtěli přivydělat. My jsme měli štěstí a byli jsme shledáni jako nejlepší, přestože v minimální konkurenci, a proto jsme se přesunuli na královskou louku připravit se k soutěži. Tady už byly nastoupeny ostatní čtyři družiny a my se mohli seznámit se svými soupeři. Jednu z družin tvořili sami hobiti, druhá, soudě podle přízně fanoušků, byla složena z místních odvážlivců, třetí skupina sestávala z pěti lidí, jež vyhlíželi o poznání zkušeněji, ale nejdrsněji vypadala skupina čtvrtá, zvláště vzhledem k nebezpečně vyhlížejícímu krollovi.

Před vstupem do obory, která se nyní stala soutěžištěm, nám byly odebrány všechny zbraně, místo nichž jsme dostali palice a pouze Bregyl propašoval dovnitř dýku. Na cestu jsme dostali ještě část mapy obory s vyznačením, kde by se měly nacházet klíče, potřebné k otevření posledních dveří. Obora byla rozdělena na pět úseků a v každém z nich se nacházelo šest klíčů. Každá skupina pak dostala mapu jednoho úseku a klíče tudíž mohli najít všichni, takže záleželo na rychlosti.

Naše první cesta vedla k nevysoké skalce, kterou jsme se rozhodli prozkoumat. Byla vysoká asi čtyři sáhy a měla kolem deseti sáhů v průměru. Durimir učinil pokus skalku slézt, a to se mu podařilo. Jaké však bylo naše překvapení, když plavmo prolétl vzduchem a skončil znovu mezi námi. "Kozy", breptal otřesený zloděj, "Sou tam dvě kozy". "To bysme se na to podívali", prohlásil Snagroth, protřel si ruce a jal se rovněž šplhati nahoru. I jemu se podařilo vydrápat se na skalku a vzápětí dolů přiletěla koza. "Má na krku klíč", zvolal Bregyl, proto jsme se všichni vrhli na vzpamatovávajícího se rohatce a klíč mu sebrali. "Polezte nahoru", ozval se ze skalky Snagroth a hodil nám lano, "Je tu nějaká díra. Měli bysme se tam podívat".

Nahoře jsme viděli, že se Snagroth vypořádal i s druhou kozou, ale ta bohužel klíč na krku neměla. Byl tam ovšem vstup do podzemí, kde by rozhodně mohlo být něco zajímavého, tak jsme tam vlezli. Po kratším pochodu podzemní chodbou jsme narazili na tři skřety v okovech. "Fuj, skřeti", odplivl si Bregyl. "Měli bysme je podříznout, ne?", navrhl Kutloch. "Proč?", podivil se Snagroth, "Osvobodit bysme je měli. Vždyť to sou chudáci, takhle tady trpět". Po kratší poradě jsme uznali, že živí skřeti by nám byli rozhodně prospěšnější. Snagroth k nim tedy promluvil, "Tak, my vás teď pustíme a vy se za to porozhlédnete po okolí a když někoho uvidíte, tak ho zabijete". Skřeti slíbili, že tak učiní, proto jsme je pustili na svobodu. Pak jsme pokračovali v cestě chodbou, až jsme došli ke schodům nahoru. Po nich jsme vyšli na jinou skalku, ovšem tuto hlídala jakási kupa železa, odhadovali jsme, že by to mohl být trpaslík v brnění. "Táhněte, odkud jste přišli", prohlásilo to, "Nebo uvidíte". Snagroth ovšem nečekal na to, co uvidíme, a rovnou se na tvora vrhl. Chvíli se jen tak šimrali

palicemi, ale když jsem trpaslíka zpražil bleskem, ukončil boj a předal nám klíč. "Já se na to vykašlu", klel pod vousy a odešel, odhazuje při tom části své zbroje.

Ze skalky byly nataženy dva provazy vedoucí dolů mezi stromy. Jiná cesta tu nebyla, pokud nepočítám tu, kterou jsme přišli. Postupně jsme se tedy spustili dolů a jak jsme zjistili, provazy byly přivázány v koruně stromu kousek nad zemí. Kolem stromu však byla ohrada, v níž se rochnila čtyři divoká prasata a v trávě tam ležel klíč. Nebylo problémem se dostat po větvích tam, kde ohrada končila, a skočit na bezpečnou zem, problémem bylo, jak získat klíč. Nakonec bylo rozhodnuto, že se Durimir, jako nejhbitější z nás, pokusí klíč získat, zatímco my budeme prasata popichovat zašpičatělými větvemi. Plán se zdařil bez obtíží a my tak získali třetí klíč. V tom se ale přiřítily dva vztekli psi. Naštěstí se ukázalo, že nebyli zase až tak vztekli a hlavně ani ne moc silní. Kromě toho také měli další klíč.

Rozhodli jsme se, že naše cesta teď povede na blízkou paseku. Cestu nám ovšem neplánovaně zastoupil trpaslík, tentokrát však pouze v koženém brnění. Překvapení nastalo až po jeho likvidaci, kdy se ukázalo, že nebyl živý, ale jednalo se pouze o nějak magicky spojené tkáň. Nelámali jsme si s tím však příliš hlavu, sebrali mu klíč, který samozřejmě vlastnil a namířili na paseku. Tam se vesele projížděl kostlivec na koni-kostlivci. Ihned se rozjel směrem k nám a z jeho chování se daly vyčíst nepříliš přátelské úmysly. Spolu s Kutlochem jsme ho však svazkem blesků z koně doslova sestřelili, ale on mě stačil předtím ještě nepříjemně pochroumat záda. Kostlivec neměl u sebe jen klíč, ale i mapu, kde bylo naznačeno, kam má vésti naše další cesta.

V jejím překonání nám však bránila asi pětisáhová skála. Snagrothovi se po kratší námaze podařilo vyškrábat se na ni a hodit ostatním lano. Vyšplhal jsem za ním a dále Bregyl a Kutloch, když tu se objevila skupinka hobitů a netvářili se právě přátelsky. Jak se blížili, bylo vidět, že mají své zbraně upraveny, takže jimi bylo možno protivníka usmrtit. Jelikož jsem byl zraněn z předchozího boje s kostlivcem, snažil jsem se ukrýt za zády svých spolubojovníků, ale přesto se jeden hobit zcela nepochopitelně na svých krátkých nožkách snažil oběhnout jejich obranné postavení a zaútočit na mě, takže jsem zvolil ústup bojem, což nebylo těžké, neboť na každý můj krok musel hobit udělat dva. Po chvíli rekreačního běhu mi přišel na pomoc Snagroth, který svého soupeře vyřídil jako první a dal hobitovi takovou ránu palicí do hlavy, že nebožák na místě zemřel. Při prohledávání omráčených a mrtvého hobita bylo zjištěno, že objemný balík, jenž nesl jeden z nich na zádech, je mrtvý hobit s rozseknutou hlavou. Snagrot našel ještě hlavu jednoho ze skřetů, s nimiž jsme se tu setkali, a to ho tak rozzuřilo, že dotyčného hobita, který si ji neprozřetelně uložil do torny, hodil, stále omráčeného, ze skály. Bylo vidět, jak bezvládné tělíčko dopadlo po hlavě na kámen, a pak se zem kolem zabarvila krví.

"Kde vlastně vězí Durimir?", napadlo náhle Bregyla. Všichni jsme se podívali pod skálu a viděli tam zloděje, jak sedí na zemi a drží se za nohu. Při slézání stěny skouzl, neboť ho zradilo zraněné rameno a zvrkl si kotník, proto se rozhodl v další cestě nepokračovat a s klackem, který mu přinesl Kutloch jako podporu, se vydal k východu z obory. Nechtěli jsme se příliš zdržovat, a tak jsme sebrali zbylým hobitům šaty (spolu s cennostmi,

samozřejmě), aby nás nemohli obtěžovat a vydali se podle mapy k jezírku.

O chvíli později jsme stanuli na břehu a spatřili uprostřed malinký ostrůvek. Kousek od nás stála na břehu chatrč a u ní byl muž s halapartnou. Když jsme přišli blíž, ukázalo se, že je to královský voják, pověřený úkolem čekat tu na příchozí dobrodruhy a vybavit je na další cestu. Čekání mu ubíhalo pomalu, proto zvolil za společníka baculatý džbáněk, což se neblaze projevilo na jeho stavu, ale když si strčil hlavu do studené vody jezera, udělalo se mu lépe a mohl nám vysvětlit podrobnosti dalšího putování. Řekl nám, že se nyní pomocí zvláštního lektvaru zmenšíme a díky tomu budeme moci proniknout do miniaturního labyrintu, vybudovaného na ostrůvku, kam se dostaneme na malé loďce. Pak se prohrabal v truhle, kterou měl s sebou, a každému z nás podal jeden lektvar. Vypili jsme je a čekali, co se bude dít. Chvíli se nedělo nic, ale pak se náhle začalo naše okolí zvětšovat (to byl pouze subjektivní pocit, spojený s naším vlastním zmenšováním), až se ustálilo.

Podíval jsem se na vojáka, který měřil v tuto chvíli odhadem tak čtyřicet sáhů (ve skutečnosti jsem měřil já kolem deseti coulů). Právě otvíral další truhlu, aby nám mohl předložit její obsah. Ten sestával z nejrůznějších zbraní a brnění zhotovených přesně na naši velikost a my si tu mohli podle vkusu vybrat. Jelikož jsem byl z předchozích bojů zraněn a cítil jsem, že dnes už se nedokážu soustředit na seslání kouzla, oblékl jsem si železnou zbroj a nasadil si helmu. Sice jsem nic neviděl a jen stěží se mohl pohybovat, ale nejzranitelnější části těla jsem měl chráněny, a proto jsem se cítil bezpečněji. I ostatní si už vybrali lepší zbraně a byli připraveni k další cestě, tudíž jsme vypluli.

K ostrůvku jsme dopluli bez problémů a objevili tam vstup do podzemí, který bychom si při normální velikosti patrně spletli s králičí norou. Opatrně jsme vešli dovnitř. Já šel nejopatrněji až na konci skupiny a v obou rukou jsem svíral meč, získaný v příruční zbrojnici, to kdyby na mě přece jen něco zaútočilo. Po chvíli obezřetné chůze se chodba začala rozšiřovat a my narazili na několik mravenců. Všichni, až na mne, se vrhli do boje a to neměli dělat. Mravenci se totiž ukázali býti silnějšími, než se zdálo, a způsobili mým druhům nepěkné škrábance, a nejen škrábance. Když padl poslední mravenec, zůstalo na zemi nehybně ležet tělo kouzelníka Kutlocha.

Všichni bojující si potřebovali chvíli odpočinout a nabrat nových sil, ale každý věděl, že musíme pokračovat co nejrychleji. Přesto jsme ještě uspořádali skromný pohřeb a uložili nebohého Kutlocha v mělkém hrobě na ostrůvku. Náhle se ozvalo šplouchání vody a my se raději schovali, abychom zjistili, co že se to děje. Objevil se člun a na něm se vezli člověk v šatech a kroll ve zbroji. Ten kroll pádloval. Když se přiblížili ke břehu, vstal kroll, a chtěl hodit lano na břeh, když tu se člověk vymrštil a srazil ho do vody. Kroll tam zahučel po hlavě a těžké brnění ho hned stáhlo ke dnu. Na hladině po něm zůstalo jen množství bublinek. Mužík si zamnul rukama a zdálo se, že se směje, ale byli jsme příliš daleko, takže nebylo nic slyšet. Pak dománěvroval s lodí ke břehu, přivázal ji a vydal se do podzemí. My jsme šli za ním a narazili na něj v místnosti s mrtvými mravenci, v místě posledního boje nebohého Kutlocha. Nejprve se zdálo, že se vylekal, ale hned nasadil přátelský výraz a promluvil: "Buďte zdraví. Jsem rád, že vás vidím. Koukám, že jste už jen tři, já jsem zůstal sám. Z mé skupiny už všichni padli. Co kdybychom spojili síly a pokusili se získat tu

cenu". Rozhodli jsme se souhlasit, neboť jsme nevěděli, jak moc překážek ještě musíme zdolat, abychom dosáhli zdárného konce, ale rozhodně si na toho člověka dáme pozor. Ten člověk se jmenoval Krochta Moskyt z Bažiny. Před námi však teď byl jiný problém; místnost plná obrovských roháčů, kterou jsme potřebovali nutně proniknout. Naštěstí se na nás nemohli dostat, neboť místnost byla plná sloupů, které se zdály být tak blízko u sebe, že by mezi nimi roháči neprošli. Průchod touto místností nebyl příliš obtížný. Stačilo tam naházet pár lahví s olejem a ten zapálit.

Za ohnivou clonou jsme poměrně snadno pronikli do chodby, která byla opět pro roháče příliš úzká. Záhy se však před námi objevila další překážka, V malém jezírku, jež přehrazovalo cestu, se ráchal rak a jeho pancíř se leskl ve svitu lucerny. "Tak co teď?", optal se Snagroth, "Ten vypadá tuze". "Pusťte mě k tomu", ozval se Krochta a hrnul se kupředu, "Já vám ukážu, jak se to dělá", načež přistoupil k rakovi, který o nás ještě nevěděl, anžto byl otočen zády, a začal mumlat jakési zaklínadlo. "Tak co?", zeptal jsem se ho, když se dlouho nic nedělo. "Ehm", mumlal Krochta s přiblížným výrazem ve tváři, "Jaksi se to nepovedlo". Všichni jsme se dali do smíchu a odvážný Snagroth přistoupil k rozhodnému činu. Nenápadně se přiblížil k rakovi, který stále ještě nic netušil, a bodl ho do štěrbiny mezi pancíři. Přílišný účinek to však nemělo, neboť rak se rozzuřeně otočil a, máchaje svými klepety, sápal se na útočníka. Snagroth prchl do chodby, ale Krochta, který stál v rohu a zřejmě přemýšlel, jestli nebude lépe s kouzlením přestat, se rozběhl kupředu a podařilo se mu proběhnout za zády otáčejícího se raka, po čemž zmizel v ústí pokračující chodby.

Rak se mezitím marně snažil protlačit do chodby za námi a Bregyl ho přitom zasypával svými šípy. Mnoho šípů se zlomilo o pevný chitinový pancíř, ale několik jich přesto proniklo do citlivých částí rakova těla a ten jim nakonec podlehl. Snagroth zdechlinu opatrně prozkoumal, načež si Bregyl vytáhl své šípy, když tu se objevil Krochta. "Dál to nejde, je tam velická krysa", prohlásil.

A skutečně. o kus dál se procházela obrovská krysa. Bregyl se Snagrothem si rozdělili zbylé šípy a vypotřebovali je na zvíře bez velkého efektu, takže na řadu musely přijít meče. Na rozdíl od obětavého Kutlocha nechtěl Krochta ani slyšet o tom, že by snad měl stanout v první řadě, ačkoliv byl jako jediný nezraněn, proto se na krysu vrhli pouze Snagroth s Bregylem. Lité zvíře se sice ohánělo svými ostrými zuby, ale přesně mířená Snagrothova rána mezi oči jej poslala na onen svět. Napadlo mě, že bych si odtud mohl odvézt cenný suvenýr, a tak jsem kryse vylomil jeden tesák a vzal ho s sebou. Ukázalo se, že krysa byla poslední překážkou v naší cestě, dál už tu byly pouze dveře a šest zámků. Díky nalezeným klíčům jsme odemkli, ale k našemu nemilému překvapení se uvnitř nacházel pouze obyčejný tesák.

"Nikdo přece neřekl, co tu má být", prohlásil Krochta, "Třeba je to ono". Bylo to sice podivné, ale jelikož jsme netušili, kam by mohla zmizet pravá věc, protože ani po důkladném prohledání okolí se nic jiného nenašlo, vydali jsme se zpět. Další problém nastal, když jsme se blížili zpět ke břehu jezera. Halapartník totiž spal na židli a v ruce ještě svíral demižon. Vedle něj klímali dva známí hobiti, odění pouze v bederní roušky. Už si nepamatuji, koho napadl stupidní plán probudit spícího vojáka

křikem, každopádně všichni, až na mě, začali strašně ječet. Výsledný efekt byl ten, že jeden hobit otevřel oko, pak obě, protřel si je, zamžoural, načež vyskočil ze stoličky, zavrával (neomylný důkaz, že demižon ve vojákově ruce byl prázdný) a jal se naši loď bombardovat vším, co mu přišlo pod ruku. To probudilo i druhého hobita, který se okamžitě přidal a jen obsahu demižonu jsme mohli děkovat, že se žádný z kamenů netrefil do našeho člunu. Naštěstí hluk probudil i vojáka, který svou halapartnou uklidnil oba hobity a nám pomohl na břeh. Tam jsme vypili dalšího cloumáka a zvětšili se do původní velikosti. Nevšímaje si hobitů, zamířili jsme zpět do města na radnici.

Na nádvoří nás zastavil jeden z dohlížitelů na regulérnost soutěže a ptal se po předmětu. "Co to je?", zbrunátněl, když jsme mu ukázali tesák, "Vy podvodníci, co to na mě hrajete?". "To sme tam našli", pokrčil rameny Snagroth. "Za těma dveřma", dodal Bregyl.

Záhy však přišlo rozuzlení celé záhady. Krochta totiž obratně zmizel z našeho dosahu za záda vojáků a tam vytáhl z kapsy zlatý náhrdelník. "Vždyť tenhle pán má pravou cenu", zvolal rozhodčí, "A tihle patří k vám?", otázal se, ukazujíc na nás. "Kdepak. Ti mě chtěli zabít a okrást, ale unikl jsem jim", prohlásil zrádce a odešel s mužem do radničního domu. Pozdě jsme litovali, že jsme proradného člověka hned nezlikvidovali. Bregyl znechuceně odešel s tím, že se jde opít. Já a Snagroth jsme mezitím rozebírali plán pomsty. Přerušilo nás asi dvacet vojáků, kteří nás obstoupili a neřekli nic, kromě toho, že jsme byli shledáni nepohodlnými a budeme deportováni za hranice. Nyní nás již nic nemohlo odvrátit od pomsty. Přes noc nás ubytovali v hostinci a

zanechali samotné v zamčeném pokoji, čehož jsme využili k útěku. Magicky jsem poslal Snagrotha, a posléze i sebe, ven, načež jsme ukradli dva koně a ujížděli pryč. Z důvodů utajení jsme nejeli zpátky do Targunu přímo, ale vydali se tam oklikou. Cestou jsme si koupili nové šaty, nechali se oholit a ostříhat a vůbec jsme zcela změnili vizáž, takže jsme se sami nemohli poznat, a soudili jsme, že i pro případné pronásledovatele by to měl být vcelku problémem. Soudili jsme ovšem špatně.

Po několika dnech jsme dorazili zpět do královského města, vypadajíc jako kupci beze zbraní. Snagroth svůj luk zanechal na kraji lesa, ale pro jistotu si ponechal meč, jenž zabalil do houní. Já jsem se vydal pátrat na radnici do archivu, zatímco Snagroth se rozhodl poptat v hospodě. Na radnici jsem se pohyboval pokud možno nenápadně, ale v davu lidí, kteří se tam hemžili, se mi nezdálo, že bych budil něčí pozornost. Zamířil jsem tedy do archivu a přeptal se tam na nějaké pozemkové záznamy s tím, že bych tu chtěl nějaký pozemek koupit (nebetyčná lež). Z bezpečnostních důvodů jsem se ale nezdržel dlouho a jen jsem se tu porozhlédl, abych se připravil na další návštěvu večer, až tu nikdo nebude. Když jsem opouštěl radnici, všiml jsem si, že dovnitř vbíhá asi dvacet vojáků. Pravděpodobně mě archivář, který mě nikdy neviděl (maximálně mě mohl zahlédnout mezi dobrodruhy před začátkem soutěže v ošuntělém plášti, s dlouhými vlasy a neoholeného), bezpečně poznal a zavolal vojáky. Od té chvíle nebylo ve městě bezpečno. Pravděpodobně byl vyhlášen stav nejvyššího ohrožení, neboť se všude pohybovaly silné skupiny vojáků. Naštěstí jsme nemuseli ve městě strávit delší čas, poněvadž Snagroth v hospodách zjistil, kde leží pozemek získaný Krochtou,

takže jsme město opustili. Magicky, všechny brány byly totiž pečlivě stráženy a cestující prohledávání.

Za dva dny jsme dorazili do vesnice, kde se měl podle informací nacházet Krochtův statek. Snagroth se rozhodl zastavit se v místní hospodě a přeptat se na cestu. V hospodě seděli pouze tři sedláci a zamračený výčepník, který, zrovna jak jsme vešli, začal čistit sklenice. "Buď zdrav, dobrý muži", promluvil Snagroth, "Slyšeli jsme, že je tu nový statkář a chtěli bychom se poptat po práci. Nevíš, kde bychom ho našli?". Po tomto dotazu upustil hostinský půllitr, načež se do místnosti vřítelo asi třicet vojáků (zajímavé, na první pohled bych odhadoval, že se do místnosti vejde maximálně dvacet lidí bez halaparten). Nemaje čas zachránit oba, hodil jsem se ven alespoň sám. Venku však bylo kolem padesáti dalších vojáků (zřejmě měli tak dobrý sluch, že slyšeli rozbití sklenice), tak jsem se hodil jak nejdál jsem mohl a podařilo se mi uniknout do lesa. Tam jsem mohl klidně přemýšlet, proč má vesnice, ve které žije odhadem podle počtu a velikosti chalup asi dvacet až třicet lidí, tak velkou vojenskou posádku (že by čekali příjezd dvou nezkušených dobrodruhů?).

Asi za hodinu se na cestě k hlavnímu městu objevila velká skupina jezdců. Mezi sedmi tucty vojáků jel přes koně přehozen Snagroth v řetězech. Nemělo cenu pokoušet se ho z toho dostat, ani skupinu pronásledovat, jelikož jsem neměl koně a oni jeli pěkně svižně, proto jsem počkal do setmění, a pak se vypravil zpět do hostince.

Předtím, než jsem podfízl hostinského, jsem z něj vytáhl, že Krochta svůj pozemek stejně už prodal a vypařil se. Nakonec

jsem prohledal hospodu, odnesl si všechny peníze (hostinský už je stejně nepotřeboval) a vytratil se. Kvapně jsem opustil tuto pochybnou zemi a vydal se zpět do Gwendarronu.

Ze všeho mě jímá hrůza,
co se tady stalo,
člověk člověka tu zradil,
pěkně mě to vzalo

Zrada dneska normální je,
to vám každý poví,
já bych přesto stejně chtěl se
dnů bez zrady dožít

Pirátská povídka

"Jestli to uděláš ještě jednou, tak tě prodám otrokářům", ječela paní Valerie Kallová na svého syna Coreye, když ho přistihla, jak píchá svého půlročního bratříčka Thandara seříznutým klacikem do břicha. Malý Corey raději utekl pryč, schovat se, dříve než přijde domů jeho otec, z jehož opasku měl posvátnou hrůzu. Matka za ním ještě ode dveří volala, co všechno mu udělá, až se vrátí domů, ale to už Corey zmizel mezi domy. Tři následující dny pak strávil hrátkami s několika sirotky bez domova, jejichž otcové zahynuli v četných válkách, které mezi sebou drsní severští mužové vedli, a matky nebyly s to je samy uživit. Coreyův otec měl to štěstí, že ve válkách přišel pouze o oko, ale život si udržel a přes své zranění pracoval jako dělník v přístavu.

Četné války severanů se Coreyovi staly osudnými, neboť právě v této době se většina mužů schopných nosit zbraň nacházela v boji za rozšíření svého území o další ledem pokrytou pláň na úkor svých sousedů. O této situaci byl jistý člověk velmi dobře informován. Tento člověk zrovna stál na kapitánském můstku lodi, která právě pod rouškou mlhy vplouvala do přístavu.

"Černá plachta. V přístavu sou piráti", ozvalo se pojednou ulicemi. Byla to pravda, v přístavních uličkách se rozlehl bojový pokřik a drsní mořští vlci pobíjeli bránící se obyvatele. Především však zajímali. Živí lidé mají na jižních trzích s otroky větší cenu.

Malý Corey se tou dobou poflakoval poblíž a zvědavost mu nedala, aby se nepodíval, jak takoví piráti vypadají. Měl ovšem smůlu a při svém pozorování byl spatřen jedním z nájezdníků. Byl dost hrubě popaden za límec a odvečen na loď. Nic mu nepomohlo mlácení pěstičkami do pirátova železného pancíře ani vzteklý jekot, který se mu dral z úst. Skončil s mnoha dalšími v podpalubí pirátské lodi.

Shodou okolností byla paní Valerie v době útoku zrovna na procházce s malým Thandarem. Podařilo se jí však ukrýt v alchymistickém krámku a Thandara pro jistotu strčila do jedné z truhel. Od té doby Thandar toužil být alchymistou a jeho sen se mu nakonec splnil, přestože vedl k jeho zkáze.

Vraťme se ovšem ke Coreyovi. Ten byl strčen do podpalubí spolu s další asi třicítkou zajatců a brzo na to se loď dala do pohybu. Piráti totiž nechtěli čekat, až se muži schopní obrany, kteří zbyli ve městě, zmobilizují a dojde ke krvavé bitvě s nejistým výsledkem, proto pouze pochytili několik lidí a opustili přístav. Corey řval na celé kolo a dožadoval se setkání s matkou. Ze strany pirátů se ovšem nesetkal s jakýmkoli ohlasem a pouze několik lidí sdílejících s ním stejný osud se ho pokoušelo utěšit slovy, že svou matku už stejně neuvidí, tak ať zavře klapačku nebo po ní ještě dostane.

Po třech dnech plavby se Corey skutečně jakž takž uklidnil a dokonce neodmítl jídlo, které vězňové dostávali. "Fuj. To je ale blivajz", odplivl si, když jídlo ochutnal, "Jak tohle může někdo uvařit?"

Slunce svítí, moře šumí, loď si razí cestu vpřed,
plavec je člověk svobodný, za domov má celý svět
Ničeho se nelekáme, mořský vlk ten zvládne vše,
bouře, uragán, hurikán, vše je jen trochu deště

Tak si zpíval malý chlapec jménem Nestor, opírajíce se o stožár lodi, jež unášela Coreye. Nestor byl na lodi kuchtíkem. Dnes měl šťastný den, bylo mu dovoleno přichystat samostatně jídlo. Sice jen pro otroky, ale stejně. Co když to otroci budou chválit tak, že se to dostane ke kapitánovi a ten mu pak dovolí, aby pro něj vařil samostatně. "To by bylo něco", myslel si Nestor a snil o tom, jak vymyslí nějaký nový recept a bude hrozně slavným kuchařem. Napadlo ho ovšem, že i jako slavný pirát by si nežil špatně. Téměř nic by nedělal a jen čas od času by přepadl nějakou tu loď. Nestor snil ještě chvíli o sladké budoucnosti, ale nakonec byl vrchním kuchařem pověřen zodpovědným úkolem umýt nádobí.

Corey se mezitím trápil hladu. Ty tři dny mu to nepřišlo, ale teď si uvědomil jaké strašné křeče mu svírají břicho. Asi neměl tu šlichtu tak zbrkle vyhazovat okýnkem do moře. Trápily ho však ještě černější myšlenky. Lidé, zavření tu s ním, říkali, že budou prodáni do otroctví. Ale Corey nechtěl být otrokem, nechtěl být něčí věcí. A nakonec se rozhodl, že uteče. Ano, on nebude otrokem, prchne a bude zase svobodný. S touto myšlenkou se cítil daleko lépe, neviděl svou budoucnost až tak zle a do konce plavby už neobtěžoval ostatní zajatce svým řevem (Jak si usmyslel, tak se i stalo. Za necelých dvacet let se Coreyovi podařilo uprchnout z otroctví a stát se znovu svobodným mužem - pozn. autora).

Piráť to je mocný brach,
nezná bázeň, nezná strach,
ten, kdo proti němu táh,
dávno leží na marách

Neuplyne jeden den,
aby nebyl spokojen,
přesto se však blíží ten,
kdy sám skončí pod mořem

Pirátská balada

Vlny duní, moře bouří, loď se žene vpřed,
blesky sviští po obloze, kdo dojede dnes
do přístavů malých, velkých, kdo skončí na skalách,
ten, kdo nebojí se smrti, všechno zvládne snáz

Pro piráta moře je jeho život,
i hučení bouře mu vždy přijde vhod,
když pluje vpřed,
nekouká zpět,
kde loď hoří a na hladině je krev

Tak jedou braši v další a další boj,
nikdo z nich nezná, co je mít v srdci bol,
z lásky či smrti si nedělají nic,
jejich zlobu pozná, kdo nastaví jim líc

Když je moře rozbouřené, pirát se veselí,
i když všichni jiní lidé nejdou z postelí,
kdekomu špatně je,
i když nic nejed,
pirát se však na své zdraví řádně napije

Na ostrově poklad do země zakopou,
nebo ho ukryjou hluboko pod vodou,
nepřežije dlouho, kdo chtěl by jim ho vzít,
jedna rána šavlí a už má hlavu pryč

Piráti jsou jako doma v každé hospodě,
v každé pravé námořnické, kde žen je hodně,
všichni zpívají,
nebo i tancují,
nebo nohou dřevěnou do rytmu dupají

Každý osud piráta se jednou naplní,
všichni by si přáli aspoň zemřít na moři,
aby slunce svítilo na cestu dalekou,
zatímco jejich tělo bude tlít pod vodou

Piráti nevzpomínají mrtvé přátele,
na co smutit, dokud jsou tu, chtěj žít vesele,
chtěj se radovat,
lodi přepadat,
dříve, než je přijde smrt naposled zburcovat

Zlaté rybky v třešňovici

Toho rána byl Aedd jako po ráně palicí. Vlastně už ani nebylo ráno, poledne dávno minulo, ale on teprve vstal a nic o tom nevěděl, takže předpokládal, že je ráno. Včera to poněkud přehnal s pitím třešňovky, která je tady ve Zlatorybicích vyhlášená. Zásahu na tom má i zlatá rybka, která plave v každé lahvi. Aedd měl k této netradiční příchuti zpočátku nedůvěru, ale pak jí plně propadl a nakonec byl rád, že ho kdosi odnesl do postele.

Aedd se tedy vydal dolů do sálu, a přestože se mu žaludek podezřele točil, usoudil, že bude dobré pojíst něco teplého. Jaké však bylo jeho překvapení, když došel dolů a spatřil podlahu nálevny celou od krve a sem tam se válela nějaká ta mrtvola. Porozhlédl se tedy po sále, až za pultem objevil vystrašeného hobita, křečovitě svírajícího svou kuši. Aeddova bolavá hlava nedokázala pochopit skutečnost, že už není v příjemné vesničce na pobřeží, ale na místě několika násobné vraždy, a tak ji mladý zloděj zkusil uklidnit sklenicí třešňovice.

"Vodů", ozval se křik zvenku, pročež si dal Aedd ještě jednu sklenku. "Co se děje?", obrátil se na hobita. "Přepadli nás piráti", odvětil ten a rovněž se napil kořalky, po čemž se trochu

uklidnil. Náhle do místnosti vběhla ozbrojená žena a za ní dva lidé, nesa zkrvavené tělo třetího. "Položte ho sem", přikázala žena a Aedd vypráznil třetí sklenici. Jeden z mužů začal raněného prohlížet a teď teprve si Aedd všiml, že je to půlelf. "Bude v pořádku", prohlásil půlelf nakonec a utřel si obličej, který byl pokryt krví ze šrámu na čele.

Do místnosti vstoupil hostinský. "Už se to podařilo uhasit", vzdychl a sedl si na lavici. "Děkuji vám, ctění pánové... a dámo. Bez vás by sme tu už asi nebyli". "Mmhmm", zabručel půlelf, kterému právě žena zavazovala hlavu. "Ááááh", ozval se najednou na zemi ležící muž, jenž se právě probíral z bezvědomí. "Klid, už je po všem", uklidnil ho poslední muž, "Všichni sou pryč". Zraněný si oddychl a opatrně si začal prohlížet rány. Pak počal mumlat jakási zaříkávadla a jeho stav se viditelně zlepšoval.

"Co se tady vlastně stalo?", zeptal se znovu Aedd a odložil prázdnou lahev. "No co by se mělo stát?", obrátila se na něj žena, "Jenom nás přepadli piráti, pobili několik lidí a zapálili pár stavení, jinak vůbec nic. A kdo vlastně si?", optala se, měříc si Aedda podezřívavým pohledem. "To je jeden z mých hostů. Myslím, že včera poněkud přebíral, abych tak řekl, jestli se, pane, neurazíte. Víte, naše víska byla napadena wenarenskými piráty. Jen tady těm hrdinům můžeme děkovat, že nevypálili celou vesnici". "Jsem Aedd z Ruindoru a je mi líto, že jsem nemohl být nápomocen, ale okolnosti mi jaksi zabránily... No, nemohl bych pomoci aspoň teď?". "Vyznáš se v léčení?". "Ne". "Tak asi ne".

Venku se ozval dupot koní. Bylo slyšet několik rázných příkazů a nakonec koně zastavili před hospodou, načež vešli tři

vojáci a za nimi velmi bohatě ustrojený muž. "Uctívá poklona, pane", hluboce se uklonil hostinský. "Co se to tady, u všech bohů, stalo?", otázal se příchozí s přísným výrazem ve tváři. Hostinský mu stručně vylíčil, kterak piráti zaútočili na nepřípravené vesničany, ale několik statečných dobrodruhů, kteří vesnici náhodou projížděli, se jim postavilo a podařilo se jim piráty zahnat na útěk. Bohužel se však nedalo zabránit vydrancování několika stavení a vraždám piráty chycených vesničanů. Muž pozorně poslouchal, a když hostinský skončil, obrátil se k okolostojícím, sedícím a ležícím dobrodruhům. "Jsem královský výběrčí daní. Jménem krále vám děkuji za záchranu této vsi. Díky vám neskončila tak, jako některé jiné. Víte, nájezdy pirátských hord v poslední době působí na našem pobřeží nenahraditelné škody na lidech i materiálu". "A proč s tím král něco neudělá?", ozvala se žena, vyznačující se velmi ostrým jazykem. "Ti piráti vyplouvají z wenarenského pobřeží, pravděpodobně se souhlasem, či dokonce příkazem jejich krále. Naše vztahy s Wenarenem jsou napjaté a naši vojáci nemohou být všude. Odvetná akce by zase mohla vést k otevřené válce". "A co takhle menší výprava několika dobrodruhů, které nikdo nezná, a kteří se zase rychle ztratí?", ozval se Aedd, který dostal nápad, "Samozřejmě o tom, kdo těmto dobrodruhům zaplatil, by se nevědělo". "Myslíte, že by král byl ochoten zaplatit nějakým neznámým lidem, když má vlastní armádu?", zamyslel se výběrčí. "Jak jste před chvílí ráčil podotknout, vojáci se k této akci využít nedají, a co se týče peněz, vyberete v této vsi nyní daně?". "Samozřejmě, že ne. To by bylo absurdní. Čím by asi zaplatili?". "A když budou nájezdy pokračovat, nebudete mít za chvíli kde je vybírat. Proto král zaplatí několika dobrodruhům. Sám tím mnohem víc vydělá", zakončil

svou řeč Aedd. "Dobrá", prohlásil nakonec královský výběrčí, "Pojedete se mnou ke králi. Ať rozhodne".

Všichni dobrodruzi, vyznamenaní se v obraně Zlatorybic spolu s Aeddem, se vydali v doprovodu výběrčího daní do královského sídla, vzdáleného necelý den jízdy na koních, které si dobrodruzi vypůjčili, jelikož několik vojáků zůstalo ve vsi jako pomoc a případná ochrana. Cestou se Aedd seznámil s ostatními, pannou Seillyn, půlelfem Snagrothem, stále ještě otřeseným hraničářem Yalledem z Erinu, jenž při obraně vsi málem položil život, potulným alchymistou Bregylem Númenem a hobitem Atirem z Arteinu. Všichni se shodli na tom, že piráti zaslouží řádnou odplatu.

Slyšení u krále netrvalo dlouho, neboť monarcha byl odpočátku srozuměn s plánem a slíbil dobrodruhům plnou podporu a deset tisíc zlatých jako odměnu za zlikvidování pirátské bandy ohrožující jeho království. Druzi tedy neváhali dlouho a vypravili se s doprovodem několika vojáků do tajného přístavu, kde jim byla půjčena loď.

Družina se rozhodla zvolit velitele celé operace a tím se stal Aedd, který si již mezi ostatními získal značný respekt. Ten si nejprve vyžádal mapu oblasti a důkladně ji prostudoval. Zjistil, že pobřeží jižního Wenarenu je docela neobývané. Břeh je skalnatý a je v něm spousta úzkých zátocin a zálivů. Navíc se prakticky z moře zvedají vysoké hory, pokryté neprostupnými hvozdy. Pobřeží o délce zhruba dvaceti mil je tedy jako stvořené pro sídlo pirátské tlupy. Aedd rozhodl, že se dobrodruzi nejprve poplaví podél pobřeží a pokusí se zahlédnout nějaké známky osídlení z moře.

Plavba na sever trvala až do večera bez nějakého zvláštního výsledku. "Zkusíme to ještě jednou zpátky", rozhodl Aedd, "Třeba ve tmě zahlédneme záři ohňů".

"Krumsec mazec, tisíc láter a tucet zlámaných hnátů, aby to hrom spral. Vod tý vody sem celej mokrej, v puse mám slano a kvůli houpání sem se skoro nevyspal", vylezl ráno z kajuty Yalled a snažil se protáhnout si ztuhlé údy. "Ty si stěžuj. Já sem nespál vůbec a teď nejmíň tejden nebudu jíst", ozval se Bregyl, který seděl na kraji člunu, majíc ve tváři poněkud divnou barvu. "Viděl v noci někdo něco zajímavého?", optal se Aedd. "Kromě toho, že mě málem smetla vlna se nic nestalo", odpověděl Atir. "Já sem mokrá jako vrabec a ke všemu mi zvlhla tětíva na luku", ozvala se Seillyn. "A ryby neberou", prohlásil doposud mlčící Snagroth, sedíc na zádi s prutem a žvýkáje slámku (kde, u všech kopromlasků, vzal na moři slámku???). "Hele, támhle je ústí tý hraniční řeky, tak tam zakotvíme a pudem pěšky, snad budeme mít víc štěstí", ukázal Aedd a druzi šťastně zamířili ke kotvišti.

Po přistání byla vyhlášena nezbytná pauza, aby mohli všichni uklidnit neposlušný žaludek, načež družina vyrazila podél pobřeží k severu. Cesta byla obtížná, neboť mořský břeh byl skalnatý a na skály navazoval hustý hvozd, jímž nevedly žádné stezky. Pozdě odpoledne se před dobrodruhy objevila malá zátoka. Příroda tu vytvořila ideální úkryt, neboť kol byly vysoké útesy, spadající rovnou do moře, a do zálivu vedla jediná cesta úzkou úžinou. Ta byla navíc uzavřena jakousi branou, takže v zátoce nebyl příliv ani odliv a moře zůstávalo stále klidné. Z pevniny byl záliv obklopen hustým lesem, jímž vedl pouze úzký průsek. Právě v něm spatřili dobrodruzi několik lidí, kterak nosí balíky zásob na

dvě zakotvené lodi. Mezi nimi se vyjímal vysoká postava muže, jehož tvář byla zakryta hroživou maskou a který byl bezpochyby velitelem pirátů.

"Zdá se, že se chystají někam odjet", podotkl Yalled. "Hm. Tak v tom jim zabráníme", prohlásil rozhodně Aedd. "Podívejte", ukázal směrem na útes na okraji úžiny Bregyl, "Je tam nějaká bouda". Skutečně, mezi balvany byla postavena dřevěná bouda na místě, ze kterého bylo dobře vidět na moře. "Měli bysme se tam jít podívat, abysme neměli někoho v zádech". "Dobře, to si vezmu na starost", odpověděl Aedd a opatrně se začal plížit mezi balvany. Ukázalo se, že v boudě nikdo není, zato tam byl jakýsi rumpál, který patrně sloužil k otvírání brány. Aedd si ještě všiml, že na protějším útesu je také takový, zřejmě ke stejnému účelu.

Když se vrátil k ostatním a řekl jim, co objevil, začali po stezce k útesům stoupat dva muži, každý po jednom břehu zátoky. Jeden z nich krácel po stezce, která vedla přímo ke stanovišti dobrodruhů. Ti rozhodli skrýt se v lese a nechat kolemjdoucího projít, aby zjistili, kamže má namířeno. Když muži došli až na okraj útesu, do míst, kde byly umístěny rumpály, mohli druzi ze svého stanoviště sledovat, jak se brána zvedá a dovnitř začíná proudit voda. Oba muži se pak stejnou cestou vydali nazpět. Ten, který krácel kolem družiny však dolů už nedorazil. Po zásahu několika šípů se bez hlesu svalil na zem. Dole si toho nikdo nevšiml, neboť dobrodruzi si vybrali pro přepad místo, kdy se stezka trochu vzdálila od kraje útesu a tudíž tam nebylo zespoda vidět.

"Tak", prohlásil Aedd, "teď vylezeme na útes a začneme střílet do těch dole. Zkusíme jich dostat co nejvíc, než se vzpamatují. Pak se uvidí, ale pravděpodobně budem muset seběhnout dolů a bojovat mečma. Podle toho, co sme viděli, jich tam bude něco kolem patnácti. Má někdo lepší návrh?". Jelikož nikdo lepší návrh neměl, připravili si všichni své luky a kuše, na signál vyběhli na útes a začali piráty dole zasypávat šípy. Několik mužů padlo k zemi prostříleno šípy, ale pár se jich ukrylo za různými bednami a jinými překážkami, načež začali opětovat střelbu.

Aedd najednou zahlédl blížící se šíp. Rychle uhnul, ale ne dost rychle a ucítil prudkou bolest v rameni. Šíp naštěstí minul plíce, ale přesto se Aedd odplazil z bojiště.

"Dostal sem ho, bastarda", zaradoval se Bregyl. "Trefte už někdo toho chlapa s tou těžkou kuší", volal Yalled. "Já se furt snažím sejmout toho v masce", odvětil Atir. "Já taky. Kravgh (temn. řečí skřetů zatraceně - pozn. autor), zase vedle", doplnil Snagroth. "Prchají do lesa", vykřikla Seillyn.

Skutečně, zbylí piráti se stáhli do průseku v lese. Většina však ležela na břehu prošpikována šípy. Bylo znát, že druzi měli nespornou výhodu díky převýšení, jelikož mnoho pirátských šípů ani nedolétlo na vrchol útesu.

"Musíme rychle za nimi", volala Seillyn, "Nesmíme jim dát čas". Yalled se jako nejlepší léčitel v rychlosti postaral o Aeddovo zranění a pak se dobrodruzi pustili po stezce z útesu a dál za uprchnuvšími piráty. Po chvíli se před nimi vynořila paseka s

několika sruby, před nimiž stáli zbylí piráti v obranném postavení, jen jejich velitele, který sem také prchl, nebylo nikde vidět. Druzi zasypali piráty sprškou šípů, načež se na ně vrhli s meči. Souboj netrval dlouho, poněvadž šípy dobrodruhů zanechaly na tělech pirátů mnohem větší zranění, než šípy pirátské na jejich, a zraněným obráncům tím pádem na přílišnou obranu nezbývaly síly.

Když byli všichni piráti pobiti, vydali se druzi prohledávat sruby ve snaze najít muže s maskou. Nakonec se podařilo najít masku spolu s mužovými zbraněmi, zbrojí a zkrvavenými zbytky šatů, samotného piráta však nikoliv. Družinové alchymisté se shodli, že použil jeden druh lektvaru, po jehož vypití se člověk změní v oblak mlhy, a tak unikl.

Družiníci pak vydrancovali všechny sruby, pobrali co mohli a nalodili se na jednu pirátskou loď. Druhou zapálili, stejně jako sruby, načež odjeli, když ještě předtím zničili bránu v ústí zátoky.

Zpáteční cesta proběhla bez zvláštních příhod a stejně tak audience u krále. Dobrodruzi opustili palác s plnými kapsami a vydali se do Zlatorybic, kde úspěch výpravy náležitě oslavili spolu s obyvateli, radostnými ze skutečnosti, že je piráti již nebudou ohrožovat. Pak se rozešli a každý se vydal svou cestou.

Vypálit vesnici,
to zní trochu moc snadně,
lítovat činů
nikoho nenapadne
Každý mezi všemi

strašlivou zbraní vládne,
ale jednoho dne
kosa na kámen padne

Hledání ztraceného jezera

Byl den jako každý druhý (či třetí). V Liscannoru ještě všichni spali, až na Drsoula, který seděl na svém oblíbeném místě pod hruškou a pokuřoval dýmku. Kohout na návsi přestal kokrhát, uznáváje svoji námahu za marnou, a odešel raději honit slepice. Zpoza hospody se ozýval veselý kvikot Jeremiášova čuníka, jehož hostinský vykrmoval zbytky jídla po hostech (nebylo-li to naopak). Za chvíli se začal ozývat křik dětí, které, narozdíl od svých otců, nestrávily celou noc v hospodě (ani nikde jinde). Pak už netrvalo dlouho a objevily se první ospalé postavy rodičů, některé s velkými kruhy pod očima, které vesměs zamířily ke Hrochovi.

Ten den jsem se cítil velice dobře. Noc u Červené sedmy se mimořádně vydařila a ráno kohout také nekokrhal tak zběsile, jako obvykle. Možná to bylo tím, že na něj nad ránem cestou z hospody Nestor Burma spolu s Lynhaardem pořádali hon, neboť právě začal vítat vycházející slunce. Jelikož se můj žaludek už začal ozývat, žádaje příděl potravy, vydal jsem se poobědvat do hospody, doufaje, že Jeremiáš dnes uklohní něco obzvlášť pikantního. Výsledek předčil všechna má očekávání, starosta Rolld se totiž včera večer vydal na lov, využívaje momentální indispozice druida Sarima, který právě ve sklepě počítal peníze, a ulovil statného kance. Jeremiáš ho ráno udělal s nejoblíbenější družinickou

omáčkou - na víně. Někteří vesničané zapíjeli čajem, ale Lynhaard se hned pustil do lahve kořalky, mumlaje něco o tom, že klínem zaráží se blíny.

Kanec byl už skoro sněden, když do hospody vstoupil neznámý muž. Vypadal dost zámožně, ale netvářil se jako někdo, kdo by si chtěl najmout bandu hrdlořezů schopných všeho. Přesto se ale začal shánět po Nurnské družině, načež byl vyzván, aby se posadil, pojedl a v klidu přednesl svůj požadavek. Očekával jsem další banální věc, jakou je vyřizování osobních sporů nebo objevování starých pokladů, ale když se muž pustil do vyprávění, začalo mě to zajímat. Chtěl totiž, abychom mu našli jezero. Docela obyčejné jezero. Většina druhů se na muže dívala trochu divně, Lynhaard se dokonce zeptal, kde že ho ztratil, ale mě hned napadlo, že by to mohla být zajímavá cesta. Muž nám ukázal báseň, v níž byly vody dotyčného jezera opěvovány, a pak mapu země, zvané Hamilkar, kde žádné jezero vyznačeno nebylo. Zmínil se rovněž o tom, že ve všech starších knihách, ve kterých hledal, byly stránky s informacemi o této zemi vytrženy, což bylo rozhodně podezřelé a on se domnívá, že někdo měl, potažmo má, dobrý důvod k tomu, aby existenci jezera utajil. Muž slíbil tři tisíce zlatých každému, kdo pojede sehnat nějaké informace, pakliže je samozřejmě sežene. Několik dobrodruhů projevilo o cestu zájem a jelikož nebylo s čím otálet, začátek výpravy byl stanoven na druhý den.

Družina se nesešla zdaleka v nejsilnějším složení. Čaroděj Llandaff se totiž po návratu z Karwellu vypravil na zdravotní dovolenou, Páin odjel se svou ženou do Nórienu a rovněž druid Sarim odmítl účast na výpravě. Nejsilnějšími členy výpravy tudíž

byli kroll Lynhaard z Rugornu, chodec Rolld z rodu Erinských, Erlanth Linfalias jednoruký a Nestor Burma. Kromě toho se na cestu vydal Énmil z Orridoru, zvaný Énmil Slad'och, hraničář Sivel Chrastník a Thyrvín, bývalý člen nurnské domobran, z níž byl nedávno vyhozen. Nakonec se objevil ještě Synek, vlastně Grim, přijedší na bílém koni, na němž byly ještě patrné špatně smyté stopy po černé barvě. "Tatínek mě posílá, abych ho zastoupil", prohlásil Grim. "A jestlipak ví, že máš na sobě železné brnění?", usmál se Rolld. "Mnó, neví, ale vy to na mě neřeknete, že?", zaštkal chlapec a s prosebným výrazem se po nás podíval. Všichni jsme se smáli a samozřejmě mu slíbili, že ho neprozradíme. Pak už nám nic nebránilo v odjezdu.

Cesta probíhala klidně a zvesela, neboť hledání jezera nebylo považováno za nejnebezpečnější úkol, který mohl družinu potkat. Vzhledem k tomu byla nejméně půlka družiny permanentně ožralá, takže vzpomínky na putování jsou opravdu jen mlhavé.

Cestou nás však potkala jedna zajímavá a výnosná příhoda. V jedné hospodě nám totiž nějaký šlechtic navrhl vypálení tvrze svého nepřítele za slušnou odměnu, ale mírně přiopilý Nestor ho poté urazil a byl vyzván na souboj. Jelikož se z toho nedokázal vykrotit, poněkud s nechutí přijal, ale předtím se ještě na něčem dohodl s Erlanthem. Souboj se od počátku zdál jasnou záležitostí a Burma neměl mnoho šancí na úspěch. Nakonec začal volat o pomoc, načež se jeho soupeř skácel k zemi, zatímco jednoruký mág se tvářil jako nevinátko.

Když se svázaný šlechtic probral, byl řádně vyslechnut, přestože mumlal něco o rytířské etice. Nakonec však přece jen

vyprávěl příběh zhrzené lásky a touhy po pomstě. Jak zjistil mág Linfalas, který se mu celou dobu hrabal v hlavě, byl příběh poměrně pravdivý, až na některé mírně přibarvené skutečnosti. Přesto jsme nakonec usoudili, že bude lépe poslechnout si i druhou stranu. Cesta na inkriminovanou tvrz šlechticova nepřítele nemohla být rozhodně na škodu, poněvadž bylo jasné, že za zajmutého soka tam získáme nějaké peníze na přilepšenou.

Naše předpoklady se zcela splnily a po královské hostině jsme vyinkasovali značné množství peněz v cennostech, přestože i druhá strana nám nabízela vysokou odměnu za své propuštění. Majitel tvrze nám vyprávěl svoji verzi příběhu o zrodu jejich nepřátelství, ale tentokrát ho Erlanth nestačil kontrolovat, protože jsme neměli jistotu, nakolik si vymýšlí.

Po dobrém jídle a pití jsme tvrz opustili, ale jen co jsme byli z dohledu, shromáždili jsme se k bojové poradě. Ani zajatý šlechtic nebyl žádný chudák a rovněž jeho peníze by se nám mohly hodit. Spolu s Erlanthem jsme se ho tedy vydali nenápadně pomocí magie osvobodit. Neviditelní jsme přišli ke tvrzi a hyperprostorově jsme se dostali do sklepa, který už předtím prohlédla mágova kočka. Domluva se zajatcem byla velice jednoduchá, neboť hned zkraje nabídl rozumnou sumu za své vysvobození. Jak jsme se dostali dovnitř, dostali jsme se i ven a tryskem jsme zamířili k tvrzi právě vysvobozeného šlechtice. Odměna byla slušná, ale díky Erlanthově vrozené dobrotě jsme ji skoro celou přiznali družině a ponechali jsme si jen malý díl.

Po této epizodě, při níž jsme velmi jednoduše přišli k penězům, následovala opět poměrně nudná cesta. Postupovali jsme

velmi pomalu vzhledem k časté kocovině minimálně poloviny družiny a častým návštěvám hostinců, z nichž jsme opravdu jen málo minuli bez povšimnutí.

V jednom z nich se objevil neznámý barbar a přistoupil k nám. "Vy ste dobrodruzi, že? Já sem taky dobrodruh, alchymista, a jmenuji se Dorgis. Já bych třeba moh jet s váma". Vzhledem k vysoké opilosti dobrodruhů byl barbar přijat do družiny. Ukázalo se, že je to pěkný ožrala a než jsme dojeli do Hamilkaru, několikrát se málem otrávil alkoholem. Při jedné příležitosti z něj vypadlo, že pochází z nechvalně proslulého rodu Ardasanů.

Nakonec jsme ale přece jen dojeli, přestože s námi už nebyl Grim, který prohlásil, že se mu stýská po tatínkovi a odjel k domovu. My ostatní jsme zatím jezdili po hostincích a sbírali tam informace. Nic jsme se ale nedozvěděli, neboť žádný z obyvatel Hamilkaru nic nevěděl a pokud nám snad někdo něco řekl, do rána si to stejně nikdo nepamatoval. Nakonec jsme se rozhodli pátrat v horách, které byly podle obyvatel neobývané a tudíž by se tam mohlo nějaké to jezero ztratit.

Na kraji hor jsme objevili osamocené stavení. Bohužel to bylo krátce po tom, co Dorgis otevřel první ze své zásoby soudků s kořalkou u malé svačiny, takže podrobnosti návštěvy zůstaly zahaleny pod rouškou zapomnění. V domě bydlel totiž člověk samotář se svou ženou, hnusnou skřeticí. Díky ní se rozhovor zvrtl ve vzájemnou výměnu hanlivých přízvisek a nakonec byl muž donucen povědět o jezeře, o němž věděl, a sdělit jeho přibližnou polohu. Nebylo proč váhat, takže jsme vyjeli směrem ke středu hor.

Cesta trvala tři dny, během nichž jsme vyprázdnili většinu dalších Dorgisových soudků kořalky, i když největší zásluhu na tom měl tento barbaří alchymista. "Proč tolik piješ?", zeptal jsem se ho jednou a on na to: "Viš, můj život byl velmi těžký. Narodil jsem se jako sirotek a ještě jsem se musel starat o svého mladšího bratra".

Třetího dne kolem poledne jsme dojeli k jezeru, ale vzápětí nás přepadlo několik ozbrojených mužů. Odhodlaná a výjimečně strážlivá družina však s nimi neměla zvláštní problémy a brzo se všichni nepřátelé váleli v krvi a prachu. Po tomto boji si Dorgis začal léčit šrám na čele a tím zlikvidoval svůj poslední soudek, po čemž se sotva držel v sedle. Přesto jsme ale vyjeli po stopách útočníků.

Netrvalo dlouho a přijeli jsme na obdělávaná pole, mezi nimiž se rýsovala vesnice. Přes některé návrhy na její vyplundrování bylo rozhodnuto vjet tam bez nepřátelských úmyslů. Naše snaha však byla marná, neboť hned po našem příjezdu nás obestoupili ozbrojení obyvatelé. Po kratším vyjednávání se rozhodli, že nás odzbrojí a zavrou do domu, kde vyčkáme návratu jejich velitele. Tyto podmínky byly pro nás nepřijatelné, a přestože jsme se tvářili pokorně, plánovali jsme útěk. Nakonec Lynhaard se slovy: "Tak tady máte ty zbraně", hodil mezi ozbrojence zapálenou bombu, načež jsme pobídli koně, snažíc se prorazit si cestu z vesnice. Naše akce nebyla stoprocentně úspěšná, protože ožralý Dorgis, který po celou dobu spal v sedle, se při výbuchu bomby probudil a spadl z koně. Na zemi se ho ihned chopily ruce rozrušených vesničanů. Spolu s ním padl do zajetí Énmil, jenž byl sražen z koně. Ostatním se podařilo prorazit hradbou těl a

uniknout, i když ve většině případů se to neobešlo bez zranění. Já unikl díky svému umění bez problémů, ale ztratil jsem koně. Na kraji lesa na dohled vesnice jsme se sešli k poradě, abychom rozhodli o dalším postupu. Brzo však dorazil Dorgis s Énmilem, kterým vesničané pouze zabavili zbraně a pak je propustili. Díky tomuto velkorysému činu nabyly vrchu hlasy nabádající k upuštění od odvetné akce a k návratu domů.

Cesta zpátky probíhala ve stejném duchu jako cesta tam, ale jelikož se všichni těšili na pohodlí u vlastního krbu, jeli jsme podstatně rychleji. Náš zákazník byl spokojen s naší zprávou a podle svého slibu nám vyplatil slíbenou odměnu. Pouze Dorgis, na kterého se dohoda nevztahovala, neboť se k výpravě připojil cestou, nedostal nic, protože chodil po domech a snažil se vydělat nějaké peníze žebrotou. I já mu něco dal, poněvadž to nebyl nejhorší společník, i když jsem věděl, že darované peníze stejně propije. Dlouho jsem o tom ale nepřemýšlel a šel raději pozdravit svou Claudii.

Lidé ztrácí spoustu věcí,
čest, ženu či peníze,
však i jezero lze ztratit,
věřte nebo nevěřte

I paměť lze ztratit snadno,
stačí lahví několik,
pít je totiž třeba s mírou,
potom hlava nebolí

Ukrytá pozůstalost

Bylo horké travnové odpoledne, vzduch se jen tetelil, a proto bylo nejpříjemněji v hospodě u korbelu chlazeného piva. V jedné takové lurgrapské hospodě U skřetí hlavy sedělo několik starých přátel, kteří se tu sešli, aby se poohlédli po nějakém tom dobrodružství, jež by jim ulehčilo těžkou finanční situaci. Většina schromaždivších se dobrodruhů byla vyznavači alchymie, a to tulák Bregyl Númen, hobit Atir a panna Seillyn. Dva další pak zastupovali povolání hraničářské. Byl to osudem zocelený půlelf Snagroth a Yalled z Erinu. Dobrodruzi si vyprávěli o všem, co je potkalo od časů, kdy se rozešli ve Zlatorybicích.

U vedlejšího stolu rovněž seděl nějaký dobrodruh. Jeho tvář však byla ukryta pod helmou, ve které byly otvory pouze pro oči a ústa. Jeho vzhled budil respekt i strach, což bylo vidět na hostinském, jenž se k neznámému choval sice uctivě, leč bylo cítit, že by byl raději, kdyby neznámý trávil svůj čas úplně někde jinde. Muž pomalu usrkával své pivo a zdálo se, že dění ve svém okolí nevěnuje pozornost. Avšak zdání klame. Muž dobře registroval, o čem se u vedlejšího stolu mluví. Posléze vstal a přistoupil k dobrodruhům.

"Bud'te zdraví, jmenuji se Grihnal. Zaslechl jsem útržky vašeho rozhovoru a došlo mi, že jste dobrodruzi", promluvil, "Možná bych věděl, jak přijít k penězům". Všichni u stolu náhle zbystřili pozornost. "Přisedni si", pobídl ho Yalled, "A odlož tu

helmu, tady se snad nemusíš bát napadení". "Děkuji", odvětil muž a usadil se, "Víte, pohled na mě není právě příjemný, proto raději nosím helmu". "To je typická známka strachu", prohlásila Seillyn a mohutně si přihýbla s korbelu naplněného pramenitou vodou, "Strachu z posměchu a pohrdání, tak typický u mužů. Ale ten strach musíš překonat, a pak se budeš cítit mnohem líp". "Hmmm. Radši si ji nechám". "Ale nám to nevadí, my sme zvyklí na ledacos", upozornil Yalled. "Ale ostatní lidi ne, možná později". "Tak by sme se mohli vrátit k té práci", obrátil směr hovoru netrpělivý Snagroth. "Ano, hm. Tak tedy, sem tady ve městě už pár dní a slyšel sem, že tak před měsícem tu zemřel nějaký významný čaroděj. Prý kdysi vyléčil starostovu dceru z nějaké těžké nemoci a od té doby tu byl poměrně uznávaný. Lidé tvrdí, že to byl pěkný lakomec a v horách, kde sídlil, nashromáždil spoustu zlata. Asi ho ale bude strážit něco moc nepříjemného". "A kde že to vlastně sídlil?", optal se Atir. "Přesně nevím, nikdo to asi přesně neví, ale řek' bych, že ve skalách na okraji Černých vrchů".

Ještě dlouho do noci se řešily podrobnosti následující výpravy, ale všichni už byli rozhodnutí, že se pokusí čarodějovu pozůstalost nalézt. Vždyť když se někde válí poklad, byl by hřích nepodniknout pokus o jeho získání. Nakonec byl stanoven začátek výpravy na devátou hodinu ranní, načež se všichni odebrali do postelí.

Ráno se druzi vydali do kopců a brzo minuli poslední stavení. Doba, kdy byl Gergel utlačován nájezdy skřetů, už sice minula, ale přesto se většina lidí držela raději ve větších střediscích a nikoli na samotách. Netrvalo dlouho a druzi došli do hlubokého hvozdu, který sice záhy začal opět ustupovat, ale zato přibýly skály

a strže. Po celodenním putování se dobrodruhům podařilo nalézt pěšinu, která nebyla zjevně pouhou srnčí stezkou, i když jezdec na koni by projížděl jen s obtížemi. Jelikož se smrákalo, bylo nutno průzkum cesty odložit na zítřek. Táboření v lese sice nebylo nijak zvlášť bezpečné, natož pohodlné, ale nic jiného hrdinům nezbývalo.

"Ty, Grihnale", ozvala se Seillyn, když se druzi ukládali ke spánku, "Ty tu svou masku nesundaváš ani při spaní?". "Inu, jak kdy", odvětil válečník, "Když jsem sám, tak ano, ale v přítomnosti jiných nikoli". "Klidně si ji sundej", ozval se Yalled a zahrabal se do deky, aby mu v noci nebyla zima, "Nám to vadit nebude, a tobě se aspoň bude ležet pohodlně". Nakonec se Grihnal nechal přesvědčit a neochotně sundal helmu. Ostatním se naskytl pohled na příšerně zjizvenou tvář s několika deformacemi. "Neni to tak zlý", prohlásila Seillyn, "Jeden alchymista ještě v Orridoru si pořád hrál se svojí truhlou, pořád něco kutil, až mu to jednou bouchlo. Vypadal potom podobně, až na to, že neměl ruce". "No jo", přidal se Bregyl, "Někdo je vošklivej a někdo blbej". "A někdo obojí", dodal Snagroth a dál nepřítomně prohraboval oheň. Druzi ještě chvíli diskutovali, až je nakonec únava přemohla a všichni usnuli.

Noc naštěstí proběhla klidně a ráno se nevyskytla žádná překážka, která by druhům zabránila vyrazit po stezce. Ta brzo po čase opustila hvozď a vedla po skalách, až nakonec dovedla dobrodruhy k jeskyni. V ní byly nalezeny zbytky ustájení několika poníků, ale žádné živé zvíře tu už nebylo. Jeskyně však vedla dále a zužovala se v úzkou chodbu. Nastala kratší hádka, zda vyrazit do jeskyně teď na noc nebo až ráno. Družina se rozhodla vyřešit problémy volbou vůdce, jímž se stala překvapivě panna Seillyn, i

když jí zdatně konkuroval Snagroth. Všichni druzi sice reptali, že jim má velet žena, ale sami si ji svobodně zvolili, takže měli pouze to, co chtěli.

Seillyn rozhodla, že družina do jeskyně vyrazí hned, protože uvnitř je stejně jedno, jestli je venku den nebo noc. Po chvíli došli druzi k vyvráceným dveřím, na nichž bylo ještě možné rozeznat nápis:

Hleď se další cesty střežit,
neb mí sluhové ji střeží,
hned se obrať a na cestu ven se dej,
jinak poznáš, jak se hněvá čaroděj

Toho si hrdinové moc nevšimli a rovnou se vydali dále. Na rozcestí si zvolili cestu doprava a ocitli se v ráji pavouků. Cestu několikrát přehradily lepkavé pavučiny, ale ty Grihnal systematicky propaloval pochodní, k velké nelibosti jejích obyvatel, ovšem jejich kusadla se ukázala příliš slabá na pevná brnění dobrodruhů a ani jejich jed neměl patřičné účinky, takže se dobrodruzi brzo probili skrz pavoučí teritorium a ocitli se před zavřenými dveřmi bez kliky. Zato vedle dveří na stěně byla vytesána podivná hádanka. Všichni dali hlavy dohromady a hlavně zásluhou Seillyn, Snagrotha a Yalleda byla hádanka brzo vyřešena a druzi mohli pokračovat v cestě.

Následoval souboj s několika krvežíznivými zombiemi, podle kterých se dalo soudit, že bývalý pán tohoto podzemí nesloužil právě dobrým silám. Po vítězství družiny opět přišla zkouška, která sice dala odpočinout unaveným tělům, zato řádně

zapráhla mysl hrdinů. Ti ovšem dokázali, že ji mají ještě čerstvou, neznavenou věčnými problémy, které jsou v životě dobrodruhů na denním pořádku, a i druhou hádanku vyřešili.

Další dveře však opět byly zamčené, ale tentokrát nešlo o logický problém. Na místnost se totiž napojovala hluboká puklina ve skále, na jejímž konci byl připevněn jakýsi malý terčik. Druzi správně pochopili, že se do něj mají střelit, aby si tím otevřeli dveře dál. První se ke střelbě připravil Bregyl a jednou dobře mířenou ranou trefil přesně doprostřed. Když utichlo obdivuhodné mručení ostatních, seřadili se druzi do bojového postavení a vyrazili dále otevřivšími se dveřmi. Za nimi je však čekalo nemilé překvapení v podobě odporného ghúla. Jeho pařáty sklátily k zemi Yalleda, Grihnala a Seillyn, ale ostatním se podařilo krvežíznivého tvora dobít. Zatímco si lámali hlavy nad další hádankou, probrali se tři ochromení dobrodruzi a Yalled, jako nejzkušenější léčitel, začal obvazovat rány. "Tak ukažte, paní, kde vás to bolí", obrátil se na zkrvavenou Seillyn. "Mnó, jednu ránu mám tady na předloktí, to je ta nejvážnější, a to ostatní, to se zahojí samo", brebtlá alchymistka, načež odešla do temného kouta, kde si zběžně obvázála ošklivou ránu na hrudi. Pak se všichni zapojili do dalšího luštění a netrvalo dlouho a otevřely se dveře do další části podzemí.

Tam dobrodruzi nejprve narazili na několik hlídek kostlivců a posléze bylo vyplundrováno dopě huňáčů. Tři alchymisté se k nim ihned vrhli a začali magické šelmy kuchať, snažíc se z nich vytěžit nějaké vhodné ingredience pro své výrobky. Když s touto prací skončili, čekala je tentokrát zkouška síly. V podlaze byl zapuštěn jakýsi válec a vedle ležela masivní palice. Té se Grihnal

ihned chopil a po jeho ráně mechanismus usoudil, že nemá cenu dále odolávat a otevřel další dveře. Ted' už čekal druhy jen zápas s větší skupinou ohavných zombií, se kterou blízkost pokladu cítící hrdinové neměli příliš práce, a pak rozřešení poslední hádanky. Následoval vstup do čarodějových komnat.

První místnost byla poměrně zvláštní, respektive to byla normální místnost bez jakéhokoli vybavení, až na velký terč, který byl namalován na podlaze. Dobrodruzi se chvíli dohadovali o jeho účelu, až nakonec usoudili (a vyšší sféry vědí, že správně), že se čaroděj vracel domů hyperprostorově a přistával právě v této místnosti. Po pravdě řečeno to nikdy nebyl příliš dobrý čaroděj. Vyrabování veškeré další pozůstalosti bylo pro v tomto oboru zkušené dobrodruhy dílem okamžiku. Poněkud nepohodlná byla pouze okolnost, že čaroděj si syslil především zlatáky, takže celý nalezený poklad představoval značnou váhu, zvláště když se druzi rozhodli odnést odtud i vzácný koberec, pravděpodobně dovezený odněkud z Assuaenu.

Před opuštěním jeskyně se však družina rozhodla podívat se ještě do jejích ostatních částí, jestli tam náhodou není ještě nějaký poklad. Podařilo se objevit pouze úzký průchod, kterým mohl projít jen jeden člověk. První vyrazil Grihnal, za nímž se spustily padací dveře, které ostatní nedokázali vyrazit, a válečník se tím pádem octl osamocen v nevelké místnosti, spolu s malou kamennou soškou zapuštěnou do stěny. Soška otevřela dvě rudě zářící oči a prohlásila, že pokud válečník uhodne její hádanku, odmění ho. Grihnal však nikdy nebyl stavěný na luštění logických problémů a podle očekávání vyluštil hádanku chybně. Když mu to socha oznámila, rozčílil se a praštil do ní válečným kladivem,

avšak bez většího efektu. Až na to, že ho přepadl poněkud tíživý pocit hrůzy, načež postoupil těžký souboj s obávaným neviděným protivníkem. Nakonec však v tomto boji zvítězil, ale to mu k celkovému vítězství nepomohlo a byl pouze teleportován ven. Grihnal se ale při teleportaci chvíli zdržel v mimoprostoru a zatím do místnosti stačil vejít Yalled. I jeho hlava však byla množstvím hádanek unavena a hlavolam vyřešil naprosto stejně jako válečník. I on postoupil boj s neviditelným nepřítelem a rovněž uspěl a byl teleportován pryč. Dál už se socha zjevně nechtěla s dobrodruhy bavit, protože dveře zůstaly zavřeny.

V družině se mezitím začaly ozývat hlasy, volající po návratu do civilizace, neboť některým dobrodruhům už se omrzelo spát na chladné podlaze jeskyně a raději by si za nalezené zlato zaplatili pořádný hostinec. I náčelnice Seillyn nakonec uznala, že v této jeskyni se toho už asi moc nenajde, a dala pokyn k odchodu. Druzi vyrazili po špatných skalních cestách na Lurgraps, táhnouce několik pytlů se zlatem a nesa na zádech kusy koberce, který museli rozřezat, aby se s ním vůbec v jeskyni vytočili.

Po několika dnech se zmoženým druhům podařilo dostat se do města a se značně zplihlými zbytky koberce zamířili k tkalci. Tam se sice ukázalo, že se cena původně krásného koberce snížila na méně než čtvrtinu, ale i tak si druzi přišli na slušné peníze. U zlatníka pak vyměnili pytle zlata za lehčí klenoty, načež šli svou výpravu zapít (panna Seillyn samozřejmě vodou).

Lakota vždy jen záhubu přinese
a ani láska s ní nikdy nesloučí se,
přátelství padá, když mince cinkají,

někdy začne hádka, jindy zbraně řinčejí

Na co všechny peníze, když člověk zahyne,
po smrti si svoje pytle stejně nevezme,
jednu výhodu to ale přece jenom má,
dobrodruzi aspoň můžou poklady hledat

Epos o Jacobovi

Kdo je v bílém hradě?
Kdo se to sem krade?
Kdo to ruší klid tu?
Nedopřeje spánku
Je tu jeden kroll
A s ním pár dalších lidí
Budou mít bol
Že napadlo je tu slídit
Ahura-Mazda zakletá
Byla už věky prokletá
Však tato malá družina
Tu těžkou kletbu zlomila
Jacob, to byl ten kroll mocný
Však záhy byl i nemocný
Když divý medvěd kousl ho
Rána se nehojí, divné to
Hrad byl pak srovnán se zemí
V družině zavládlo veselí
Jacob však jednu trabli měl
Do města vyléčit se šel
Léčení dobře dopadlo
Jacob už není lykantrop
A jeho kroky vedly v tu stranu
Kde kul plány barbar z Ardasanu
Ti dva pak spolu utvořili

Pakt, jenž proslavil jejich činy
Avšak na druhou stranu vzato
I žal a smutek přineslo to
Však hrdinů činy veliké
O nichž pějí slavné písně
Stojí za trochu slzí žalu
Slzí, jež lemují slávu
Nebyly lehké tyto časy
Časy mladých hrdinů růstu
Vždyť oba byli ještě slabí
Ale jejich cesta vedla vzhůru
Odvrací se zraky
Od štítů Černých vrchů
Vzpomínky na ty dny
Vnáší v srdce bídu
Však úspěchy velké
Měly brzy přijít
Král Aran je prosí
Svou zemi zachránit
Tažení je těžké
Mnoho mrtvých cestou
Kroll Jacob však kráčí
Svou velkou pout' za slávou
Však u všech druidů prašivých
Je snad Sauron nejhorším z nich
Moc Gorůdye porazit
Sám na výsluní nastoupit
To je teď cesta krollova
Je konec osudu druidova
Praskají nitky života

Jen já tu jsem a za mnou potopa
V zemi jižní, rozdělené
Ve velké prostorné aréně
Klátí k zemi šelmy divé
Publikum jásá a baví se
Však nebyla toho příčinou
Krollova chuť pouštět žilou
Nežť zajetí pouhým pohledem
Vyslaným mocným čarodějem
Ale není nikdy nic ztraceno
Co vzniklo vůlí cílenou
Ni útěk není nemožný
Když se o něm jen nemluví
Všude jsou odporné bestie
S křídly, zvané erýnie
Však pod velkou silou krollovou
Dlouho tu žítí nemohou
I upíři by se našli tu
Co stráží cestu úniku
Tady skončil druid raněný
Dorazit ho problém není
Zde přísaháme bratrství
Jež bude čelit tlaku pomsty
Když budem v nouzi nejvyšší
Naše krve se promísí
Pak přišla bitva veliká
Krev zbarvila vodu i zemi
I kroll se rube, co to dá
A že to není naposledy
Po bitvě radost nastává

O vítězství velkém v kronikách se píše
Alkohol teče proudem ze skepů
Vynáší hrdiny do nebeské výše
Však dobrodruzi nelení
Nejsou za to ni placeni
Vyplouvají pod hvězdami
Přímo do dračí tlamy
Zde bydlí ten mocný čaroděj
Zde stvůry zlé mají svůj rej
Však není doma pán domu
Proto záblesk protíná tu tmou
Je stále domov domovem
Je jenom trochu vypleněn
Útěk se však marným stává
A v družině propuká zrada
Je zrada zradou i z donucení
Násilí nic na tom nemění
Zrada nezůstane nepomstěna
I když se to možná někdy nezdá
Mají teď druzi to, co chtěli
A vymýšlejí plán další, smělý
Co hledají, v podzemí má být
Tam pokusil se to někdo skrýt
Opět spatřil slunce svítit z nebe
Talisman, který k pokladu vede
Teď by ale bylo třeba lodě
Která by ho odnesla po vodě
Pirátsství se trestá stětím hlavy
Nebo aspoň třiceti lety šatlavy
To však odvážnému nevadí

S každým problémem si poradí
Už ostrá příď lodi moře ryje
Černý sokol, nese hrdé jméno
Družina se veselí a pije
Proudem teče kořalka i víno
Ale dál, jen dál, milí druzi
Čekají nás teď vysoké hory
A nejsou pusté, jak ukázal čas
Žijí zde drsných stolinů hordy
Jsou zde i tvorové strašnější
Bytosti hrůzné a ještě hrůznější
Odklop uši od prokletého zpěvu
Ztuhne ti mozek za příšerného řevu
I druhý talisman světlo světa spatřil
A spolu s prvním poklad označil
Tak dobrodruhů kapsy prázdné
Zaplnily se pravým zlatem
Kroll Jacob pak vrací se a znova
Odpočívá v klidu domova
Který sdílí se svou hodnou ženou
Všem přátelům známou to Boženou
Až jednou přišla výzva ze země
Nezněla ani moc tajemně
Ta země Gorganem je zvána
V ní žila princezna, mladá panna
Když jednoho dne večerem
Vyšlehlo zlo jasným plamenem
A život na zámku poklidný
Změnil se v zármutek šedivý
Však karta se zas obrátí

A lokajům zla plán zhatí
Anžto jednoho dne zrána
Přijela Nurnská družina
Družina vedená krollem
Kým jiným, nežli Jacobem
Ten pevně svírá otěže
Jimiž vede své přítěže
Únoscí šanci nemají
Že tento útok přežijí
Protože z kyje krolla Jacoba
Sálá spravedlivá zloba
Pro peníze, jež jste chtěli
Jste sladké dítě unesli
Ač plán to byl jistě smělý
Tak dělat jste to neměli
Však nepevná je družina
Ne každému se líbí síla
Na to, kdo vyhrál, je odpovědí
Pohled na tělo Lewellyna
Hory, v nich doly trpasličí
Nad zalesněnou krajinou se tyčí
Zlato tam těžilo se zplna
Než přišla Nurnská družina
Druzi to zlato sebrali
A trpaslíky pobili
Vždyť poklad patřil, patří a patřit bude
Silnějšímu, to vědí všude
Pak znovu přišly odpočinku dny
Kdy každý hrdina o své slávě sní
U stolu s pivem se vypráví

Příběhy, jež se stávají
Až jednoho dne zaznějí
Od kopyt koňů údery
Král z Nurnu svého posla vyslal
By družině královský úkol zadal
Tam v zemi Lismorr ztrácejí se lidi
Kteří jsou našemu panu králi milí
Úkolem vaším bude najít
Lupiče, co stihl se tam ztratit
Začala cesta nelehká
Putování do daleka
Na druhy pojednou padl strach
Když ucítili malomocných pach
V té zemi lidé nemocemi trpí
Tu malomocní, tu zas lykanropi
Však alchymista si s tím poradí
Pokud ho jeho ruce nezradí
Ten muž, co žil tu, nes jméno Mollg mocný
To v některých srdcích stejně jak božské zní
Taková pěkná svatyně
Vypleněna je povinně
Tam Jacob získal mocnou zbraň
Kladivo, lahodný pohled naň
S takovým krásným kladivem
Nejednu hlavu rozbijem
Tam v údolí tom zeleném
Poklad je ukryt pod sněhem
Nemrtvých davy hrnou se
Ukousnout dobrodruhů kousek
Statní druzi se nebojí

Každý svým mečem odpoví
A Jacobovo kladivo
Talo si pěkně naživo
A teď snad druzi už čas je
Podívat se, kde zloděj tráví den
Ten zloděj, pro něhož jsme tu
Osvobodit ho ze tmy na vzduch
Však obyvatelé místní nesmělí
Odpovídat na dotazy nechtěli
Jasný plamen vyšlehl na pláni
To hoří víska na kraji bažiny
Někde v té bažině tráví ten zloděj
Dny i noci v strašlivé bídě
Tam do bažiny vydáme se směle
Všichni druzi a s Jacobem v čele
Bažina hluboká, však je tam místo
Z kterého k cíli je poměrně blízko
Že jsou ale vězni samotní
Myslet si bylo by bláznovství
Už oddíl vojáků vyráží vpřed
Kruh se uzavírá, druzi jsou střed
A Jacob velí namastit svaly
Čest nám velí ty muže porazit
Už nepřítel mrtev je a přítel náš
Na cestu k domovu můžem se dát
Král náš nás pochválí, bude nám hej
V hospodě vypijem sud velikej
Velký turnaj v Gorganu blíží se
O ruku sličné princezny soutěží se
I Jacob vyráží do toho klání

Nebude to věru lehké utkání
Jacob však zvítězil, ale i Halk
Ač poražen, nakonec si princeznu vzal
Svatba se slaví a pití je dost
Ze všech dobrodruhů srší radost
Tento čas radosti dlouho netrval
Neb osud některých se naplňoval
Někteří přátelé Jacobovi
Z cest už se vrátiti neměli
Časy hojnosti skončily
Když archenilští mniši přijeli
Přijeli v noci a nezváni
Neměli dobré chování
Kde Ódraina teče proudem
Putují druzi jedním houfem
Od krčmy ke krčmě jdou a jdou
Před sebou mají pouť dalekou
Jacoba potkala obrovská smůla
Při nočním útoku vampýřího hejna
Rána slavným kladivem zabila vampýra
Na zemi však zůstala také malá Gwanda
Smůla družině na paty se lepí
V městě byli někteří druzi málem s'ati
Všechno ale vrcholí na ostrůvku malém
Při souboji s čárami oživeným párem
Jacob skolil upíra, zápas to byl těžký
Vůdce Halk však podlehl pod pařáty spektry
Díky mocným kouzlům všichni mrtví mohou žít
Jacob kuje plány, Halk nevstane nikdy víc
Bojů ještě mnoho, Jacob zbrani nedá spát

Kdyby theurgů krev prolil, zcela jistě byl by rád
Nebylo však přáno toto přání vyplnit
Brzo další osud přítele se naplnil
Není přáno vůdcům v této zemi prokleté
Tady nikde kolem žádný život nekvete
Pepen zemřel ve chvíli, kdy spatřil sebe sám
Vedle Halka v Liscannoru je teď pochován
Jacoba však v Armidenu potkala sladká věc
Rollanda se jmenovala, chtěla pod čepec
Kroll si se vším poradí, ženicha zabije
Pak se na svou novou lásku řádně napije
Problémy však čekaj doma, Božena zuří
Talíře ničí, zlostně křičí, že dům poboří
Jacob si však vždy poradí s každou ženštinou
To by bylo, nezkrotit si ženu zlotřilou
Zármutek nad mrtvými končí s nabídkou novou
Čaroděj má pro ně práci na ostrov poplujou
Další přítel podlehl tam, síly přecenil
Malý Farin, jehož přínos ne každý ocenil
Ukolů je požehnaně, práce nestojí
Peníze však nesypou se, druzi reptají
Čaroděj je čestný člověk a štědrý rovněž
Dává druhům dovolenou a pytel peněz
Jacob však neodpočívá, svrbí ho ruce
Na Ostrově hořkých slz je peněz velice
Ten ostrov je tady kousek, vydáme se tam
Dříve, než nám náký skrček vyplundruje krám
Kvůli dutým hlavám druhů špatně to dopadlo
Našli vzkaz, však zapomněli, co že tam stálo
Drahé šperky zmizely, jen malá část zbyla

Družina se na svou hloupost dost rozzlobila
Aspoň jednu vesnici tu vyplundrujem teď
Spravíme si náladu, než vrátíme se zpět
Jacob, zvrhlík, uspokojil svůj nezkrotný chtíč
Bere černou ženštinu a odchází s ní pryč
Takovéhle výstřelky jsou u něj normální
Rollanda je daleko, čeká, až se vrátí
Takoví jsou všichni krolli v tomhle směru
Vždyť velké uši svědčí prý o velikém ...
Jedem zpátky k čaroději, ten má problémy
Ledový drak mu svým dechem zmrazil záhony
Je tu Nurnská družina a ta si poradí
Mrazivý dech jí rozhodně plány nezhatí
Ještě jedna práce tu je, hrádek upíří
Upíři na naší krvi nepovečeří
My jim přijdem na kobytku, my jim ukážem
Jejich zuby jako důkaz vítězství přinesem
Výprava se šťastně končí, druzi bohatí
Vracejí se domů, pějí písně hrdinství
U supího pařátu pak všichni vypráví
O tom, jak na všechny nástrahy vyžráli
Jacob říká si, teď ňáký čas budu doma
Rollandy si budu hledět, pěstovat vola
Toho vola vykrmíme a pak zabijem
Sníme a pár sudů vína přitom vypijem
Skončily však dny klidu a lásky krollovy
Přijel posel z jihu a druhy oslovil
Piráti nám nedají spát, nemáme pokoj
Potřebujem někoho, kdo s nimi svede boj
Peněz bude hodně, ale času je málo

Všichni mlsně počítají, to by za to stálo
Takže hurá na koně a vyraziti vpřed
Málokterý ohlédl se ještě naposled
Dny pirátů wallimorských jsou už sečteny
Všechny jejich plány smělé jsou teď bez ceny
Bitky krvavé, urputné, ty má Jacob rád
Kladivo je v jeho rukách věrný kamarád
Nakonec tu umírá i strůjce všeho zla
Jacob si uvědomuje, že ho odněkud zná
Horten, temný čaroděj, je v Erkrachtu věznil
Byla to velká chyba, on za ni zaplatil
Teď si dáme dovolenou v severním kraji
Odpočinek, ženský, pití, to se nepřejí
Nebylo však přáno druhům radosti užít
Jejich velkou sílu bylo třeba použít
Nepříjemná věc se stala, přihnala se vlna
Celé město zatopila i s občanama
V horách žijí skkřeti, ti by mohli využít
Slabosti a pokusit se město vyplenit
Aby tohle nemohlo se nijak podařit
Bude Nurnská družina vstup do města strážit
Bitky, bitvy, šarvátky je druhů odbornost
Skřeti jsou odehnáni, všichni mají radost
Radost se však brzo ztrácí, když se dozvědí
Zaplaceno nedostanou, pokladna je pryč
Nechat to tak nemůžou, ten problém popadnou
Získají své peníze zpět i s tou pokladnou
Hledají a hledají a dozvídají se
Celý tenhle případ pěkně zamotává se
Sedmero theurgů žije tam na ostrůvku

Kvůli nim teď druzi spějí v blátě a marastu
Není přáno theurgům dožít klidně život
Nevybrali šťastný den k útoku na město
Škoda jenom, že s nimi umírá Atheas
Moudrý mozek družiny a přítel Jacoba
Družina zas jede domů, tam je přec nejlíp
U supího pařátu zas budou všichni pít
Dovolená v cizině, to není nic pro nás
Tam, kam přijdem, není klid, vždyť doma je doma
Uděláme hostinu, budem se veselít
Kdo toho víc vypije, bude se závodit
Hostina ať rozjede se a trvá i pár dní
Budeme též závodit o to, kdo více sní
Dlouho trvá veselí, však blíží se zas čas
Kdy druzi spějí na mezích a souží je zlý mráz
Liscannor se veselil, až přišla hostina
Během níž se stala nepohody příčina
Přímo vprostřed hostiny se stala divná věc
Na stůl spadl holub, ale nepečený jest
Ten holub byl poštovní a na noze měl vzkaz
Někdo žádal o pomoc, doufal, že přijde včas
Merion země je podivná zvyky
U města hradby se do výše tyčí
Brány jeho velké otevřou s polednem
Dovnitř jen bez zbraní, anebo táhněte
To ale Jacoba a další neznají
Kterí po světě bez zbraní nechodí
To, že jsou strážé u brány nebdělý
Několik jiných svou smrtí zaplatí
Dost drzí jsou tu žebráci

I když se tváří jako ubožáci
Neumí chovat se k cizincům uctivě
Proto se válejí v kalužích rudé krve
Tady však spravedlnost neplatí
Napadení se nebrání
Však u Jacoba není zvykem
Utéci bez boje a s křikem
Je tu ale moc vojáků v zbroji
Kteří se o svůj život nebojí
Jen málokterý bojovníka trefí
A zatím haldy mrtvých před ním leží
A další voják a další a znova
Jako když ženou na porážku vola
Nikomu nevadí zbytečně umírat
Každý do útoku s jásotem jde a rád
Však ani Jacob není nesmrtelný
Tolika útokům nevydrží čelit
A proto, když nakonec boj skončí
I jeho duše se světem se loučí
Tak válí se tam tělo na hnoji
Však nezůstane dlouho v pokoji
Neboť Yorg, ten přítel Jacobův
Přišel a odvrátil smrt
Pouze dva měsíce však může žít klidně
Po té ho jeho smrt stejně stihne
Ty dny ale může využít
A své smrti úmysly zhatit
Tak začala se velká pout'
Pout' za věci zázračnou
Nakonec šťastnou náhodou

Paprsek probleskl temnotou
Yorg řekl: "Tys můj přítel, tak
 Já nebudu se smrti bát
Pokud jen trochu budu moci
Pokusím se ti být k pomoci"
 Jak řekl, tak se také stalo
Však štěstí chodci moc nepřálo
A sic krolla duše vrátila se zpět
Yorg se mohl rozloučit naposled
Jacob svou cestou za slávou šel dál
 Yorg tempu nestačil a pad
 Ač jediný v té zemi na jihu
Tak zármutek se line od krbů
 I žal však jednou přebolí
 To Jacob sám moc dobře ví
Když se Liscannorem vedra přehnala
 Nová zakázka zavolala
Tam v poušti stojí hrobka stará
A jedno tělo tam v ní chátrá
Podivný člověk má oň zájem
 Zdá se býti nekromanem
Navíc hnusní obludní skřeti
 Plení zemi a žerou děti
 Tito družině se postaví
Na krollovu sílu ale nemají
Tělo mumie je nalezeno zrána
Obtížná práce je vykonána
 Ještě malý turnaj po cestě
 Zabojujem si tu výtečně
 Zabojujem si a nejen v poli

Červený jazyk jmenuje se podnik
Kam Jacob ihned zamířil
Jak ho očka koutkem spatřil
Celou noc a skoro celý půlden
Byl v tomto domě obsloužen umně
Avšak v turnaji narazil
Ne každého tam porazil
Domů se vrací zklamán i šťastliv
Čeká ho Rollanda, bude se mazlit
Domov, to je stejně krásná věc
Pokud nezmění se v zlatou klec
Pak opět přišla doba velkých činů
Další příležitost pro hostinu
Připítek na úspěch výpravy
Důležitější, nežli na zdraví
Tam na smuteňském kopci šlechtic žije
Z práce prostých obyvatel tyje
Aby mohl ještě více týti
Chce další vesnici obsaditi
K tomu je tu Jacob a s ním další
Aby to měl se svou prací snazší
Vyrážejí přes louky a pole
Do velice nerovného boje
Vesnice je zas pána ze Smutně
Obyvatelé však tváří se dost smutně
Dobrá polovina leží jich tam v prachu
Bránili se, aniž znali strachu
Ještě větší škody udělat je třeba
Sem tam vražda nikoho neleká
Ovce pobít a mlýn zapálit

Při tom se lze dobře pobavit
Však ještě trochu peněz by pomohlo
Tam, kde leží Kypřín, něco by být mohlo
Vypálíme, na co přijdeme
Kdo se bude bránit, toho rubneme
Jak zněl plán, tak se taky stalo
Mezi druhy nadšení zavládlo
Ne tak v domě pána Ochrota
S ním nenávist cloumá doslova
I druhů nadšení však ochablo
Semen zločinu na ně dopadlo
Vždyť všechny peníze získané
Jsou pouze umně padělané
Tak vyšli druzi znovu v pole
Znovu je čekají těžké boje
Boje za slávu a ztracenou čest
Kdo chtěl je okrást, pozná jejich pěst
Brzo se Smuteň v krvi topí
Sám její pán ji tou krví kropí
Však není ještě konec divadla
Neb právě přijíždí královská garda
Boj změnil se jen v útěk zmatený
Život, ten není nikdy bez ceny
Není však přáno všem druhům
Utéci čerstvým pochopům
Tři druzi na místě zůstali
Tři ti vojáci zajali
Osvobodit je půjde snad
Přestože z gardy té jde strach
Už chystá se zákeřná past

Tam, kde je nejčernější hvozd
Pár statných stromů stojí tam
Až spadnou, bude slzí dost
Plán ten částečný úspěch měl
Dva ze tří unikli pochopům
První proto, že zemřel pod stromem
Jen druhý se šťastně dostal k druhům
Ten třetí zůstal v zajetí
Podvolil se soudu rozhodnutí
Od té doby do konce svých dní
Nesl přízvisko Jednoruký
Smutno bylo na konci výpravy
V hospodě ticho, ni písně se nepěly
O této době se moc nevypráví
Co všechno dobrodruzi prováděli
Časy se však lepší, neboť přichází
Úkol z Gorganu, kde král je v nesnázích
Temné síly kují temné pikle
Před Jacobovou silou však každý hned zjihne
Ač zrada pronikla do kruhů nejvyšších
Všichni, kdož propadli, leží v hrobech mělkých
S Jacobem nikdy nebyla legrace
Jak vytuší zradu, vraždí a neptá se
Král děkuje všem hrdinům
Vždyť zachránili jeho trůn
A jak už to tak chodívá
Vše zakončila hostina
A pilo se a tančilo
A mnoho vína vypilo
Tak, jako pokaždé, bylo

Všem druhům velmi veselo
Na cestě zpáteční ještě vbrzku
Vyloupili starou elfi hrobku
Jen tak, aby se neřeklo
Vcelku se jim to povedlo
Pak Jacob jede v Naglin pod hvězdami
Kde kovářské pece otvírají tlamy
By syn přičichl k železu
Zaplanul láskou ku kovu
A v duši nechť mu oheň plane
Ať činy vykoná nevidané
Ještě větší než otec jeho
Když vynasnaží se, nezklame ho
Včas začal Jacob učit svého syna
Neb samotnému mu málo času zbývá
Zatímco syn žije teprv života ráno
Jacoba klekání už odzvonilo dávno
Malý mužík totiž s velkým kouzelným vozem
Odvezl družinu v jižní tajemnou zem
Cenné perly by tam měly být skryty
Za které by druzi mohli dost dlouho píti
Ale ukáže se, že perly stráží draci
Ti nevzdávají se pokladu jen pro legraci
Po lítém boji se však netvor kácí
Život z jeho těla se vytrácí
Lační jsou teď druzi po pokladu
Však nic dobrého neplyne z toho hladu
Cpou si zlata, šperků plné torny
Nevěda, že nemá žádné ceny
Však zlato tohle stoleté

Je silnou kletbou prokleté
Na vlastní kůži to poznali
Poté, co šilet začali
I Jacobovu duši zachvátil
Démon, jež ve zlatě si žil
A vzkřísil v něm nenávist velkou
Ke všem barbarům, kteří na světě jsou
A jeden tu byl blízko, na dohled
Nejhorší, co kdy jen nosil svět
Špinavý druid, lesák a cirkusák
Proklát ho mečem, to udělám a rád
Tak řek si Jacob, tasil a vyrazil
Ale rána jeho nenašla svůj cíl
Druid byl zraněn, však zůstal na živu
K Jacobovu němému údivu
Na řadu přišli nyní nepřátelé
Krollovi, jehož nenávist hněte
A využijí útoku
By zabili ho ve mžiku
Tak zemřel nejslavnější z krollů
Odešel jako listí stromů
Přestože smrt, ta byla způsobena zradou
On nepomstěn leží pod luční travou
Na jeho hrob se slétávají ptáci
Chytajíc brouky, lezoucí na bodláčí
A mezi ním náhrobní kámen hlásá
Zde leží hrdina, ale i manžel, táta
Ať vzpomínají všichni, kdož ho znali
Jestli světu tolik co on dali
I když nejednou sám způsobil bolest

Dbal vždy, aby nepošpinil svou čest
Svým vzrůstem ni činy nebyl malý
Lidé v kraji o něm legendy zpívají
Jako on chtějí být děti, až budou starší
Snad podobni jemu přijdou další, další

Arrawnova láska

Arrawn seděl na zápraží a pokuřoval dýmku. Pozoroval, jak přes husté koruny stromů prosvítá vycházející slunce, jak se les probouzí. Ptáci začínají zpívat, sem tam proběhne kolem králík a občas se mihne běžící srnka. Pak se objeví jelen, dvanáctérák, opatrně se rozhlédne a vyrazí dále na své, pro člověka nepochopitelné cestě. Táhle se honí vrabci mezi stromy. A vysoko na obloze krouží orel, vyhlíží svou dnešní kořist. Arrawn miloval život v lese, tu panenskou přírodu a zvířata všude kolem. Rád měl i tabák, který byl hojně pěstován v Knorladu od té doby, co se tam usadila početná hobití kolonie. Mnoho chvil strávil tímto pozorováním přírody, hlavně po ránu, kdy vše vstává a vítá další den.

Arrawn tu bydlel se svým přítelem, elfem Wiellathem. Ten ještě spal, poněvadž měl raději večer a noc, než ráno. V noci často bloumal po okolí a povídal si s nočními tvory, kteří žili v okolí, zvláště pak s moudrou sovou Aghátou. Arrawn proti noci nic neměl, obzvláště, když se trávil u táborových ohňů za zpěvu a hodování. Líbil se mu i měsíc a hvězdy, ale že by se musel ve tmě potulovat po lese, v němž je beztak špatně vidět i ve dne, to tedy ne. Bylo to asi i tím, že Arrawn neviděl v noci jako Wiellath, jenž se pohyboval hbitostí kočky.

Náhle se mezi stromy objevila ona. Irrwing, spanilá elfka, již Arrawn miloval mnohem více, než jakoukoli přírodní krásu. Ale

láska k přírodě se s láskou k Irrwing nevylučovala, spíš naopak, neboť ona byla součástí čisté přírody. Měla dlouhé havraní vlasy, velké zelené oči a oblá ústa, která se na Arrawna vždy mile usmívala. Oblečena byla do zeleného, což je obvyklé oblečení lesních elfů. Kromě toho nosila koženou kazajku a vysoké boty.

"Krásný den, není-liž pravda", zavolala na Arrawna, "Vezmi si koně a pojed' se se mnou projet k jezírku". Arrawn neváhal, ani co by Pergen skřeta zabil, a běžel do stáje, kde skočil na koně a vyrazil za elfkou.

K jezírku už dojeli oba vedle sebe. Měli to tu rádi, vrby na březích, průzračná hladina hladká jako zrcadlo, voda, která jakoby hladila, plná ryb, a měkká tráva na březích, jež velmi zachutnala jejich koním. Dlouhou dobu pak leželi v trávě a pozorovali letící ptáky a šplouchající ryby. Pak se svlékli a vykoukali se v modré vodě jezírka, rušení jen plovoucími rybami a křikem ptáků. Když se začalo stmívat, odebrali se k domovům, kde se rozloučili, aby se mohli oba těšit na další setkání.

Tak to šlo mnoho šťastných dní, které si občas zpřijemnilo lovem, nebo se večer sešli s jinými elfy u ohňů k hostinám a zpěvům.

Až jednou je z poklidného života vytrhl Wiellath, který jim oznámil, že se po okolí potuluje raněný medvěd. V Arrawnovi i Irrwing se probudil dosud dřímající dobrodružný duch a společně s Wiellathem se rozhodli huňáče ulovit. To se jim podařilo, hlavně díky elfím lukům, celkem snadno a následovala hostina, při které medvědí hlava slavnostně ozdobila Arrawnův a Wiellathův dům.

Touha po dalších dobrodružstvích se však už nedala zastavit a trojice dobrodruhů se stále častěji vydávala do neobývaných částí Míjónského lesa, kde byla zvěř divočejší a občas se tam dalo narazit na tlupu skřetů, kteří z hor přišli až sem. Povídalo se, že v těch místech žijí mnohem strašnější stvůry, ale dobrodruzi byli zatím příliš mladí na strach.

Až jednoho dne se objevil cizí člověk. "Hej, cizince, kdo jsi a odkud přicházíš?", zavolal na něj Wiellath. "Otec mi dal jednu starou mapu a říkal, že mě zavede k pokladu, ale pořádně se v tom nevyznám", odpověděl člověk a přišel blíž. Druzi si ho teď mohli pořádně prohlédnout. Měl světlé vlasy a jemné rysy a působil dost nevýrazně. Na sobě měl plátovou zbroj a u pasu mu visel dlouhý meč, z čehož se dalo usuzovat, že se jedná o válečníka. "Doufal jsem, že na své cestě potkám někoho, kdo by byl ochoten jít se mnou, ale bohužel jsem na nikoho nenarazil", pokračoval muž, "Nemohli byste mi poradit vy?". Tři dobrodruzi se v mžiku srotili kolem něj a začali si prohlížet mapu. "No jasně", zvolal pojednou Wiellath, "Už vím, kde to je. Asi míli západně od Grohardovy mohyly". "A poradíte mi, jak se tam dostat?", otázal se znovu cizinec. "Jestli proti tomu nic nenamítáš, tak pojedeme s tebou, beztak jsme už doma lenošili moc dlouho", odpověděl Wiellath s úsměvem. "To bych byl moc rád. Můj táta vždycky říkával: 'Na dobrodružství s sebou vem vždy co nejvíc lidí, alespoň je tu pravděpodobnost, že je zabije něco, co by mohlo zabít tebe', ale já sám bych stejně chtěl mít u sebe pár přátel. Bohužel, v naší vesnici nebyl nikdo, kdo by se chtěl stát dobrodruhem, a tak jsem všechny své přátele z dětství musel opustit". "To nevadí, teď tu máš nás, a pojd' se posilnit, máme čerstvě uloveného kance na divoko". "Moc děkuju, a abych nezapomněl, jmenuji se Brant". "Tak pojd', Brante,

dál", pobídla válečníka Irrwing, načež se všichni odebrali do domu k jídelnímu stolu. Hodovali dlouho do noci a ráno, sotva kohout zakokrhál (po pravdě řečeno ne poprvé), si sbalili věci a vydali se na dobrodružství.

Rozjeli se rychle, ale Brant postupně zpomaloval, až nakonec prohlásil: "Můj tatík vždycky říkal, že když člověk hledá poklad, má jet pomalu a vychutnávat každý den. Může to bejt taky jeho poslední". "Nestraš", napomenul ho Wiellath, "Ale je fakt, že je krásně a my nemáme kam spěchat". Tak jeli dál pomalu a kochali se krásou okolní přírody, jež zářila létem.

"A jak si vůbec přišel k té mapě?", zeptal se Branta Arrawn, když se večer utábořili a opékali uloveného králíka. "Daroval mi jí tatík", odpověděl Brant, "Našel jí na nějakém dobrodružství. Než se stal sedlákem, tak se toulal po světě. Vždycky říkal, že život dobrodruha je výnosný, ale také nebezpečný, a jeden musí vždycky vědět, kdy je čas k útěku. Ale nikdy nepochopil, proč tolik dobrodruhů vyhazuje peníze jen proto, aby se zdokonalili v boji. Tatík, když si dost ušetřil, koupil si statek a začal sedlačit. Jó, můj tatík mi byl vždycky příkladem". "Proč mluvíš o otci vždycky v minulém čase?", nedalo to Wiellathovi, "Copak von už umřel?". "No, to zrovna ne, ale ukázalo se, že to není můj otec".

Dobrodruzi se ještě chvíli bavili o tom, co je čeká, a nakonec šli brzo spát, aby byli ráno čilí. Druhý den bylo opět hezky, ale dobrodruzi věděli, že se blíží do nebezpečných míst hvozdu. Avšak jelikož bylo teplé léto a všude v lese hojnost zvěře, dravé šelmy neprojevily zájem o zpestření jídelníčku o několik

dobrodruhů. Čtyři hrdinové se tedy bez problémů dostali na místo určení, kde objevili trosky jakési svatyně či chrámu.

Mapa, kterou vlastnil Brant, patrně nebyla jediným exemplářem, nebo aspoň pro to svědčily kosti rozeseté kolem. Bojelačná družina však neváhala a vešla dovnitř ruin. Pod jakýmsi oltářem pak byl nalezen vstup do podzemí. Podzemí se hemžilo různými stvůrami jako kostlivci či zombiemi, které představovaly pro nepříteli zkušené dobrodruhy značné nebezpečí. Přátelé však čelili náporu nemrtvých odvážně a postupně je zlikvidovali, když tu se objevily stíny a začaly dobrodruhy zraňovat svým mrazivým dotekem. Naštěstí měl Wiellath nůž, který dostal od otce k patnáctým narozeninám, a právě jím nebezpečné mlžné tvory rozehnal.

Cestu k pokladu střežilo ještě několik nebezpečných a krvežíznivých oblud, ale odvážní dobrodruzi přešli přes všechny nástrahy a podařilo se jim dosáhnout úspěchu. Poklad sice nebyl nijak velký, ale pro pár začínajících hrdinů znamenal příjemné nabuzení a touhu po dalších akcích.

Ted' však byl čas na návrat domů a na pořádnou oslavu. Cestou dobrodruzi uspořádali hon na kance a podařilo se jim ulovit dokonce dva štětinaté exempláře. Takže večer uspořádali velkou hostinu, při které Wiellath přišel téměř o všechno víno, které měl ve sklepě od otce k příležitosti svatby.

Když po několika dnech všichni vystřízlivěli, vydal se Brant domů, aby se pochlubil svému otci, tedy spíše pěstounovi, se svým úspěchem. Ostatní přátelé užívali nabytých peněz a Arrawn

s Irrwing trávili čas se svou láskou. Z ní po roce vzešel syn, jenž dostal jméno Erwill.

Kvůli němu skončili Arrawn i Irrwing s dobrodružným životem a věnovali se mu, jenomže přišla tuhá zima a skřeti z hor se odhodlali sejít do Mijónského lesa a začali si opatřovat potravu přepadáním osamocených usedlostí, což vyvolalo odvetnou akci místních elfů a lidí. Arrawn, Irrwing a Wiellath samozřejmě u podobné události nemohli chybět a společně s Pergenem a Gilkenem se vydali lovit skřety po lesích, s čímž měl zvláště Pergen obстойné zkušenosti.

Větší skřeti bojůvky byly vesměs rozmetány, ale malé skupinky se v lese pohybovaly i nadále a přestože jejich bojeschopnost nebyla velká, působily občas škody v podobě zabitých domácích zvířat i jiné, takže odvážní dobrodruzi vyjížděli často na jejich lov, i když většina obyvatel se spokojila s obranou svého majetku. Arrawn a ostatní se rovněž aktivně angažovali v pobíjení skřetů a často vyjížděli do opuštěných částí lesa, kde skřeti sídlili v provizorních doupatech.

Až jednou, v čase, kdy se léto chýlilo ke konci a podzim se roztahoval nad krajinou, se tři přátelé opět vydali na lov skřetů. Vítr se točil mezi stromy a nadouval pláště dobrodruhů. Brzy se podařilo vystopovat poměrně velkou skupinu skřetů, načež se hrdinové pustili do jejich pronásledování. Netrvalo dlouho a před druhy se objevila tlupa skřetů, kteří se sice snažili pohybovat se potichu, ale přesto tropili dost velký rámus. Tři odvážlivci na ně bez váhání zaútočili smrtícími šípy a mnoho skřetů pobili dřív, než se stačili vůbec vzpamatovat. Pak se na ně druzi vrhli s meči.

Někteří skřeti se snažili jim čelit, ale většina se dala na zběsilý úprk. Dobrodruzi prakticky ovládli bojiště, když skřetům přišla nečekaná posila. Hrdinové byli zasypáni šípy, které nezřídka našly svůj cíl. Neváhali však a vrhli se proti novému nepříteli, a přestože těžce zranění, dokázali i tyto skřety zahnat na útěk.

Když bylo po všem, všiml si Arrawn smrtelně bledé tváře Irrwing a rudého pramene prýstícího jí z hrudi, z níž trčel zbytek zlomeného šípu. Rozběhl se k ní a chytil vrávorající elfku do náručí. Otevřela oči a naposled se na Arrawna usmála. "Sbohem, milý", zašeptala nakonec a pak se její víčka i rty navždy sevřely a v koutku úst se objevil pramének krve. "Ne!", zvolal Arrawn a ozvěna jeho hlasu se odrážela mezi stromy. Přitiskl mrtvé tělo milované pevně k sobě a z očí mu vytryskly slzy. Po nekonečné chvíli uložil mrtvou elfku jemně do trávy a necháváje ji v péči Wiellatha, který se právě probíral z bezvědomí a snažil se nějak přimět k poslušnosti přeraženou nohu, vyrazil za uniknuvšími skřety.

Není známo, kolik jich Arrawn pobil, protože o této době nikdy s nikým nepromluvil, nicméně od té doby se už žádné lovy skřetů nekonaly, neboť v Míjónském lese nezůstal ani jediný. Arrawn se domů vrátil po několika dnech, po které Wiellath udržoval Irrwing pomocí bylinných mastí ve stavu, který spíš připomínal spánek. Arrawn ji pak pohřbil u jezírka, které měla tak ráda.

Tak skončil příběh lásky Arrawna a Irrwing, i když v Arrawnovi zůstala světlá vzpomínka na ni zachována až do konce jeho dní. Po smrti své milé dlouho bloumal bezcílně po lesích,

necháváje svého syna Erwilla, jenž mu matku velmi připomínal, na starost strýci Pergenovi, a až bratr Iásón ho vytrhl z jeho blouznění a odvedl ho do severního města Mondragon, kde se Arrawnova nálada zlepšila. Netrvalo však dlouho a Arrawn odešel do lesů a zabíjel skřety, ke kterým cítil nesmírnou nenávist až do konce svého života, kdy právě v boji se skřety padl.

Když se láska objeví,
tak něco začíná,
však vše, co začíná,
vždy také končívá

Přináší zármutek
všechno, co krásné je,
když konec blíží se,
když zmizí naděje

O co větší štěstí
člověk když prožívá,
o to větší smutek
konec přinášívá

Smrt lásky největší
je přec nejstrašnější,
ten, kdo nemiluje,
je snad nejšťastnější

Píseň pro Aelin

Aedd z Ruindoru

Vždy, když se dotýkám tvých vlasů,
odráží se v nich zbytek slunečního jasu,
a když se dotýkám tvého těla,
jako by se na něm ranní rosa skvěla

Chtěl bych cítit dotek tvých jemných dlaní,
hebkých jako nebe za svítání,
chtěl bych tvůj dech na tváři cítit,
hřeje, jak když slunce na ni svítí

A potom líbat celé tvoje tělo,
tak krásné, jako božské kdyby bylo,
vždyť všechen čas, jenž strávím vedle tebe,
je jako bych se vznášel až do nebe

A milovat tě, na to nestačí slova,
zkusit to jednou a potom zas a znova,
vždy, když se ocitnu v tvém náručí,
jako nikde jinde cítím bezpečí

Všechny chvíle s tebou jsou tak vzácné,
proto chci je udělat moc krásné,
ať svár mezi námi nikdy není,
bez tebe už život nemá ceny

**Zápisky
Llandaffa
z Quonsettu
aneb
Mé poznámky
z cest**

Llandaff z Quonsettu

První krev aneb Jak to vlastně začalo

Již mnoho zim uplynulo od doby, co jsem se se nastěhoval do domku v osadě Liscannor, domku, který jsem zdědil po svém starším bratru Grundygovi. Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy mě na mých cestách zastihla zpráva o jeho tragické smrti, s níž jsem se pak dlouho nemohl smířit. Vždyť Grundyg pro mne představoval vzor, ke kterému jsem vždy vzhlížel a jehož jsem vždy obdivoval. Ten vzor byl teď mrtev a já bydlel v domě, kde mi ho tolik věcí připomínalo. Ještě dnes mám na svém nočním stolku svícen, vyrobený z lebky, kterou si přinesl ze své první výpravy. To byl ještě pouhý kouzelnický začátečník a já rozmazlené elfí dítě. Tehdy by mne ani nenapadlo, že bych jednou mohl jít v jeho stopách a vydat se s Nurnskou družinou. Ale léta v malém domku s číslem pět plynula a já jsem začal tesknit po životě cestovatele a toužil jsem využít nemalých zkušeností, které jsem za mlada získal, většinou od svého bratra. Za těch pár let, co jsem užíval pohodlí roubeného stavení a setrval v nečinnosti (nepočítaje v to občasné výlety do knihoven v okolí, zdvořilostní návštěvy hostinců a krátký výlet do hradu v naglinské oblasti) jsem se stal přítelem mnohého dobrodruha ze vsi. Viděl jsem triumfální odchody do bojů i

žalostné návraty, po nichž se ještě týdny nesl okolím kvílivý pláč sirotek a vdov. Přesto po čase přemohla má touha rozepnout křídla a navštívit nepoznané kraje strach ze smrti, která k životu dobrodruha nenávratně patří, ba neslyšel jsem dokonce ani varovný hlas Grundygova trpkého osudu a vstoupil do řad těch, kdo se v hodovanu roku 1031 nechali zlákat nabídkou cizince, který se jednoho večera v Liscannoru objevil. Od samého začátku se mi nelíbil. Nelíbil se mi právě proto, že jsem věděl, že jeho schopností při hrách s magií nikdy nedosáhnu. Jsem si vědom, že některé špatné vlastnosti mohou stát člověka život. Mého bratra stál život pocit soudržnosti a odpovědnosti za druhy, jimž byl vůdcem. Mne bude jednou stát život bytostná nenávist k lidem, kteří ovládají magické umění na takové úrovni, o které se mně může jenom zdát. Takové lidi bych nejraději nacpal drakovi do chřtánu. I tohohle jsem měl obrovskou chuť zabít, ale po chvíli mi bylo jasné, že tady by si vylámal zuby i můj bratříček. Tenhle člověk patřil k Vyvoleným. Je vám možná divné, že říkám stále "lidé", když sám jsem elf. Nuže, užívám tohoto termínu jako obecného výrazu pro rozumné, myslící a soudné osoby, obývající všechny čtyři světové strany. I když tento postoj je z mé strany značným snižováním elfské důstojnosti a porušováním tradic (promiň, strýčku), domnívám se, že svět spěje k nadvládě prostých lidí a stavět se proti tomu by bylo z mojí strany šílenstvím.

Ale vraťme se zpět k onomu dni, kdy jsem spolu s mnoha jinými dobrodruhy, většinou páchnoucími levnou kořalkou a s mečem, ne-li něčím horším, u pasu, vstoupil do černého krytého vozu, u kterého ten mizerný čaroděj zašněroval plachtu, a byl dopraven na okraj daleké země, přímo doprostřed pouště. Cesta vozem nebyla ani tak nepříjemná jako spíše znepokojující, protože

jsme celou cestu neslyšeli nic než zvuk, připomínající svištění větru, a kola vozu se zcela jistě nedotýkala země. Myslím, že přenos nemohl být uskutečněn hyperprostorově, na to by neměli energii ani všichni gwendarronští kouzelníci dohromady, spíš se jednalo o obyčejnou levitaci, spojenou s velmi ošemetným kouzlem, o němž jsem kdysi slyšel: relativním zpomalením času v určitém místě vzhledem k okolí. Obdobou tohoto kouzla, byť v mnohem menší míře, je obyčejná rychlost, kouzlo, které se každý kouzelník na studiích učí jako první. Byla-li použita tato metoda, musel na nás být ze země, nad nimiž jsme prolétali, pěkný pohled. Hádám, že jsme vypadali jako ohnivá čára, protínající oblohu. Tak či onak, zanedlouho jsme stáli na rozpečeném pouštním písku a zírali do průrvy mezi skalami, kudy se do země vcházelo. A tu se mi v mé mysli vybavila vzpomínka na starý svitek, na kterém jsem četl o zemi, která byla magicky oddělena od okolního světa a kam se žádný obyčejný smrtelník nemohl dostat. V tuto chvíli jsem se zalekl, že snad v zemi, obestřené takovým magickým závojem, budou mé vlastní síly zeslabeny, ale mé obavy se později ukázaly jako liché. My jsme se do země ovšem mohli směle vypravit díky nějaké podezřelé věci, pořádně nabitě magenergií. Mimochodem, tenhle výraz přímo nesnáším. Je výmyslem lidí, kteří neměli s kouzly nikdy nic do činění. Díky tomuhle slůvku se naprostá většina laiků domnívá, že mám v hlavě jakýsi džber, z něhož tu (tisíckrát ne) magenergií ulévám do každého kouzla. Neumí si představit, ba ani se jim o tom nemůže zdát, jaké to je, když kouzelník ve své duši, ve svém já, cítí tu nepopsatelnou sílu, tu duševní pohodu a vyrovnanost po dobře provedené meditaci. Nikdo neví, jaká to je pro mou duši trýzeň, vydat ze svého já něco tak důležitého a vzácného k tomu, abych vyvolal stav, který poruší normální rovnováhu věcí a způsobí to, čemu všichni říkají tak

obyčejně - kouzlo. Není se přece čemu divit, že mne pobuřuje, když si lidé na taková kouzla zvyknou a chtějí, abych je prováděl na setkání. Tedy jednou provždy: nejsem žádný automat na ta vaše kouzla. Tím nechci samozřejmě říct, že mi jsou kouzla protivná. Jsou důležitá, jistě. Nikoli však jako cíle, nýbrž jako prostředky. K čemu? O tom snad jindy.

Přátelé a ti druzí aneb Každý se nejdřív rozkoukává

O vztazích, které panují v takové družině dobrodruhů, jsem toho ledacos věděl, stejně jako o intrikách, kterými si Grundyg nadělal v družině kromě několika přátel i pár lidí s opačným názorem na svou osobu, a tak mne ani nepřekvapilo, když za mnou, hned jak se rozkřiklo, že se zúčastním příští výpravy, přišel kroll Rviz a elf Herbert. Přišli za mnou s žádostí o pomoc při likvidaci nepřítele z nejnebezpečnějších. Jacoba z Rugornu. Domnívali se, že budu následovat svého bratra, o němž se ví, že rugorského krolla neměl v náklonnosti. Já však nechtěl opakovat Grundygovy chyby a nadto jsem cítil, že moje pozice v družině není silná natolik, abych mohl své názory prosazovat silou. K Jacobovi jsem nadto pociťoval jediné lhostejnost a spiklencům jsem proto dal pouze vyhýbavou odpověď. Tušil jsem však, že dojde-li k rozhodujícímu střetu, bude rozhodování těžké. Někdy však okolnosti dostanou člověka do situace, kdy se musí řídit v první řadě svým osobním prospěchem, a tak bylo stejně možné, že budu spolupracovat na bojovníkově vraždě (zvláště kdyby se toho účastnil zkušený a nevypočitatelný druid Sarim) i že budu pomáhat straně druhé (zřejmě Jacobovi, Rolldovi, Páinovi a nováčku

Nestorovi). Záleželo mi také na tom, ke které straně se kromě Sarima přikloní Erlanth Linfalias, nejmocnější z kouzelníků v naší společnosti. Mimochodem, jeden z mála schopných kouzelníků, k nimž necítím výše popsané vřelé vztahy.

Z obou variant vývoje situace mezi hrdiny jsem měl obavy a přál si proto, aby se rozjitřené rány zavřely a k žádným konfliktům, kdy bych se musel rozhodovat, nedošlo. Okolnosti Jacobovy smrti mi nakonec veškeré rozhodování ulehčily. Ve chvíli, kdy jsem prožíval slastné chvíle v hromadách zlata a před očima jsem měl jen a jen mince z drahého kovu, se všechno seběhlo bez mé účasti a k mému prospěchu se události vyvinuly tak, jak jsem nečekal. Jen smrti krolla Rvize jsem hluboce želel. Přestože jeho duševní schopnosti byly mdlé, přirostl mi k srdci.

Při putování jižními pouštěmi jsem si poprvé uvědomil, jak je důležité mít v okruhu lidí kolem sebe někoho, komu mohu bez výhrad věřit. Někoho, kdo mne nezradí ve chvíli, kdy budou všichni proti mně a já nebudu mít možnost se jejich útokům bránit. K tomuto poznání mne dovedl jednak démon chtíče po zlatě, díky němuž jsem co chvíli ztrácel sebekontrolu, a jednak smrt Jacobova, jenž zemřel nepomstěn a bez pomoci. Jeho vražda mnou hluboce otřásla a umínil jsem si, že si v družině naleznu silného spojence z řad mužů, kteří vládnou mečem. Dají-li bohové, v budoucnu se mi to vyplatí.

Kouzla, čáry, kouzelníci aneb Zpověď toho, kdo ví

Existuje cosi jako profesionální hrdost. Nevím, jak je tomu u válečníků nebo zlodějů, ale kouzelnická hrdost je silnější, než krollova chuť k jídlu. U mě je tato hrdost navíc umocněna onou žárlivostí, jež postihuje méně schopné vůči těm schopnějším. Ve chvíli svého příchodu do řad Nurnské družiny jsem si byl vědom, že co do zkušeností a schopností se nemůžu měřit ani s Erlanthem, uznávaným coby první začínající mág v družině, ani s Herbertem. I když by se mohlo zdát, že své přátelství věnuji spíše Herbertovi, jehož temná magie je mi bližší než Erlanthova a jenž nemá, stejně jako já, pražádnou chuť následovat Erlanthovu kariéru mága, přesto mi byl svými názory a chováním bližší právě zkušený Erlanth. Snad to pramenilo z toho, že mi Erlanth vždy připadal měkčí a tvárnější. Měl jsem od samého počátku dojem, že jako spojenec je sice příliš nerozhodný, avšak na druhé straně lze tohoto jeho rysu využít a mít na něj vliv. Elf Herbert mi připadal nebezpečnější, hlavně svým riskantním přístupem k magii a k životu. Tenhle elf vždy žil i kouzlil naplno, a tak jsem se i jeho snažil udržovat v přátelském vztahu. Zároveň jsem ale byl od prvního okamžiku rozhodnut oba předčít a stát se nemocnějším

kouzelníkem družiny. Ale k tomu, aby se člověk dostal na vrchol, musí jít dlouho do kopce, a čím je ten kopec vyšší, tím je cesta strmější. Díky bohům, že mi byla štěstěna nakloněna a já po ní vykročil šťastně.

Spojenec aneb Ve dvou se to lépe táhne

Jak jsem již předeslal v jedné z kapitol, jedním z nejdůležitějších momentů pro přežití kouzelníka v nebezpečném prostředí družiny dobrodruhů je spojenec, vládnoucí mečem. Ideální člověk, se kterým je třeba uzavřít smlouvu, musí být někdo silný, ale zase ne silný natolik, aby mu spojení s kouzelníkem (který má sice velké ambice, leč malé zkušenosti) jako já mohlo být lhostejným. Někdo s respektem, ale s mnoha spojenci. Někdo, kdo by nezahlavil v klíčové chvíli. Jako jeden z prvních mi na mysl vytanul hraničář Rolld z domu Erinských. Ten mi dokonce při holbě piva po návratu z jihu prozradil, že mne považuje za mocnějšího, než moji družinové konkurenti. Moc podle něj neznamená jen velikost síly člověka, ale především to, jak s ní nakládá. Přirozeně mi tato slova zalichotila, vždyť nejsem z těch, komu by bylo dáno málo ješitnosti. Ale na tom tvrzení o důležitosti rozhodovacích schopností bude jistě hodně pravdy, a tak jsem opět věděl, kterým směrem leží moje cesta. Od té doby jsem také věděl, že Rolld je ten, s kým můžu bez obav uzavřít spojení. Tato oboustranně výhodná smlouva, přestože samozřejmě tajná, neujde jistě zrakům ostatních, ale nedomnívám se, že bych si jí někoho

proti sobě popudil. Je pravda, že mi lze teď vyčíst nevěrnost k odkazu svého bratra. Ano, Grundyg stál vždy na straně drsných elfů z Álfheimu a neměl v lásce rod Erinských a především trpaslíka Farina a krolla Jacoba, kteří byli vždy spojenci. Situace mi však velí nebrat ohled na působení mého bratra v družině (zůstal bych sám na opuštěné barikádě) a kromě toho jsem chtěl jít svou vlastní cestou. Zatahovat do svého života rodová nepřátelství a nenávisti, nota bene nepodložené rozumnými argumenty, by znamenalo předem se odsoudit k opozici proti válečníkům a k pochybnému odporu proti nejsilnějším z nich. Spojenectví s Rolldem nadto znamená i přátelské vztahy s rozsáhlým spektrem jeho spojenců a jasně naklání misku vah rozhodování na stranu, s níž by jistě na mém místě souhlasil i Grundyg.

O špíně za nehty aneb Co chutná jako písek v zubech

Byl jsem opravdu rád, když jsme se z jižních pouští ocitli zpátky doma v Liscannoru. Dvojnásob mne těšilo, že se k mému návrhu na návrat domů připojili i někteří další, zvláště pak Erlanth. Ne že by mne bohatství té země nelákalo, ale draky nemám rád. I když je můj rod má v erbu. Záporný vztah k manuální práci (tak charakteristický pro všechny kouzelníky) mi velel vždy trochu opovrhovat válečníky a jim podobnými. Také jsem vždy chodil po cestách nejmenšího odporu, a tak jsem měl radost, že rozhodnutí stálo na stejné straně, kde já, aniž bych tím proti sobě kohokoli popudil. Dosici úspěchu za cenu toho, že bych se stal neoblíbeným, by chutnalo jako ten písek, který jsme na jihu okusili.

První ovoce aneb Vůdce je taky jen člověk (elf)

Za jednu z nejmocnějších postav ve svém okolí jsem vždy, i přes jeho nedostatky, považoval druida Sarima. Bylo proto pro mne velkým překvapením, když se namísto něho v Liscannoru objevil Grim a prohlásil, že vzhledem k tomu, že je tatík zaneprázdněn, vyrazí s námi on. Zcela jsem nechápal důvody, proč s námi nešel starý druid, ale později mi Rolld některé okolnosti vysvětlil. Ve chvíli, kdy jsme vyrazili, jsem byl nadšen Grimovým mladickým zápallem a umínil jsem si, že toho hochu uchráním před všemi nebezpečnostmi. Opravdu jsem za toho klučinu cítil velkou zodpovědnost a byl jsem rád, že jsem ho přivedl ve zdraví zpět domů.

Prvním ovocem mých diplomatických aktivit ve družině bylo mé zvolení na post vůdce při hledání korunovačních klenotů mondragonských. Zároveň jsem však nesměl usnout na vavřínech a byl jsem si vědom, že jako vůdce jsem mnohem zranitelnější, všem na očích. Není lehké se zavděčit všem a člověk musí mít cit pro udržování dobré nálady družiny, potažmo zvyšování své oblíbenosti. Jak je snadné nadělat si skryté nepřátele ukvapeným rozhodnutím!

Úspěch aneb Trochu mnoho štěstí najednou

Díky svým znalostem architektury osmého století a zkušenostem, načerpaným z příručky Chrámy a jejich tajné chodby, se mi podařilo objevit vchod do hrobky a z ní pak další do studnice moudrosti. Tam se mi sice hodně potily ruce a čelo, ale všechno klapalo s neuvěřitelnou přízní osudu. Až do chvíle, kdy Rolld přišel na ten nešťastný nápad vytáhnout na světlo starý spor a chtít vidět vraha pana Pitky. Neopomněl ho také ukázat Páinovi. Později toho, myslím, litoval, ale Herbertovy dny byly v tu chvíli sečteny. Přes nadlidské (však jsem taky elf!) přesvědčovací úsilí, které jsem vyvinul, byl trpaslík pevně rozhodnut elfa zabít při první příležitosti, a tak se mi nakonec podařilo přesvědčit Rollda, aby za patřičný obnos uspokojil trpaslíkovu touhu po pomstě. Stalo se však, jak jsem se obával, a Rolld neuspěl. Zapřísahal jsem tedy trpaslíka, s nímž jsem mezitím uzavřel pevné spojení, aby Herberta ušetřil. Ne že bych měl toho elfa nějak zvlášť v lásce, ale trest smrti mi pro něj připadal příliš krutý. Později jsem ho tedy zpravil o tom, že život elfa je mnohdy závislý na tom, kolik má nepřátel a že ten jeho by mohl i přes nejlepší snahu některých lidí (Rolld mohl kvůli němu <a kvůli penězům, ovšem> klidně i umřít)

zhasnout. Ať se tedy snaží napravit své dřívější chyby. Doufám, že pochopil mé varování správně. Jestli bude chystat něco proti trpaslíkovi, uškvařím ho. Beztak už teď pro něj dělám příliš, když ho varuji před útokem Páina, se kterým jsem uzavřel přátelství. Nota bene, Páin je v právu. Budiž Herbertovi samo nebe milostivo!

Po návratu do Liscannoru jsem měl spoustu času k úvahám o svém neúspěšném pokusu vytěžit z poslední výpravy pro svou osobu nějaký finanční zisk a úvahám o mocném spojení válečníka, chodce a kouzelníka. Nesmírné potěšení mi také působil fakt, že od návštěvy studnice moudrostí se můžu směle měřit s těmi nejlepšími kouzelníky své třídy. Tyto skutečnosti způsobily, že jsem pustil starosti z hlavy a smířil se s tím, že Herbertovi již není pomoci. Ten však vzal má varování překvapivě k srdci a prohlásil, že se následující výpravy nezúčastní. To jsem sice nečekal, ale alespoň Páinova hlava vychladne. Suma sumárum, vyhlídky pro další výpravu byly více než nadějné.

Zlý sen aneb Sbohem, Gruniel

O výpravě do země Karwell toho mnoho nenapíši, vždyť každá zmínka o té zemi ve mně vyvolává černé vzpomínky, které nedokázaly vyhladit ani dva měsíce zdravotní dovolené, strávené na radu lékaře v domku na mallikornském pobřeží, kde mi hučení příboje, tříštícího se o útesy, dalo připomenout rodný Quonsett a zaplašilo myšlenky na poradostinové dny roku 1032 v Karwellu. Přesto celá záležitost začala tak krásně a nevinně...

Oslavy králových padesátin pamatuje snad každý. Veselí a bujará nálada vládly celým Nurnem a liscannorští měli tu čest být přítomni oslavám přímo na královském sídle. Tam jsem, uprostřed hodovního veselí, podbarveného nechutnými opileckými scénami, narazil na stvoření tak jemné, až se mi zatajil dech. Opustil jsem ji tehdy, abych se s ní nazítří sešel opět, těsně před odjezdem. Učarovala mi a jistě jsem nelitoval peněz, utracených v hostinci U hroznu. Gruniel Vodomlatská se mi potom často vkrádala do snů, ještě před tím, než se mé noci změnily v ošklivou můru. Těšil jsem se proto na setkání s ní a nejednou jsem se z našeho kupeckého vozu ohlédl zpět k jižnímu Gwendarronu. Po svém návratu jsem byl však psychicky naprosto vyčerpán a na Gruniel jsem neměl ani pomyšlení. Když jsem později získal zpět ztracenou stabilitu, bylo

počáteční okouzlení to tam. Stali jsme se však přáteli a udržujeme velice řídkou korespondenci.

Naše cesta a společné obchodní zájmy jen stmelily mé přátelství s trpaslíkem. Zjistil jsem, že na něj lze mít určitý vliv, ale nerad bych toho chtěl zneužít. Je ve svém hněvu opravdu strašný (to okusil i onen kupčík v Karwellu) a domnívám se, že uzavřené přátelství by ctil do posledního dechu. Při volbě vůdce mi byl Erlanth větším konkurentem, než jsem se zprvu domníval, a v prvním kole voleb se nerozhodlo. V tu chvíli jsem ale bleskově přehodnotil své šance a shledal je mizivými, vždyť Erlanth jako nerozhodný vůdce by mohl leckomu vyhovovat. Proto mne napadla spásná myšlenka společného vůdcovství, kterou Erlanth ihned přijal. To se sice (jak jsem zjistil později) nelíbilo mnoha členům družiny, ale já jsem to pokládal za vynikající řešení, neboť jsem se domníval, že si ukousnu větší část rozhodování nad družinou. Jak bylo dobře, že jsem zprvu Erlantha podcenil! Poté, co jsem upadl do stavu, v němž jsem nebyl s to nést odpovědnost za družinu, dokázal ukočírovat ten splašený nurnský dostavník i bez mé účasti. Během cesty jsem k němu získal opět pořádný respekt a zjistil jsem, že je skutečně nebezpečným protivníkem, jakého je lépe držet v přátelství.

Později mne napadlo, jak zranitelným a bezmocným jsem byl v dobách putování Karwellem, kdy nám za zády cválala Krvavá jízda a v mých snech se proháněli jezdcí s bílými tvářemi. Tu jsem musel blahořečit tomu, že jsem nikomu v družině nezavdal příčinu k nepřátelství (ač, jak jsem zjistil o mnoho později, ani to nebyla úplně pravda), ba naopak, mnoho spolubojovníků mi chtělo pomoci. Mně však naneštěstí pomoci nebylo, neboť to, s čím jsem

měl problémy, tkvělo ve mně a v mém vědomí. Poprvé jsem poznal, jak nebezpečným může být člověku to, co nosí ve své hlavě.

Chvíle zahálky aneb Rostu

Po návratu z dovolené mne čekala příjemná, i když nákladná záležitost: u mistra Anfilla na nurnské První univerzitě spojených sil ohně, vody a větru, založeno 1011, jak zní celý název, jsem se zapsal jako čekatel na vyškolení do stavu čarodějného. Definitivně jsem se tak rozhodl opustit dráhu, po níž kráčí Erlanth Linfalas, dráhu, pro niž, jak řekl mistr Anfill, "stejnak nemám vlohy". Mimochodem, tento ústav, který je jedním z (tuším) čtyř zařízení této specializace v Nurnu, mohu směle doporučit. Nejen že tu vládne velmi přátelská, takřka rodinná atmosféra, ale velmi liberální orientace vedoucího ústavu, mága Saffa, má za následek, že zde bylo jednak před lety zrušeno na jiných školách povinné čtení myšlenek před vstupem do kursu, a jednak se zde neptají, jakým druhem magie se frekventant hodlá zabývat. A tak, zatímco Nurnští vyrazili hledat jakousi zemi, já jsem se učil nová kouzla a pochvaloval si, jak to u závěrečných zkoušek všem natřu. Začátkem roku 1033 jsem byl připraven vyrazit za liscannorská humna.

Příběh ten
kdekoho hněte,
dnešní den
jej vyslechněte

Jak den za dnem
jeli zemí
s Nestorem
a s Vepří třemi

Těch dvou osud
jeden drží,
hněv svůj dosud
těžko zdrží

Temné plány
v hlavě víří,
jako vrány,
netopýři

Vzteky snad pouhý
neměl snad,
jeho touhy
chtěl bych znát

Ctění právu
už je jisté,
nemá hlavu
na svém místě

Poznámky k pamětem aneb Perličky liscannorské

Jazykové a zeměpisné poznatky

Veden vzpomínkou na svého strýce, který mi byl v mládí učitelem a který, jako jeden z významných elfích nacionalistů, studoval vliv elfí literatury na ostatní národy, jsem se i já začal nedlouho po svém nastěhování zajímat o gwendarronskou literaturu a slovesnost. V první řadě jsem se začal pokoušet o vystopování původu místních názvů. Začal jsem hned doma. Okamžitě jak jsem slyšel, že název Liscannor vymysleli zakladatelé osady, poznal jsem, že je to nesmysl. Jde zřejmě o název mnohem starší, ovšem dříve příslušející údolí, jímž procházela odedávna cesta z Nurnu. Jde zřejmě o zkomoleninu

výrazu ve starém jazyce lidí. Slovo Liškánora znamenalo liščí noru a mohlo se vztahovat jak na útulnou podobu chráněného údolí, tak na blízký les, kde byla odedávna hojnost zvěře.

K původu názvu města Nurn se mi nepodařilo zjistit nic bližšího, je z něj ovšem cítit silný trpasličí nádech. Jde patrně o zkomoleninu názvu osady, která stávala v místech dnešního města před příchodem lidí. Ale trpasličí vliv na rozvoj města dnes připomínají jen pobožené runami popsané hrobky na centrálním hřítově.

U určení původu názvu Království Gwendarronského není žádných pochyb. Je jasně z elfštiny. Dokazuje, že zde byli elfové dávno před ostatními. Slovo wendaern znamená dívčí stín. K tomu se mi podařilo vystrchat v nurnské knihovně (v bedně se starým papírem) i svitek, přiřazující tuto mou domněnku k málo známé elfí pověsti o dívce, která tak truchlila po svém muži, zabitém ve válce se skřety, že se z ní stal pouhý stín a ona odešla z tohoto světa. Nikdy mne však předtím nenapadlo spojovat tuto báji s Gwendarronem a myslím, že by měl ze mne strýček radost.

Název sousedního království Gorganu je opět zřejmě zkomolenina elfího výrazu. Zde je však obtížné určit jeho původ. Mohlo by jít o slovo gorgondo, znamenající snad náhrobní kámen či posvátnou sochu či skálu, anebo gorgwaith, značící "strašný lid", což by potvrzovalo domněnky o dávném hojném výskytu krollů na tomto území, z nichž do dnešních dob zůstaly pouze zbytky v oblasti Rugornských hor i jinde. Je také možné, že jméno Gorgan převzali lidé od severních barbarů, což mi vzhledem ke koncovce připadá pravděpodobné.

Naglin je původem trpasličí osada. Byl založen poměrně nedávno a o jeho vzniku existují přesné zprávy. Původní obyvatelé se během let smísili s lidmi a od poloviny minulého století je zde naprostá převaha hobitích usedlíků. Ti do této oblasti přišli po rasových pútkách v zemích na sever od Gwendarronu a od té doby vtiskli městu i širokému okolí charakteristickou tvář. S ostatními národy (snad s výjimkou některých prchlivých elfů) se zde snášejí dobře a jedině díky nim Naglin utěšeně vzrůstá.

Liscannor

Dnes jsem byl položit květiny u hrobu Grundygova. Je tomu přesně šest let, co zahynul v chapadlech chobotnice. Přál bych si, aby zde mohl být a těšit se z toho, jak dobré jméno má stále Quonsett. Jaká škoda, že musí ležet v zemi na místě tak neutěšeném, jakým je liscannorský hřbitov. Letmým pohledem se lze přesvědčit, že od jeho založení nebyla vydána ani zlatka na jeho údržbu. Márnice, která je v dezolátním stavu a o niž se již od dob Balgorrových nikdo nestará, jen podbarvuje atmosféru, již navozuje na jednom místě pobořený plot a mnohé neudržované náhrobky. Celek je smutným důkazem toho, že starosta s obecní pokladnou neumí zacházet.

Kromě zaplivané pastoušky, kterou hostinský ani přes svoji nejlepší snahu nestihá udržovat v čistotě a kde je vždy minimálně polovička stoliček rozlámaná, kde je vždy napravo před dveřmi nazvraceno a nalevo od dveří chodí ožralové občas močit, je vlastně jen jedinou místní pamětihodností (pominu-li zříceninu věže) pomníček člověku, zabitému bleskem na nedalekém rozcestí. Od radostinové bouřky roku 1030, kdy zde posel bohů sklátil žebráka, čekajícího na kupce, který by ho svezl do Nurnu na tradiční Sjezd prosebníků, se tomuto místu říká "Na škvarku".

Liscannorský les je námětem na celou knihu. Stovky listů papíru by se daly popsat vyprávěním o pečlivě udržovaném hvozdu, o tom, jak všechny stromy šeptají s úctou Sarimovo jméno a jak se staví do pozoru, když jde druid kolem, a ševelí lístky,

snažíce se vlichotit do jeho zvláštní přízně. Dalo by se vyprávět o dubu, který stojí na malém palouku obehnaném maliním a který se může pyšnit tím, že dal Sarimovi vzácnou hůl pro cesty širým krajem, a který je tak rád, že právě z jeho žaludů Rion připravuje ten pověstný zálesácký dort. Dalo by se dlouhé hodiny chodit po hvozdě a bádát nad tím, jak krátkozrací jsou ti, kdo les pomlouvají. Vždyť les je tak mocný! A les, to je především Sarim. Kdo nemá rád les, neobstojí před Sarimem a raději se hvozdě vyhne. Jen onehdá měl druid menší potíže s babkami, které chodily do lesa sbírat klestí, sem tam haluz ulomily a prašivku rozkoply. Jak se však k mému uchu doneslo, vyhnal je Sarim z lesa takovým způsobem, že kromě falešného chrupu na úprku poztrácely i košíky s chřastím a řvaly hrůzou, i když byl les už dávno z dohledu. Tuhle informaci ovšem opravdu nemohu s určitostí potvrdit, i když vzhledem k tomu, že liscannorský druid je ve svém hvozdě mocným pánem, by na tom mohlo být něco pravdy.

Doslov

Byly časy, kdy jsem otevíral dveře pocestným, naslouchal jejich vyprávění a zapisoval je na pergameny a opatřoval poznámkami. Jednoho sychravého podzimního dne některého hojného roku se u mne zastavil jakýsi muž z jihu. Měl sešlé boty a vypadal nuzně. Takovým lidem není příliš do řeči, ale sklenička jablečného moštu, říznutého špiritusem, mu po chvíli rozvázala jazyk a onen muž počal vyprávět. Vykládal o tom, že pamatuje i časy hojnosti. Tehdy se však neživil poctivou prací a na jeho penězích tak byla často krev. "Jednou takhle na jihu sem se nechal najmout vod takovýho moc podivnýho chlápka. Byl to ještě úplnej mladíček, vlastně skoro dítě. Ten nám vyplatil spoustu peněz a my, totiž já a moji kamarádi, jsme přísahali, že budem plnit všechny jeho rozkazy. Tak on nás zavedl na takové místo a tam stála zemědělská usedlost. Nařídil nám, abychom přivedli všechny obyvatele statku a on řekne, jak s nimi naložit. Tak jsme je tedy všechny pochytili. Nebyla to žádná sranda, protože kromě pána statku a jeho ženy tam byli ještě staří, čtyři čeledíni, několik pacholků, asi tři hospodyně, podomek, mnoho dětí různého věku, dva potulní kazatelé a žebrák, který byl vzat na noc přespat v chlívků a právě snídal prasečí nedojedky. Ten mládeneček sestoupil z koně a ostrým hlasem rozkázal: 'Přibijte je všechny na vrata!'".

V ten okamžik jsem si podle mužova vyprávění udělal poznámku a učinil výpočet. I bez dlouhého počítání mi však bylo

jasné: Na jedna průměrná vrata průměrného statku nemůžete ani při nejlepší vůli přibít víc jak pět šest lidí, a to ještě jeden nebo dva budou napříč přes křídla a taková vrata potom pochopitelně neotevřete. Muž, vida můj zájem na tom příběhu, pokračoval: "Tak jsme ty zbylé naložili na velkou káru a rozjeli se do okolí, poohlédnout se po nějakých vhodných vratech. Co čert nechtěl, statek stál na samotě a široko daleko nebyla jediná kloudná vrata k mání. Táhli jsme se s těma lidma křížem krážem po kraji až do noci a už jsme byli pěkně nasraný, dokonce tak, že jsme chtěli jít za tím chlapem, co si nás najal a vynadat mu, protože takovýhle fóry by si nikdo dělat neměl. Ti nasranější z nás už dokonce uvažovali, že mu rozbijou hubu, když tu se vrátil jeden, co šel trochu napřed, a povídá, že tam pod lesem je docela příhodná ves se spoustou fajnovejch vrat. Tak jsme vytáhli kladívka a hřebíky a šli na to".

To ráno byl prý na onu ves malebný pohled. Na každá vrata připadalo průměrně půldruhého čeledína a tři čtvrtě hospodyně. Místní lidé nemohli dospát, protože jim celou noc někdo t'ukal na vrata, a tak se hned ráno běželi podívat. Čubrněli jak puci...

Sebrané spisy

Krochta Moskyt z Bažiny

Irrion z Ellienu

Getd z Ruindoru

Příběh z bažiny

Dnes jsem dorazil do města Nurn v království Gwendarron. Jsem celý utrmácený po namáhavé cestě. Jsem mokrý, zablácený a několik dní jsem se již nemyl. Páchnu. Můj kůň z ušlechtilého chovu toho má již také dost. Jeho hřívka je zcuchaná, je pohublý a potřeboval by překovat. Venku je nevlídno a lezavo. Potřeboval bych domov a hodnou ženu, která by se o mě postarala, podala mi pohár svařeného vína, upekla mi kus masa a byla by mi oporou. Ale já nemám nic. Nemám domov, který jsem dávno ztratil, nemám přátele, někteří zemřeli, jiní mě zradili, jiné jsem zradil já, nemám již svoji milovanou ženu, nemám ani naše dítě, mám jen toho koně a pytel zlata. Ovšem, pytel zlata. Na ten bych málem zapomněl. Je plný, naplněný k prasknutí. Tu a tam z něj i něco vypadne. Tak je plný. Můj kůň se pod ním pořádně prohýbá. A je mi nanic. K čemu je mi zlato, bez ženy, bez přátel a bez domova? Již několik let jsem jen štvanec. Štvanec s pytlím zlata. Ale možná se to již brzy změní. Možná. A třeba taky ne. Uvidím...

V Nurnu jsem vstoupil do prvního lepšího hostince, který jsem spatřil. Jmenoval se U lišky. Nebudu přeci nocovat a jíst v nějakém brlohu. Mám přeci pytel zlata, na to nesmím zapomenout! Poručil jsem si večeři a nocleh. Vše bylo v pořádku, ale něco mi přeci jen nešlo do hlavy. A pak mi to došlo. Ten hostinský vypadal divně. Míra byla správná, ale to pivo přede mě postavil, jako bych ho vůbec nezajímal. A já jsem přeci byl host. Ten chlap mě začal zajímat. Když mi po pomocníkovi poslal pečení, rozhodl jsem se,

že si s ním promluví. Možná, že ho něco trápí. A třeba taky ne. Třeba je to jenom obyčejný nabručený hostinský. A možná, že jsem já sám cítil potřebu se někomu svěřit. Možná. Já sám nevím. Kývl jsem tedy na toho muže. Přišel ke mně a zeptal se, jestli jsem spokojen. Odpověděl jsem, že ano a nabídl mu židli. Chvilí se vymlouval, že má mnoho práce, ale nakonec si přisedl. A stále se díval jinam. Dalo mi to práci, nežli jsem ho přiměl k hovoru, ale nakonec se rozpovídal. Svěřil se mi, že mu nedávno zemřel jeho zeť a jeho dcera se tak stala vdovou i se dvěma malými syny. Peněz má prý dost, ale jeho vnoučata, na která byl tak pyšný, budou vyrůstat bez otce. Pokýval jsem hlavou a zdvořile mu vyjádřil svoji lítost. Abych pravdu řekl, udělal jsem to jen ze slušnosti. Bylo mi to úplně jedno. Lidského neštěstí je všude kolem dost a dost a smrt je běžná záležitost. Smrt si nevybírá. Tu sáhne na tu stranu a tu zas na druhou. Bere všude. Dobráky i zloduchy, chudáky i boháče. Řadí na bojištích, ve městech zasažených morem, na zemi i na moři. Je spravedlivá a dělá svoji práci řádně. Seděl jsem dál na židli, popíjel pivo, přikusoval pečeni a čekal, že ten hostinský odejde. Ale on nešel, stále tam seděl, žmoulal utěrku a já najednou cítil, že je to on, který si chce nyní povídat. Měl jsem pro něj pochopení, začal jsem mu naslouchat a pokyvvovat hlavou. Říkal, že jeho dcera se provdala za jakéhosi dobrodruha do nedaleké vesnice. Byl bohatý a ke své ženě se choval řádně. Ale byl to dobrodruh, který si na živobytí vydělával většinou v dalekých krajích, a tak se stalo, že se jednoho dne nevrátil domů. Prý zahynul nahoře v Mondragonu. Padlo jich tam prý více a ta vesnice je nyní vylidněná. A jak tak povídal a povídal, začal mi vypočítávat, kdo všechno tam zbyl. A pak to přišlo. Prý tam žije i nějaký Getd z Ruindoru. Přestal jsem usrkávat své třetí pivo a málem spadnul ze židle. Getd! Getd z Ruindoru! To jméno jsem už

slyšel! Ano, to je ten chlap z toho zatraceného turnaje v zemi na jejíž jméno si už ani nevzpomínám (pravda, znám jednoho člověka, kterého bych se na to mohl zeptat, ale spíše bych mu místo nějakého ptaní asi plivnul do obličeje). Tak Getd, který ze mě udělal štvance! Spolu se svým kumpánem Snagrothem mě nedali ani na chvíli pokoj. Štvali mě všude. Musel jsem kvůli nim i prodat statek, který jsem vyhrál v té soutěži. A pak se několik let vláčel s tím prokletým pytlem zlata po všelijakých končinách, třást se, aby mi ho někdo neukradl, v noci jsem se probouzel a hmatal po tom pytli, jestli tam ještě pořád je. Pytel zlata! Je mi z něj už na zvracení, ale ve skrytu duše pořád věřím, že mi pomůže k lepšímu životu. Hostinského jsem úplně přestal vnímat. Seděl tam a tlachal furt dokola jedno a to samé. Chtělo se mi vstát a začít na něj řvát, že ne on, ale já jsem chudák, který o všechno přišel a nemá nic, jenom ten pytel. Místo toho jsem však vstal, poprosil ho o klíč k pokoji a nějaký pergamen. Nechal jsem ho tam sedět a šel jsem psát tenhle zápis při svitu svíce...

Narodil jsem se 3.7.1002 ve Wallimoru v malé vesnici. Matku jsem ani nepoznal, zemřela dva dny po porodu. Otce to velmi tránilo a ještě než jsem uměl chodit, mě vzal a spolu s mojí starší sestrou jsme se odstěhovali do jiné vesnice. Ta vesnice se jmenovala Šupinov a žili tam sami rybáři. Nalézala se u Bal-tarošského jezera v Karkeských mokřinách. Brzy se ze mě stal největší dareba ve vesnici. Společně s ostatními kluky jsem vybíral rybářům sítě, kradl v sadech ovoce a tropil spoustu skopičin. Otec se naučil rybařit a musel se pořádně ohánět, aby nás uživil. Neměl na nás mnoho času, ale snažil se, aby z nás něco bylo. Bylo to šťastné dětství. Postupně jsem vyrostl a dospěl. Zamiloval jsem se do dívky z vedlejšího domu. Jmenovala se Nírnien a byla krásná.

Naneštěstí si mě její otec pamatoval, jak jsem mu chodil na hrušky a kradl ryby ze sítě a neměl mě rád. I když byl chudý jako naše rodina. S Nirnien jsem se musel stýkat tajně a v duchu jsem přemýšlel, jak to zaonačit s jejím otcem. Ten mizera byl neoblomný. Ty hrušky mu asi pěkně ležely v žaludku! Pomohla mi až šťastná náhoda. Bylo to v létě roku 1020. Tenkrát panovalo ve Wallimoru úmorné vedro, jezero bylo u břehu plné bahna a i bažiny začaly vysychat. Ryby se stáhly hlouběji do jezera nebo lekly a nebyly k jídlu. A pak se ke všemu ještě objevila hejna hmyzu. Byli to moskyti a zamořili celou vesnici. Štípali a kousali, otravovali každého a jedno malé dítě dokonce pobodali tak, že opuchlo a zadusilo se. Nikdo si s nimi nevěděl rady. Pak začalo pršet, ryby se opět vrátily, ale moskyti zůstali. Ale mě něco napadlo. Při jedné tajné procházce s Nirnien jsme v lese narazili na louku, kde nás něco zarazilo. Ticho. Naprosté ticho. Již jsme si pomalu začali všichni zvykat na neustálý bzukot moskytů. A tady bylo najednou ticho. Žádní moskyti, ale ticho. Ta louka zůstala naším tajemstvím s Nirnien. Zajímalo mě, proč zde nejsou žádné moskyti. A pak mě to napadlo. V okolí louky totiž rostla jedna bylina, kterou někteří nazývali Prdivka močálová a jiní Okružnice purpurová. Natrhal jsem jí několik kusů a dal si je doma k posteli. A světe div se! Ráno jsem neměl ani jeden štípanec! Ten den se v místním hostinci sešla vybraná společnost nejváženějších občanů a všichni se radili, co počít s hejny moskytů. Já tam byl také. V koutě, neboť mě ještě nepovažovali za dospělého. Radili se, radili, ale na nic nemohli přijít a já, posilněn několika loky kořalky, jsem náhle vyskočil a začal volat, že vím, jak na moskyty. Smál jsem se a křičel, že je to tak jednoduché a prosté, ale oni mi nevěřili. Ale já stále otravoval a křičel, že vím, jak na to. Nakonec mávli rukama a řekli mi, ať si tedy dělám, jak uznám za vhodné. A otec Nirnien

si pro sebe zamumlal, že jestli to dokážu, dá mi svoji dceru za ženu. Celý jsem se zpotil radostí. Hned ten večer jsem utíkal na louku natrhat tu fialovou kytku. Natrhal jsem jí několik nůší a začal ji v noci rozhazovat po vesnici. Ruce se mi přitom trásly, neboť jsem věděl, že v sázce je Nirnien. A pak jsem jenom čekal a poslouchal. A ráno již nikde žádní moskyti skutečně nebyli. Vůbec nikde. Bylo ticho a ti oteklí lidé mi začali děkovat. Tak vznikla má přezdívka Moskyt. Nic již nebránilo naší svatbě s Nirnien. Postavil jsem pro nás vlastní dům a po několika měsících se nám narodila dcerka. Dostala jméno Largias. Bylo to nejkrásnější období mého života. A všechno to mělo skončit tak brzy...

Roku 1023 jsem vyplul za rybami až na druhý konec jezera Bal-taroch. A domů se vrátil až za několik dnů. Proč sem se jen vracel? Celá vesnice Šupinov byla vypálená a mezi troskami leželi její obyvatelé. Našel jsem tam i svoji ženu a malou dcerku. Byly mrtvé. Nejprve jsem chtěl ukončit svůj život v jezeře, ale pak jsem přísahal pomstu, při níž mi tuhla krev v žilách. Obě jsem pohřbil a ještě ten večer jsem odjel pryč. V první hospodě jsem se opil a pil jsem tak dlouho, dokud mi nedošly peníze. Pak jsem se několik let potuloval po kraji a hledal vrahy. Nenašel jsem však nic a nikoho. Časem jsem zaslechl, že naši vesnici vypálili piráti, kteří tou dobou řádili v Karkeských mokřinách a že oni sami pak byli pozabíjeni jakousi tlupou žoldnéřů. Ještě jednou jsem se vydal do Karkeských mokřin navštívit hrob mých blízkých a pak jsem definitivně opustil Wallimor.

Chtěl jsem zapomenout, a proto jsem vstoupil v Mallikornu do kouzelnické školy a naučil se několik zaklínadel. A pak se ve mně probudila dobrodružná povaha. Chtěl jsem opět docílit

úspěchu, aby mi lidé záviděli a obdivovali mé umění. Jako tenkrát s těmi moskyty. Doslechl jsem se o turnaji, kterého se mohou zúčastnit pouze začínající dobrodruzi. Přijel jsem na místo srazu a hned se dal dohromady s několika kumpány. Společně jsme na druhý den vyrazili do královské obory, kde jsme měli sehnat deset klíčů a s nimi pak otevřít jakési dveře a za nimi sebrat důležitou věc, důkaz. Soupeřilo s námi ještě několik jiných skupin. Důležitá věc byla, že jsme nesměli mít žádné zbraně. Několik hodin jsme se lopotili sháněním klíčů ve veliké zahradě. Pochopitelně nám všem šlo o výhru, a tak jsme podváděli, jak se dalo. Z kamenů a klacků jsme si vyrobili náhražky zbraní a netrvalo dlouho a dostali jsme se do konfliktu s ostatními skupinami. Podváděli všichni a nebylo tedy divu, že jsme zakrátko zbyli jen dva. Naštěstí jsme stačili sehnat všechny klíče. Dorazili jsme na určené místo na břehu malé nádržky. A v tom byl ten vtip. Čekal tam na nás chlap. Dal nám napít něčeho odporného a rázem jsme byli velcí jako malé myši. Mohli jsme si vybrat zbraně, ovšemže úměrné k naší velikosti, a pak jsme se přepravili na malý ostrůvek. Ten hlupák, který šel se mnou, však nedával pozor a spadl při vystupování do vody. Pitomec. Předtím si na své zmenšené tělo navlékl železnou zbroj. Pitomec. Zahučel do vody a již se nevynořil. Pitomec. Zbyl jsem sám a měl všechny klíče. Rozhlédl jsem se a spatřil díru do skály. Ve skutečnosti to byl docela obyčejný šutr, ale v mém stavu se mi jevil jako skála. A náhle jsem uslyšel hlasy. A z té díry vyšly nějaké cizí postavy. Vlekli mrtvé tělo nějakého chlapa. Mluvili o tom, že ho zabil mravenec. Chtělo se mi začít smát a křičet na ně, že jsou hlupáci, že mravenec člověka přece nemůže zabít, ale včas jsem si uvědomil, že mrňavého člověka ano. A pak si mě všimli. Tasili zbraně a ptali se, kde jsem se tu vzal. Odpověděl jsem, že tak, jako oni. Chvíli se na sebe dívali a pak mi řekli, abych se k

nim přidal, že přišli o druhu a že bych ho mohl nahradit. Nabídli mi přátelství. Zahřálo mě to u srdce, ale jen na chvíli. To náhlé teplo ve mně přerušila touha zvítězit za každou cenu. Vyhrát a všem ukázat. A oni mi k tomu dopomohou! Kývl jsem a přidal se k nim. Ze všech skupin právě oni nejrychleji sebrali klíče a dorazili sem první. Určitě také podváděli, vždyť my také, ale to bylo jedno. V kapse jsem pevně sevřel deset klíčů. Oni jich mají také deset. Kdybych získal jen jeden jejich, oni se nikam nedostanou, ale já ano. A náhle jeden z nich řekl, že si musí rozdělit věci po tom mrtvém. V duchu jsem zajásal. Už vím, jak dostat ten klíč. Původně jich bylo pět. Nevypadali na to, že by se znali dlouho. Určitě si navzájem nevěřili. Deset klíčů. Každý musel mít dva. I ten mrtvý u sebe dva musí mít. Vykřikl jsem, že jim pomohu a pak rychle vrazil ruku tomu mrtvému do kapsy. Byly tam. Oba dva. Sevřel jsem je v hrsti a udělal zklamaný obličej a řekl jim, že má jenom kapesník. S odporem jsem se otřásl a dělal, že si utírám nudle toho mrtvého do rukávu. A přitom jsem oba klíče pustil k sobě do kapsy. Už se zdálo, že se mi to povede, ale jeden z nich, ostatní mu říkali Snagroth, na mě začal křičet, ať okamžitě ty klíče vrátím. Lhal jsem a zapíral, že nic nemám, ale ten chlap na mě vytáhl meč a ostatní se k němu přidali. Chvíli jsem váhal, nejprve jsem toho chlapa chtěl zabít. Ale pak mi ho najednou přišlo líto. Stál tam a třásl se vzteky a měl pravdu. Já ten klíč skutečně ukradl. Byl jejich mrtvého druhu a já jim ho sebral. S největší pravděpodobností bych ho usmažil na uhel, ale jeho kumpáni by mě dostali. Chvíli jsem váhal a pak jim ty klíče dal. Ti tři, jmenovali se Getd, Bregyl a Durimir, se zatvářili spokojeně, ale ten mizera Snagroth po mně najednou chtěl i mé klíče. Úplně jsem se otřásl vzteky a znovu jsem mu chtěl ukázat, co jsem se naučil v

kouzelnické škole. Ale zvítězila ve mně prozíravost. Dal jsem jim i své klíče. Však se ještě uvidí. A budoucnost mi dala za pravdu.

Poté, co mi sebrali klíče, se o mě přestali starat a všichni jsme vešli dovnitř. Snagrthovy a Bregylovy šípy si prorazily cestu dále přes různý hmyz. Netrvalo dlouho a narazili jsme na vážnou překážku. Přes chodbu, kterou jsme nutně museli dále, byla proláklina plná vody. A v té vodě byl rak. Docela obyčejný rak. Jenomže my byli malí. Zoufale malí. Stáli jsme tam docela bezradně. Ti dva střelci o raka marně lámali šípy a nikdo nevěděl, co si počít. Rozhodl jsem se zariskovat. Navrhl jsem jim, že toho raka odpravím, ale že mi musí vrátit mé klíče. To se ví, nechtěli, mizerové. Zvláště Snagroth se tvářil zádumčivě. Nakonec ale souhlasili a dali mi mé klíče. Ještě jsem nevěděl, co udělám, ale přísahám, že toho raka jsem zabít chtěl. Postavil jsem se na okraj vody a soustředil se. Chtěl jsem na něj vypálit blesk. Pořádný žlutý blesk. Jenomže kouzla jsou nevyzpytatelná a já selhal. Trochu se ze mě začmoudilo a nic. Vůbec nic. Zašumělo mi v hlavě, cítil jsem se vyčerpanější než předtím, ale ten rak tam byl stále a klapal klepety. Rozpačitě jsem se podíval po ostatních. To se ví, že Snagroth po mně hned chtěl mé klíče. Nyní jsem však byl ochoten je hájit tvrději. Ty klíče potřebuji. Podruhé mi je nedají. Hádal jsem se se Snagrothem i s ostatními, křičel a dušoval se, prosil i hrozil a nakonec to přineslo své ovoce. Ti tři mě nechali na pokoji, jen Snagroth se po mně začal ohánět mečem. Neopatrně se však přiblížil k vodě a rak se po něm ohnal. Sevřel ho pořádně klepetem a Snagroth se sesunul těžce poraněn k zemi. Ti ostatní na mě zapomněli a začali ho ošetřovat. Přišla moje velká chvíle. Skočil jsem do vody a začal se brodit na druhou stranu. Klepeta za mnou cvakala, ale já se nakonec bez zranění ocitl na druhém břehu.

Zašklebil jsem se a pokračoval sám dále. Hned za rohem jsem narazil na krysu. Zvážil jsem všechna pro a proti a rozhodl se riskovat. Soustředil jsem se chvíli a v mžiku jsem se za ni přenesl. Co se týče kouzlení, byl jsem již k ničemu, ale byl jsem přede dveřmi. A ty dveře měly deset zámků! Tak jsem u cíle, vy naivní hlupáci, myslel jsem si, když jsem otevíral všech deset zámků. Šlo to hladce. A za těmi dveřmi byla místnost a v ní králův talisman, o který se soutěžilo. Popadl jsem ho a strčil si ho za kazajku. A místo něj jsem tam dal svůj obyčejný tesák. Obyčejný tesák, jen jsem ho trochu nablýskal o rukáv. Zamkl jsem za sebou a odebral se zpět. Musel jsem se jenom dostat za tu zatracenou krysu. Kouzlit jsem již nemohl, na to jsem byl příliš vyčerpaný. Musel jsem na to jinak. Hrál jsem o čas, neboť každou chvíli sem mohli přijít ostatní. Zkoušel jsem tu krysu odlákat kousky jídla, ale očividně by si raději dala k jídlu mě. Stál jsem v chodbičce, kam za mnou nemohla, a přemýšlel, jak na to. A pak mě to napadlo. Vytáhl jsem svojí houni, polil ji olejem do lucerny a zapálil. Popadl jsem hořící houni a s bojovným výkřikem jsem se vrhl do místnosti. Lekla se, mrcha! Já taky a pořádně! Křičel jsem a běžel s tím zapáleným hadrem. Proběhl jsem včas. Štěstěna mi byla stále nakloněna. Na druhé straně jsem zahodil zbytky spálené deky, utřel si ruce a vydal se k vodě. Začal jsem křičet na ostatní, že nemohu dále, že je tam krysa. Ani jsem moc nelhal. Ostatním se nakonec podařilo zabít raka a i se zraněným Snagrothem se přebrodivili na druhou stranu. Uvěřili mi a všichni jsme se vydali na krysu. Bregyl ji nakonec zastřelil a nic nám nebránilo v cestě ke dveřím. Tady jsem to dobře znal. Tvářil jsem se stejně hloupě, jako ostatní, když se dveře otevíraly. Za dveřmi byla ta samá místnost a v ní můj tesák. Chvíli jsme na sebe zmateně koukali. Takový mocný král a vyhlásí soutěž o obyčejný tesák. I když se pořádně blýskal, jen co je pravda!

Nakonec někdo prohlásil, možná že jsem to byl já, že se k té kudle asi váže legenda a že je určitě vzácná. Snagroth si tedy vzal tesák k sobě a my jsme se vydali nazpět. Po menších potížích s jinou družinou, která se mým kolegům chtěla pomstít, jsme se šťastně dostali až k tomu chlapovi, který nás opět zvětšil. Všichni jsme se vítězoslavně odebrali za králem a rozhodčí komisi. Pravda, já poněkud vítězoslavněji. Došli jsme až na místo. Snagroth před králem slavnostně prohlásil, že se vracíme jako vítězové. Ten moudře pokýval hlavou a chtěl vidět důkaz. Snagroth vytáhl můj tesák. V duchu jsem se válel smíchy. Následovalo to, co následovat muselo. Král se rozlítl a označil nás za podvodníky. Všichni se na sebe zmateně podívali. Zkontroloval jsem, zda stojím blízko stráží, a vytáhl jsem talisman a křičel na celé kolo, že já jsem vítěz. Jen já a nikdo jiný. Ti čtyři čubrněli jako hejno slepic. Mával jsem tím talismanem a opájel se tou chvílí. To vám Krochta ukázal! Lidé jásali, křičeli a dupali. Byl jsem vítěz. Ti čtyři mi nemohli nic udělat. Byl jsem ze všech stran obklopen strážemi. Trochu upraveně jsem králi řekl svoji historku a na jeho výslovný dotaz, zda jsem talisman získal sám, jsem řekl, že ano. Zapřel jsem, že ti čtyři mi pomáhali. V jedné chvíli jsem se dokonce přistihl, jak na ně vyplazuji jazyk. Nemyslel jsem na to, co bude zítra, bylo mi to jedno. Jen jsem tam stál a čučel do jásajícího davu a po dlouhé době mi opět bylo dobře. Král mě osobně pozval na večeři a večer jsem se ubytoval na hradě. Ještě před spaním jsem se podíval z okna. A uviděl je. Stáli tam, Snagroth a Getd. Polilo mě horko. Určitě čekají na mě. Chtějí se mi pomstít. Hned jsem utíkal na strážnici a stěžoval si. Setník mi vyhověl a poslal vojáky, aby ty dva vyhnali. Byl jsem přeci jenom vítěz turnaje a náležela mi řádná pocta a ochrana. Když jsem se podruhé podíval ven, už jsem ty dva neviděl. Ale stáli tam jiní, určitě najatí. V té chvíli jsem již

definitivně vystřízlivěl. Příští den jsem tajně opustil hrad a vydal se pro slíbenou odměnu. Byl jí statek střední velikosti. Pěkný kamenný dům s pozemky mi skýtal možnost změny mého bědného života. Mohl jsem opět mít domov, mohl jsem si najít novou ženu, zkrátka začít nový život. Ale já najednou žádnou radost nepociťoval. Ti dva se mi mohli pomstít. Pamatuji si jejich tváře. Byly zlé, velmi zlé. Budou mě pronásledovat a nedají mi pokoj. To vše se mi potvrdilo, když za několik týdnů přijela na můj statek skupina vojáků na mojí ochranu. Jejich velitel mi prozradil, že ti dva po mně skutečně pasou. Zamrazilo mě. Ti vojáci tu věčně nebudou. Příští rok bude nový turnaj a na mě se zapomene. Musím pryč. Příští den jsem se rozhodl. Prodal jsem statek hluboko pod cenou, koupil koně, naložil peníze a cennosti (i tak jich bylo dost) do pytle a utekl z té země. Zase jsem byl štvanec bez domova. Měl jsem jenom ten pytel plný peněz a věčný strach o život.

Od té chvíle to se mnou šlo z kopce. Zaplatil jsem si sice další kurs u cechu mého kouzelnického řemesla. Naučil jsem se novým trikům. Stal jsem se odolnějším, ale to bylo vše. Pak jsem se již jen toulal po širých pláních a ti dva mě pronásledovali ve snech. Z toho pytle jsem potřeboval jen velmi málo. Vlastně za ta léta z něj nic nebylo. Jednoho dne jsem se utábořil u lesa na poli a chystal se pojíst trochu ovoce. Najednou jsem uviděl malou hnědou kuličku. Byl to obyčejný křeček. Takový ten, co žije na poli a krade sedlákům obilí. Vlastně to bylo ještě mládě. Měl poraněnou nohu. Sebral jsem ho a chvíli jsem uvažoval jestli si ho náhodou neopeču k obědu, ale najednou jsem k němu pocítil jistou náklonost. Byl malý a bezbranný. Rozhodl jsem se, že si jej ponechám jako společníka. Dal jsem mu jméno Fistl. Mám ho dodnes. Neumí vůbec nic, ale mám ho rád.

Postupem času jsem se cítil stále osamělejší a osamělejší. Také jsem často vzpomínal na ten turnaj, když jsem hlídal ten svůj pytel s penězi. Co asi dělají ti dva? Ještě se mi chtějí pomstít? A pak se ve mně cosi ozvalo. "Tys je zradil, Krochto. Oni tě vzali k sobě a tys je podtrhl, nerozdělil ses s nimi o odměnu. Lhal jsi všem okolo a i sám sobě. Chtěl jsi slávu a máš prd". Hádal jsem se s tím cizím hlasem, potlačoval ho v sobě, ale nešlo to. Byl silnější. Den ode dne to bylo horší, trápily mě výčitky svědomí, tížil mě ten pytel. Pak jsem dostal zimnici, ležel jsem pod dekou a třásl se. Bylo mi špatně a v jednu chvíli jsem si myslel, že je se mnou konec. Ležel jsem v lese a byl jsem příliš slabý na to, abych přiložil na oheň. Myslel jsem na všechno možné. Na mrtvou manželku a dceru, na své šťastné dětství, na dny strávené v kouzelnickém cechu i na své dva jediné úspěchy. Na zahnání moskytů a na vítězství v tom zatraceném turnaji. Bylo mi špatně a cítil jsem dech smrti na tváři. A tehdy jsem si řekl, že jestli to přežiju, začnu nový život. Najdu si domov a přestanu se toulat. A měl jsem štěstí. Přežil jsem. Ještě pár měsíců jsem se toulal a nakonec jsem se objevil v Gwendarronu. To bylo předevěřím. Stále jsem čekal na náhodu, která nasměruje mé kroky dále...

Tak a teď sedím U lišky a vím, že nedaleko odsad se usadil chlap jménem Getd z Ruindoru. Je to bezpochyby ten z toho turnaje. Bydlí ve vesnici dobrodruhů. Mám možnost napravit to, co jsem spáchal. Zítra se za ním vydám a nabídnu mu podíl z toho pytle se zlatem. Dám mu třeba i víc. Za zbytek si třeba někde koupím dům. S Getdem se určitě dohodnu. Je to člověk jako já. Žádný tupý barbar, nebo protivný kudůk. Je to člověk a to znamená hodně. Já jsem také člověk. Člověk s člověkem se vždycky dohodne. Přestanu už konečně vláčet ten pytel zlata. Můj kůň si

odpočine. Zítra si koupím pořádné šaty a oholím se. Bude ze mne nový člověk. Možná...

Z písemností Irrionových

Slavná historie Imperialova a Turbanirova, jež se spojují v osobě pana Irriona, a historie jeho erbu

Roku 567 vládl v zemi tuhý mráz. Lid se třásl zimou i strachem před smečkami lýtých vlků, které překročily severní průsmyky a stanuly až před branami měst. Menhir III. byl jistě velice mocný panovník, ale vládl spíše moudrostí než silou, neboť Ellien udržoval mír se všemi okolními zeměmi, dokonce i s Elfíi, to od tragické Bitvy u Modré hory roku 493. Tak se stalo, že armáda byla rozpuštěna a nevelké oddíly, jimž velela knížata Harienská, nebyly s to čelit náporu hladomoru ani krutosti vlků. A v hlubinách horských roklí povstalo zlo z nejstrašnějších: temné mraky, pohlcující a krutě zabíjející vše živé, které vystoupily na pláň a zanechávaly za sebou ledovou poušť, s nimi pak smrtonosní draci a strašné mnohohlavé příšery beze jmen. Tu mezi

lidem Ellienu povstal Erwün, muž věkovitý, kromobyčejně učený a vážený. V hlavním městě Mariboru řekl před shromážděným lidem králi: "A ty, vládče, můj králi, rozhodni se dobře a posuď mou radu: v naší zemi zavládne věčné jaro a zaženeme hlad i neštěstí od našich dveří. V kouzlech a magii je ukryta naše spása a já jsem ten, kdo na Ellien svolá věčné jaro". A lid byl jeho slovy uchvácen a všichni si ho rázem zamilovali, neboť jeho slova obloudila jejich srdce. Král se nechtěl protivit vlastnímu lidu a dal mu plnou moc v jeho konání. Otázkou zůstává, zda by byly budoucí hrůzy menší, kdyby mu souhlas nedal, neboť Erwün byl ve svém šílenství pevně rozhodnut. Na Menhirovu obranu lze též podotknout, že byl právě stížen krutým žalem nad ztrátou svého jediného syna, jenž byl na cestě roztrhán vlky i s doprovodem. Erwün se potom odebral na severní pláň. Tam za krvavých obětí vlastního lidu (to přes výslovný zákaz Menhira III.) pozvedl svou hůl s velkým diamantem a vyslovil Formuli. Zem se otřásla a v troskách královského hradu zahynul Menhir. Zem se na mnoha místech rozestoupila a vyvalily se z ní omamné a usmrcující páry. V tu zlou hodinu prohlásil se původce všech zlých věcí: Na velkém varanu přiletěl s družinou posedlých zabijáků Elgor, zavržený a vyhoštěný elfský kníže. Nikdo netušil, že léta sídlil v horách, hloubil štoly a sbíral moc. Teď prohlásil Ellien za svoje panství, obyvatele za své otroky a vyhlásil válku svému rodu, vládnoucímu v Elfii. Své panství začal tím, že uvěznil knížata a zabil všechny, kterých si lid vážil. Zabil též Erwüna, když se mu předtím vysmál, že to on, Elgor, mu celou dobu našeptával myšlenky, neboť k němu celou dobu upíral svou mysl. Ti dva se dobře znali, vždyť spolu vyrůstali na královském dvoře v Elfii. Jen málo barbarům se podařilo uniknout a v Elfii na ně hleděli s krajní nedůvěrou a svou nelibost často dávali najevo.

Mezi uprchlíky byli i dva staří přátelé z knížecí družiny: Imperial a Turbanir. Trávili spolu krušná léta vyhnanství a jejich srdce si byla v lásce k domovu blízká. Proto jistého roku pozvali učeného Idioma k tajné průzkumné výpravě do porobené vlasti. Chtěli tam totiž založit odbojové skupiny a s elfskou pomocí, v níž doufali, svrhnout krutovládu. Leč jejich domluva byla vyslechnuta špehem, a tak se stalo, že příchod družiny Tří byl v tajném přechodu horským sedlem očekáván tlupou obrů. Zde je na místě podotknout, že Turbanir, ač v pozdějších letech přezdívaný Strašný, měl jednu nepěknou vlastnost. Ustavičně zapomínal termíny schůzek, zaspával a dokonce usínal uprostřed hovoru. Tak se stalo, že Turbanir přišel na smluvené místo pozdě. Jeho přátelé se ani moc nedivili, že se na cestu vydávají s půldenním zpožděním. Horský průsmyk tak procházeli za tmavé noci. A i přes mohutné Turbanirovo chrápání Imperial zaslechl odřekání obrů, spících na stráži za skaliskem. Spolu s Idiomem za značného úsilí Turbanira vzbudili a spící obry zapíchli. Pak šlo všechno jako na drátkách.

Při pronikání do podzemí zloduchova hradu byl sice Idiom rozemlet na kousky jakýmsi ďábelským kouzlem (bohužel též vinou Imperiala, který trpěl záchvaty zuřivé schizofrenie), ale jinak se problémy při Vítězném tažení opravdu nevyskytly. Nemá smyslu plnit papír seznamem nestvůr, které tito dva dobrodruzi na cestě podzemím k sídlu temného Elgora zahubili, připomeňme však konec jejich pouti, kdy byli chyceni do léčky a octli se v kruhové místnosti bez východu. Tam se Imperiala zmocnila kromě rýmy (nesnášel vlhké prostředí podzemních chodeb) také panika. Zatímco Turbanir, věren svému heslu: "Když spím, tak spím", opět chrápal, opřen o zeď s mečem v ruce, Imperial zoufale hledal stopu

po tajných dveřích. V této kritické chvíli se neubráníl mocnému kýchnutí, a to bylo nakonec příčinou Elgorova pádu. Turbanir, který výjimečně nespal nijak tvrdě, se totiž strašně vyděsil a leknutím pustil meč. Ten se zaklínil do úzké spáry mezi dlaždicemi, a tak se stalo, že při pokusu vyprostit zbraň nadzdvihl Turbanir s proklínáním Imperialovy rýmy kamennou desku, kryjící schody, které směřovaly přímo do Elgorových komnat. Samotný boj se zloduchem byl pak už jen rutinní, i když krajně nepříjemnou prací.

Ptáte se, co bylo dál? Lid první den oslavoval hrdiny, pak týden nového krále, jenž byl jakýmsi vzdáleným bratrancem zesnulého panovníka, pak čtrnáct dní královu novou manželku pak..., znáte to, že? Turbanir i Imperial dostali oficiální uznání svých titulů, návdavkem hrst zlatých a skromnou doživotní rentičku. Zbytek života pak strávili výchovou svých dětí a vyprávěním příběhů pocestným v hospodě. Bohatství se léty rozkutálelo a rodové zbraně na zdech byly přikryty vrstvou prachu. Tu Irrion, mladíček, jenž je shodou náhod dědicem obou ellienských velikánů, chápe se zbraní a kráčí pozvednout erb svého rodu v boji dobra a zla. Proto se neptejme, na které straně stojí, a popřejme mu: Necht' světlo svítí na tvůj meč, hrdý bojovníku Nurnské družiny.

* * *

Dnes je již těžké povědět, zda se celý tento příběh odehrál skutečně tak, jak se vypráví po hospodách v širokém kraji. Jisté však je, že Turbanir dostal do svého rodového erbu hodiny, přesypávající zlatý písek. Traduje se též, že takové hodiny

Turbanirovi dědici skutečně vlastnili, než byli nuceni se jich, díky jistým finančním potížím, zbavit. Další historie erbu pana Irriona je prostá všeho vzruchu. Hořící svíce u levého kraje znaku je památkou na děda, jenž vlastnil nevelkou svíčkařskou dílnu. Je již zbytečné dodávat, že v ní k stáru i uhořel. Hvězda v horní polovině erbu je pak jedinou památkou na matčinu linii. Nepochází sice od samotného Imperiala (ten chtěl svým široce rozevřeným červeným okem na modrém poli jasně naznačit, že s předkem Irrionova otce nechce mít nic společného), ale je přínosem jeho vnuka, který, ač stále bez měďáku, vždy doufal v lepší budoucnost. Je mi až trapné hovořit o tom, že ho ta šťastná hvězda zavedla až před kata, který mu srazil jeho tvrdou palici za krádež několika drobností. Ale v erbu Irrionově zůstaly barvy domu Imperialova, jako památka slávy zašlých let, které je na čase znovu vzkřísit.

Rod Ruindorských

Aedd z Ruindoru, syn Gilkenův (*1010)

S Aeddem, jakožto mým bratrem, máme mnoho společného (nejen to, že je na nás oba vypsána odměna v Targunu). Aedd však nenalezl zalíbení v magii a vždy raději spoléhal na své vlastní schopnosti. Od roku 1027 se protloukal světem jako zloděj. Kromě Targunu provozoval své řemeslo v severních zemích Mubarrathu, Olvornu a Mondragonu, kde na něj byla rovněž vypsána odměna (jako ostatně na většinu gwendarronských dobrodruhů, kteří tam kdy zavítali). Na začátku roku 1030 se odebral na jih a v Nurnu se seznámil s dívkou Aelin, kterou si po roce známosti vzal za ženu, a za další rok se jim narodil syn Fionn.

Aennilen z Ruindoru, dcera Pergenova (*1002)

Toto je jediná má sestřenice. Povahou se dost podobá své matce Helwe, a stejně jako ona, má i Aennilen nejraději pohodu rodinného krbu. Na začátku roku 1024 se Aennilen provdala za Turra z Wilagennu, s nímž měla dva syny, ale oba zemřeli v roce 1027, když Wilagenn, kde společně bydleli, zachvátil mor. Naštěstí se oba rodiče s těžkou situací vyrovnali, a od té doby povila

Aennilen tři dcery, Malliane, Tirranu a Graitte, a nakonec se jí narodil i další syn Dimir.

Arrawn z Ruindoru, syn Lunorův (1004-1028)

Arrawn začal s dobrodružstvími roku 1020, kdy se s několika přáteli vydal do neobývaných částí Míjónského lesa. V té době byl zamilován do elfky Irrwing a plodem této lásky se stal syn Erwill. Irrwing však byla, podobně jako Arrawn, posedlá touhou po dobrodružství, což se jí stalo osudným a zahynula roku 1024 ranou skřetího šípu. Arrawn byl z této události dost vedle, a tak na naléhání bratra Iásóna odjel do severního města Mondragon, zanechaje syna v rukou strýce Pergena. Iásón se snažil vytrhnout Arrawna ze sebevražedné nálady a zdálo se, že se mu to daří (zvláště když Arrawn navázal nadějný vztah s jistou Gloxinií), ale jednoho dne Arrawn zmizel neznámo kam. Nějaký čas se totiž pohyboval po okolních lesích, chytaje skřety, kteří se zatoulali až sem, ze svých příbytků v horách. V době, kdy Mondragon postihla katastrofa, vrátil se do města a přidal se k Nurnské družině, která se vydala najít příčinu této. S Nurnskou družinou putoval i nadále a vydobyl si tam poměrné uznání, ale nakonec zahynul v poušti pod Lurgrapsem při boji se speciálně vycvičenými válečnými skřety.

Gaird z Ruindoru, syn Lunorův (1001-1025)

U Gairda se od mládí projevovaly sklony k magii, proto se rozhodl stát se kouzelníkem. Když se seznámil se základy magie, odjel na další studium do Wallimoru. Tam se spřátelil s hobitem Barnabášem Čiperou, s kterým prováděli drobné krádeže. Oba dva se později spolu se dvěma barbary vydali po stopách pirátů, kteří tenkrát zemi dosti sužovali. Tato skupinka se záhy spojila s Nurnskou družinou, která se právě zabývala stejným problémem, a společně piráty skutečně porazili. Gaird se ale konečného vítězství nedočkal, neboť zahynul pod palicí odporného mutanta.

Getd z Ruindoru, syn Gilkenův (*1008)

To jsem já. Jsem docela fešák. Od mládí mě lákala magie, a tak jsem se ve čtrnácti letech začal blíže zabývat kouzelnictvím. Zpočátku jsem se učil u elfů v Míjónském lese a později jsem se odstěhoval do Gwendarronu. Tam měl dům můj bratranec Arrawn, ale ten se jednoho dne nevrátil z dobrodružství, a proto jsem dům zdědil já. Obec Liscannor, kde tento dům leží, je celkem poklidná (až na to, že tam čas od času zavítá huorn). Většina jejích obyvatel jsou dobrodruzi, kteří spolu tvoří družinu zvanou Nurnská. Už jsem s nimi byl také na dobrodružství v zemi Hamilkar. Ale spaní ve vlhku pod širým nebem mi příliš nesvědčí, proto dávám přednost studiu u teplého krbu.

Gilken, syn Samirův
(971-1025)

Tak tohle byl můj otec. Prakticky celý život strávil v Míjónském lese, neboť z domu ho to příliš netáhlo. Spolu s Pergenem se účastnil bitvy u Knorladu a dále pak všech událostí, které se v Míjónském lese sběhly, a že jich nebylo málo (skřetí útok, požár, tažení vlků, dračí sněm atd.). Roku 1005 se oženil s Hwan a jedním z hmatatelných produktů jejich lásky jsem já (druhým je Aedd). Gilken zahynul roku 1025, kdy byl rozsápán medvědem.

Iásón z Ruindoru, syn Lunorův
(1006-1026)

Iásón měl nejraději meč a v práci s ním se neustále zdokonaloval. Myslím, že z mých příbuzných dosáhl v boji největší dokonalosti (snad kromě Pepena, který ovšem uměl bojovat pouze širokým mečem). Roku 1025 odjel s Arrawnem do Mondragonu, kde strávil skoro rok v radovánkách. Pak odjel na jih, ale Mondragon mu přirostl k srdci, proto se tam vrátil, spolu s Nurnskou družinou, která rovněž toužila po odpočinku. Nevybrali si ovšem šťastné období, neboť den po jejich příjezdu stihla město pohroma v podobě obrovské přílivové vlny. Iásón se spolu s ostatními vypravil hledat příčinu této katastrofy, ale zahynul na ostrůvku uprostřed blat (na podobném ostrůvku zemřel i Llyr), když na něj zaútočila obrovská haterie.

Illred z Ruindoru, syn Pergenův (1002-1025)

Illred žil v Ruindoru až do roku 1024, kdy odešel na sever do Velvennoru. Tam se hodlal na nějaký čas usadit, ale v tom mu zabránili mniši z kláštera pod horou Nal-Dúrin, kteří verbovali dobrovolníky i nedobrovolníky do své armády, s níž se chystali dobýt Angwarr. I Illred byl násilím donucen bojovat v jejích řadách, ale podařilo se mu dezertovat a stal se členem Nurnské družiny. Některé své druhy zachránil před jistou likvidací, když se sám jediný postavil čaroději Haldinnovi a porazil ho. Po té se však družina vydala do země Wallimor, kde Illred podlehl ráně nebezpečného bojovníka.

Llyr z Ruindoru, syn Pergenův (1001-1025)

Llyr byl odjakživa pěkný zloděj. Měl pro toto řemeslo obdivuhodné vrozené schopnosti. V mládí si přivydělával drobnými krádežemi v obnoveném Knorladu (kde býval jeho otec přesně na opačné straně zákona), a roku 1023 se odstěhoval do Liscannoru, kde zdědil dům po Pepenovi. Když se doslechl o slavných činech nurnských dobrodruhů, dal se zlákat a vydal se s nimi na pouť do Jarby. Neměl však štěstí a byl doslova smeten pařátou bahení stvůry.

Lunor Sličný, syn Samirův
(*969)

Lunor byl od mládí duše nespoutaná, nikdy se dlouho nezdržel na jednom místě a neustále putoval po Starém světě. Do Míjónského lesa se vrátil roku 999, kdy se země vzpamatovala z velkého požáru. Tehdy pojal za ženu svou lásku z dětství, Argen, a s ní vychoval tři syny. To ho udrželo doma nezvykle dlouhý čas, ale když jeho děti vyrostly, začala v něm opět kypět touha po změně a roku 1017 opustil Ruindor a přestěhoval se kamsi na ostrovy.

Pepen z Ruindoru, syn Pergenuv
(1000-1023)

Pepen byl bezpochyby nejúspěšnější dobrodruh z naší generace. V mládí se po vzoru svého otce stal hraničářem a své schopnosti během času velmi zdokonalil. Roku 1017 odešel z domu na své první dobrodružství a pak následovala další a další. Po téměř dvou letech putování, roku 1019, se stal členem nurnského společenstva dobrodruhů. To za Pepenových časů získalo na věhlasu, zejména během výprav do Angwarru a Lismorru. V roce 1020 se Pepen seznámil s dívkou Yenne, dcerou majitele nurnského hostince U prasete. Té se o rok později narodila dvojčata Rainwand a Arthand. S Yenne se Pepen stýkal i nadále, ale nikdy ji nepojal za řádnou manželku. Pepenův osud se naplnil roku 1023 v prokletém Armidenu, kde byla družina donucena plnit příkazy údajně dobrých theurgů. Tažení už se chýlilo ke konci,

když byl Pepen napaden svým dvojníkem a tento souboj se sebou samým nepřežil.

Pergen z Knorladu, syn Samirův (*965)

Pergen je nejstarším ze Samirových synů a osud mu dal do vínku odvahu i hodnou dávku štěstí. Roku 993, kdy do země vtrhly hordy skřetů, se účastnil památné bitvy před Knorladem, která skončila rozdrčením skřetího vojska. Vzhledem k tomu, že ve válce se skřety vymřel po meči rod správců města, byl Pergen jako jejich nejbližší příbuzný (rozuměj příbuzný, který byl momentálně nejbližší) zvolen správcem Knorladu. Aby své správcovství potvrdil, pojal za ženu dceru posledního správce Knora III., Helwe (mimo to se do sebe zamilovali). Jeho úřad trval až do roku 998, kdy Knorlad lehl popelem při obrovském požáru. Pergen s Helwe se po té přestěhovali do Míjónského lesa, kde se narodili všichni jejich potomci.

Samir II. drakobijec, syn Altorův (815-1004)

Samir II. byl po celý život velikým dobrodruhem. Většinou se toulal sám a vyhledával četná nebezpečí, která zeměplacka hojně poskytuje. Do širšího povědomí se dostal po bravurní likvidaci draka Camilla. Pro jeho osobní život bylo však nejdůležitější událostí, když našel lektvar mládí, díky kterému se do více než šedesáti let věku udržoval ve výborné kondici. Kolem

roku 960 se usadil v Míjónském lese, kde strávil převážnou většinu dalšího života. Jako jednomu z mála dobrodruhů mu osud dopřál skonat na sešlost věkem v době, kdy dosáhl osmdesáti devíti let.

Sereg z Ruindoru, syn Pergenův
(1004-1024)

Sereg se stal, stejně jako jeho otec, hraničářem. Aktivně se podílel na porážce vlků, kteří roku 1019 přitáhli do Míjónského lesa, a hned po jejich likvidaci odešel do světa. Na svých dobrodružstvích se seznámil s dívkou Stellou, které se po tomto seznámení narodil syn Burug, avšak Serega to táhlo stále dál, opustil Stellu a vydal se na ostrovy. Tam také zemřel, když byl při souboji s chobotnicí zasažen šípem, jenž mu měl pomoci. Jeho tělo pak spadlo z vodopádu a dodnes tlí v nesmírných hlubinách mořských.